

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

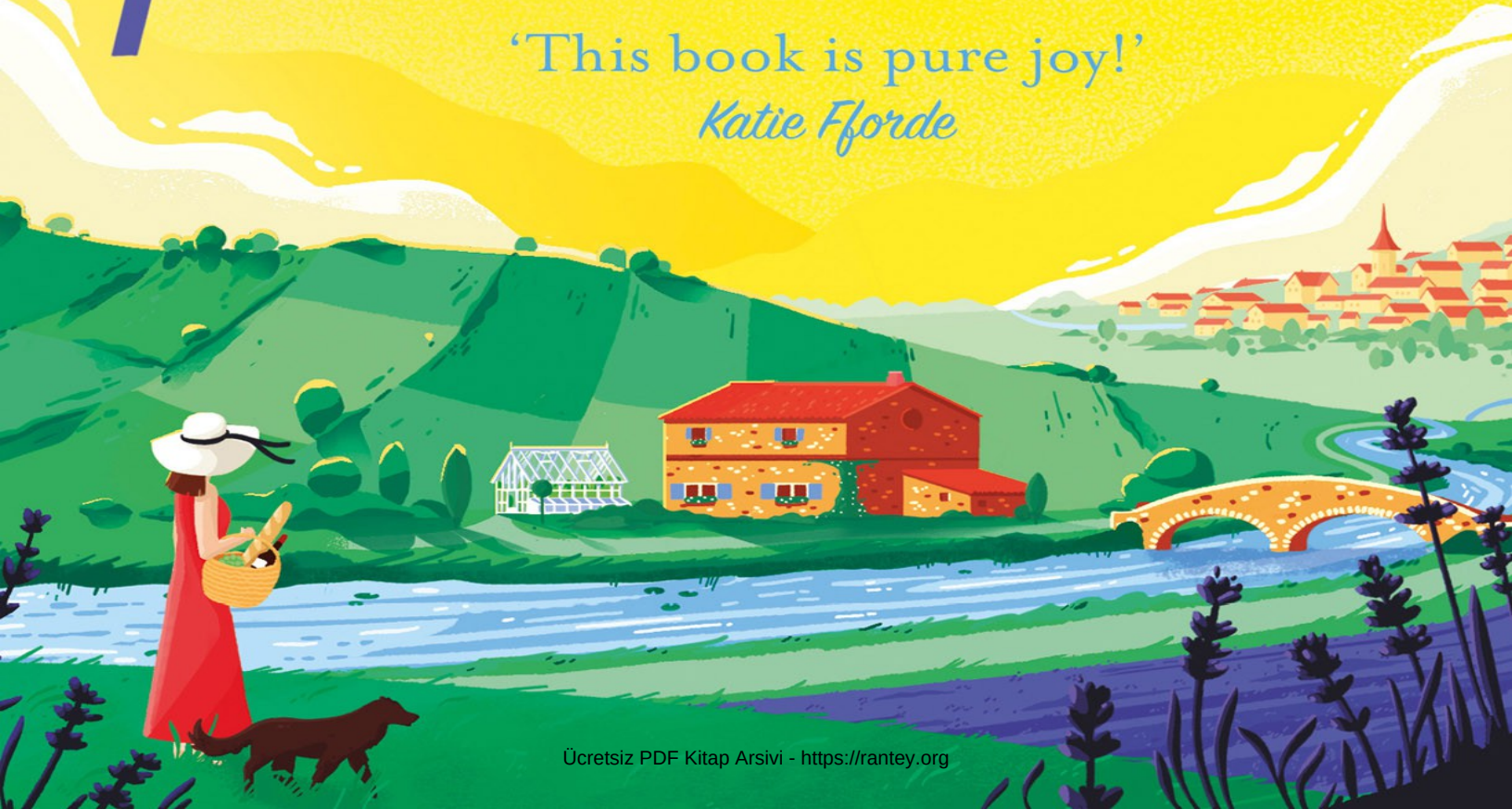
Jo Thomas

Escape to the French Farmhouse

‘This book is pure joy!’

Katie Fforde

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Escape to the French Farmhouse

Jo Thomas

CORGI BOOKS

İçindekiler

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ

BÖLÜM ON İKİNCİ

BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM

ON DÖRT BÖLÜM ON

BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ

BÖLÜM ON SEKİZ

BÖLÜM ON DOKUZ

BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR

BÖLÜM YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

YIRMI DÖRT BÖLÜM YIRMI

BEŞ

BÖLÜM YIRMI ALTI

BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM

YIRMI SEKİZ BÖLÜM YIRMI

DOKUZ BÖLÜM OTUZ

BÖLÜM OTUZ BİR

BÖLÜM OTUZ İKİ

BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM OTUZ

DÖRT BÖLÜM OTUZ BEŞ

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM OTUZ YEDİ BÖLÜM

OTUZ SEKİZ BÖLÜM OTUZ

DOKUZ BÖLÜM KIRK

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

KIRK İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM KIRK ÜÇ
BÖLÜM KIRK DÖRT
BÖLÜM KIRK BEŞ
KIRK ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK YEDİ
BÖLÜM KIRK SEKİZ
BÖLÜM KIRK DOKUZ
BÖLÜM ELLİ
BÖLÜM ELLİ BİR
BÖLÜM ELLİ İKİ
BÖLÜM ELLİ ÜÇ BÖLÜM
ELLİ DÖRT BÖLÜM ELLİ
BEŞ
BÖLÜM ELLİ ALTI
BÖLÜM ELLİ YEDİ
BÖLÜM ELLİ SEKİZ
BÖLÜM ELLİ DOKUZ
BÖLÜM ALTMIŞ
BÖLÜM ALTMIŞ BİR
BÖLÜM ALTMIŞ İKİ
SONSÖZ
TEŞEKKÜRLER

TARİFLER

Yazar Hakkında

Jo Thomas uzun yıllar BBC Radio 5'te muhabir ve yapımcı olarak çalıştıktan sonra Radio 4'te *Woman's Hour* ve Radio 2'de *The Steve Wright Show*.

Jo 2013 yılında RNA Katie Fforde Bursunu kazandı. İlk romanı, *The Oyster Catcher*, e-kitapta çok satanlar listesine girmiş ve 2014 RNA Joan Hessayon Ödülü ile 2014 Festival of Romance En İyi E-kitap Ödülü'ne layık görülmüştür. Jo, kocası ve üç çocuğuyla birlikte Vale of Glamorgan'da yaşamaktadır.

Jo Thomas tarafından da
yazılmıştır

İSTİRİDYE YAKALAYICI
ZEYTİN DALI
BAĞDA YAZ SONU TEPEDEKİ BAL
ÇİFTLİĞİ KİRAZ BAHÇESİNDE GÜN
BATIMI YILDIZLARIN ALTINDA
BİR KIŞ LİMON BAHÇEM YAZ
WINTER ISLAND'A EVE DÖNMEK

E-kitap kısa hikayeler:

KESTANE AĞACI
GECELEYİN KIZIL
GÖKYÜZÜ
KUZEY IŞIKLARINDAN NOTLAR

Kitaplara olan tutkusu, coşkusu, kahkahaları ve her
zaman olmak istediğim yazar olmama yardımcı olan
ve beni yeni evime getiren sarsılmaz desteği için
Başkan Yardımcısı Vicky Palmer'a.

Ve Fransa'ya, çünkü seni her zaman sevdim!
Santé!

BİR

Bang! Bang! Bang! BANG!

Neden bugün? Onca gün arasında? Taşınma gününde!

Üst kattaki ağır ahşap kapılardan biri çarpıyor, rüzgâr evin içinde ve çevresinde, Cadılar Bayramı'ndaki bir grup aşırı heyecanlı ruh gibi, alay ediyor ve kargaşaya neden oluyor. Ama bugün Cadılar Bayramı değil, Haziran başındayız. Ve bu tahribata neden olan ruhlar: burada düzenli olarak esen mistral rüzgarı Provence ve tüm günlerin arasından bugün yaramazlık yapmayı seçti. Uluduğunu, bana güldüğünü duyabiliyorum.

"Gerçekten bunu yapabileceğini mi düşündün?

Daha fazla kapı çarpıyor. Henüz paketlemediğim bardaklar büfenin üzerine düşüyor. Gün daha başlamadan bitkin düştüm. Kollarım, bacaklarım ve ruhum ağır, sanki arkamda ağır kum torbaları sürüklüyorum ve zaten tükenmiş olan enerji kaynaklarımı tüketiyorum.

Boş koridor boyunca yavaşça ön kapıya doğru yürüyorum. İlk geldiğimizde fark ettiğim harika pişmiş toprak yer karolarıydı. Onların kırmızı

yer yer turuncuya kadar aşınmış ve yıllar boyunca üzerlerinden geçen birçok ayak izinin kendi hikayesini anlatıyor gibi görünüyorlar. Bırakın burada bir iz bırakacak kadar uzun süre kalmayı, üzerlerinde tozlu bir ayak izimiz bile yok.

Dışarı çıkıyorum, yüzümü meydan okurcasına, tozu savurup yeni temizlenmiş evin içine taşıyan rüzgara tutuyorum. Gözlerim akıyor ve gözlerimi kırıştırıyorum. En azından başardık, diye düşünüyorum. En azından denedik. Pançomun köşesiyle gözlerimi siliyorum. Daha sonra giyecek bir montum olduğundan emin değilim. İngiltere'ye geri dönmek.

"Endişelenme aşkım," diye bağıyor nakliyecisi adam rüzgâra karşı. Üzerinde koyu bordo bir polo tişört var ve göğsünde altın renginde 'Broderick and Daughter Removals' yazıyor. Başımı sallıyorum ve ona gülümsemeye çalışıyorum ama içten içe boyumu aştığını biliyorum. Hayatım kontrolümden çıkmış durumda. 'Ben ve Lexie hareket ediyoruz

Her zaman böyle!" diye neşeyle bağıyor, nakliye kamyonunun ağır kapılarıyla boğuşmaktan ve sonunda onları bağlamaktan geri dönüyor.

Evin önünde, dalları uzun zamandır görmediği bir arkadaşını görmüş gibi coşkuyla sallanan çınar ağaçlarının altına park etmiş. Gelecek yıl budanmaları gerekecek... Bu düşünce, hava koşullarına rağmen tam zamanında istasyona yanaşan bir tren gibi, kafası karışık zihnimde geziniyor. Budama, diye düşünüyorum rastgele, kelimenin zihnimde oturmasına izin veriyorum, getirdiği sakinliğin tadını çıkarıyorum, sanki rüzgar bir anlığına kesilmiş, sükunet getirmiş gibi. Ve sonra tekrar patlıyor, intikamla.

Neden evin önündeki çınar ağaçlarını düşünüyorum ki? Gelecek yıl burada olmayacağım. Ben ... Nerede olacağım? Rüzgârın getirdiği kaos, minibüsün kapıları çarparken ve bir araya toplanmış dış mekân saksıları devrilip yuvarlanırken sinirlerimi yeniden paramparça ediyor.

Ralph heyecanla havlayarak yanımdan geçip gidiyor, beni baldırlarımdan yakalıyor ve dizlerimin bükülmesine neden oluyor. Dışarı fırlayıp ziyaretçileri selamlamak için fayansların üzerinden kayıyor. En azından bir iki çizik izi bırakmış olabilir.

Yerde, bilgece düşünüyorum.

Bay Broderick birkaç basamak çıkarak ön kapıya doğru yürür. Üst katta sıkıca kapatılmış olan panjurlar tutundukları yerde takırdıyor. Bir tanesi bağından kurtulup duvara çarpıyor. Ollie'nin yardım etmesi için etrafa bakıyorum ama ortalıkta görünmüyor. Evet, görünüyor: tozla kaplı arabada oturmuş, telefonla konuşuyor. Planlar yapıyordu. İç çekiyorum. Daha fazla plan.

Bay Broderick dirseğime nazıkçe dokunurken, gözyaşlarımın tozlu nedenini açıkça yanlış anlayarak, "Gerçekten, canım," diyor. 'Bunu her zaman yapıyoruz!

İnsanları iyi yaşamın tadına bakmaları için buraya getirin, altı ay sonra ne kadar büyük bir hata yaptıklarını anladıklarında onları geri götürmek için arayın. Eski güzel Blighty ile ilgili her şeyi özlüyorlar ve eve dönmek istiyorlar! Bu her zaman olur! Blighty'yi yenemezsiniz, ben de bunu söylüyorum. Öyle değil mi Lexie?" Sesini yükselterek rüzgârın üzerinden kamyonun arkasından atlayıp bize doğru yürüyen -muhtemelen benimle aynı yaşlarda, otuzlu yaşların sonunda- kadına sesleniyor. Broderick'in polo tişörtünün aynısını giymiş, gülümsüyor. Kısa, dikenli beyaz-sarı saçları ve leopar desenli kot pantolonu var. Garaj yolunda dönen rüzgârdan, yuvarlanan pişmiş toprak saksılardan ve çelik burunlu botlarının etrafında uçuşan toz bulutlarından bihaber görünüyor.

"O da ne baba?" diye bağıyor rüzgârın üzerinden.

"Dedim ki," diye bağıyor kepenk sesleri arasında, "bunu her zaman yapıyoruz.

İnsanları buraya taşıyın ve altı ay sonra geri getirin.

"Var. Genişçe gülümsüyor. "Her zaman Blighty gibi bir yer olmadığını söyler. Şimdi babasının yanında duruyor. "Seni tekrar görmek güzel," diyor ve aniden sıcaklığını evinin bir parıltısı gibi hissediyor.

Bu kez gözlerimden gerçek yaşlar akıyor. Ev. Ev tam olarak nerede? Buraya taşındığımızda evi sattık, birikmiş borçlarımızı ödedik. Şimdi Ollie bize 'eve döndüğümüzde' kiralamamız için bir ev ayarlıyor. Ama nerede olacağı ya da evin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bay Broderick, "Altı ay, normali bu," diyor. 'Dikkatinizi çekerim,' diye kıkırdıyor, 'sizinki sanırım şimdiye kadar yaptığımız en kısa süre. Altı hafta muhtemelen bir rekordur. Biraz daha kıkırdıyor. "Şimdi, nereden başlayalım?" dedi, ellerini birbirine vurarak ve çiftlik evine adım atarak.

Altı ay normaldir, kafamda tekrarlıyorum. Ama bizimki şimdiye kadarki en kısa süre. Taşınma ile eve taşınma arasında altı hafta var. Altı uzun hafta. İç çekiyorum.

Ralph heyecanla Bay Broderick ve kızının etrafında daireler çizerek koşuyor. Yakasına yapışıyorum ama yanımdan geçip gidiyor ve bunun bir oyun olduğunu sanıyor. Sonra tozun içine yatıyor, krem rengi paltosunu şeftali rengine boyuyor ve bana havlıyor. İtaatsizliği karşısında umutsuzluğa kapılarak ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Ollie! Arabada ona sesleniyorum. Ama Ollie meşgul olduğunu belirtmek için elini sallıyor. En iyi telefon sinyali arabada otururken aldığını söylüyor. Sanırım arabada telefonla evde geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyor.

bu altı hafta.

Mistral daha sert esiyor. İnsanları delirtebileceğini söylüyorlar. Kollarımı kendime doluyorum, yüzümü ılık rüzgara tutuyorum, toza karşı gözlerimi kapatıyorum, havadaki değişimi tenimde hissediyorum.

"Nereden başlayalım?" diyor gülümseyen Lexie.

Gözlerimi açıyorum ve bir kamyonu ve eğer kiralık evde yer yoksa muhtemelen depoya geri dönecek olan mobilyaların üzerine yığılmış paketlenmiş kutulara dönüyorum. "Nereyi istersen. Kendimi bitkin ve tükenmiş hissederek gülümsemeye çalışıyorum. Kutular daha yeni açılmıştı ki onları tekrar paketlemeye başladım. Bazıları hiç açılmamıştı ve içlerinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Fotoğrafların çoğu raflara yerleştirilemedi ama bu bir lütf çünkü bir odaya girdiğimde bana bakan fotoğraflarımın olmasından nefret ediyorum. Son evimizde Ollie salonda ve merdivenlerde çerçeveli fotoğraflar olması konusunda ısrar etmişti. Düğün

günümüzdeki halimiz. Mezuniyet fotoğrafı.

Kuzeninın bebeğinin vaftiz töreninde ikimizin bir fotoğrafı. Ben o fotoğrafta berbat göründüğümü düşünmüştüm ama o beğenmiş ve ikimizin çok güzel olduğunu söylemişti. Bana o gün nasıl hissettiğimi hatırlattı: yeni ebeveynler için mutluydum ama içim boştu. Annemin ölümünün üzerinden çok geçmemişti.

Ve insanların benim kaybım için üzgün olduklarını söylerken hangi kaybı kastettiklerinden emin değilim. Ben de kendi kaybım için üzgündüm. İkisi için de. Annemi ve anne olmak için son şansımı kaybettiğim için. Buraya taşınmaya karar vermeden hemen önce, Ollie Ralph'i satın aldıktan hemen sonraydı. Karar verdik diyorum... Bu Ollie'nin hayaliydi. *A New Life in the Sun*'ın bağımlısı olmuştu.

İşten çıkarıldığında *Chateau*'ya kaçtı ve şeftali rengi taş duvarları ve soyulmuş boyalı panjurlarıyla bu çiftlik evinin tüm sorunlarımıza cevap olduğunu düşündü.

Hâlâ şehirdeki büyük mağazada çalışıyordum ve işimle ilgili her şeyi seviyordum. Departman müdürüydüm. Bu işte iyiydim. Saygı görüyordum. Uyum sağladığım yer orasıydı. Müşterilerle konuşmayı, stokları düzenlemeyi, yoğun bir günün sonunda kasaları boşaltmayı seviyordum. Kim olduğumu biliyordum.

Şimdi, nereye uyum sağladığım hakkında hiçbir fikrim yok. Artık burada, Fransa'da olmadığım kesin. Hiç de öyle olmadı. İlk geldiğimizde burada yaşayan bazı gurbetçiler tarafından düzenlenen birkaç partiye gittik, ancak gerçekten bağlantı kurabileceğim kimseyle tanışmadım. Bölgenin yemeklerini seven ya da benimle birlikte Fransızca öğrenmek isteyen ve bana yerel bir kurstan bahsedebilecek ya da mağazadaki deneyimimi iyi bir şekilde kullanmanın bir yolu olarak kendi işimi nasıl kurabileceğim konusunda bana bazı fikirler verebilecek geçimini sağlayan kimseyi bulamadım. Gurbetçi grupla her Perşembe yerel 'pub'da buluşuyorduk, şehrin ortasındaki meydanda bulunan barda, Cora adında dost canlısı, akıllı bir kadın ve iki arkadaşı tarafından düzenlenen birkaç içki ve İngilizce bilgi yarışması gecesi için. Ollie o gecelere bayılırdı. Ben hiçbir zaman bilgi yarışmalarını seven biri olmadım. Geniş bir genel kültür hiçbir zaman listemin başında yer almadı.

bir insanda çekici nitelikler. Ama Ollie kazanan takımda olmanın zaferini seviyordu.

Ralph'ın yiyecek bir şeyler olduğunu düşünürse beni takip edeceğini umarak mutfağa geri dönüyorum. Mutfak hâlâ kahvaltıda yediğim olgun kavun kokuyor, buzdolabındaki son yiyecekleri yemeye çalışıyorum ve midem gergin olmasına rağmen bir şeyler yemem gerektiğini hissediyorum. Fransız pencerelerinden evin yan tarafındaki terasa bakıyorum.

Henüz kendimizi kandırdığımız o uzun, mutlu, arkadaşlarla çevrili yemeklerden birinin tadını çıkaramadık ve vadiye ve

nehir. Diğer taraf ise kasabaya ve onu çevreleyen mor lavantalara bakıyor.

Salona geri dönüyorum. Ralph ısıklık çalarak dışarı çıkarken Bay Broderick'in etrafında dönüyor, kanepenin bir ucunda Lexie diğer ucunda. Eğildiğinde leopar desenli tangasının üst kısmını görebiliyorum ve bir daha seksi iç çamaşırı giymekten zevk alıp alamayacağımı merak ediyorum. İngiltere'den 'güneşte bir hayat' kurmak için ayrıldığımızdan beri pamuklu midilere yöneldim ve Ollie bunu fark etmedi, ama bunun nedeni belki de yataklardan birinde uyuyor olması olabilir.

İlk haftadan beri, Dick olmaya çalışırken - *Şatoya Kaçış'taki* Dick yani - ve tıkanmış giderimizi çözmeye çalışırken, bir sızıntı, bir sel yarattığından ve salon tavanını yıktığından beri yedek odalar. Bir tesisatçı, bir sıvacı ve bir dekoratör bulmak zorunda kaldık ve neredeyse tüm birikimimizi bunu düzeltmek için harcadık.

Neyse ki Ollie'nin sırtı için gittiği doktor tatilde olduğumuzu düşündü ve Ollie'yi ona göre tedavi etti, biz de büyük tıbbi faturalar için endişelenmek zorunda kalmadık. İşte böyle hissettirdi: cehennemden gelen uzun bir tatil gibi. Ollie'nin evden çalışma ve internet üzerinden iş yapma planları da dahil olmak üzere ters gidebilecek her şey ters gitti: internetimiz o kadar zayıf ki e-posta göndermek için bir sonraki büyük şehre gitmek zorunda kaldı. Tam bir felaketti.

Ralph havlama krizine giriyor, dışarı fırlıyor, yoldan geçenlere doğru koşarken daha da fazla toz kaldırıyor.

Ralph! Ralph!' Beni görmezden geliyor ve arabayla aşağı doğru inmeye devam ediyor. Durmakta zorlandığını ve selamladığı kişiye çarpıp ayaklarını yerden kesebileceğini çok iyi biliyorum.

Adını söyleyerek peşinden koşuyorum. Neyse ki üzerimde kalın, yastıklı topuklu bağcıklı spor ayakkabılar, üç çeyrek boy kot pantolon ve beyaz tişörtümün üzerine V yakalı bir panço var. Ama rüzgârın yarattığı pembe tozun içinde onu zar zor görebiliyorum. Ağaçlarda esen rüzgârdan başka hiçbir şeye havlamayan köpeğime yetişiyorum, tasmasını tutuyorum ve eve doğru geri dönüyorum.

Yolun yarısında durup taş çiftlik evine ve rüzgarda şingırdayan lavanta mavisi panjurlarına bakıyorum. Ollie beni buraya getirdiğinde, ben İngiltere'deki görevime devam ederken mükemmel evimizi bulduğunu ve satın aldığını söylediğinde geleceğe dair duyduğum heyecanı düşünüyorum.

Şimdi soyulan boyaya bakıyorum ve salonun tavanında yıkılmadan önce oluşan çatlağı düşünüyorum. Yama yapmak ve biraz daha uzun süre dayanmasını sağlamak için kalın bir boya tabakasıyla kaplanmış olan çatlağı.

Bu ev de tam olarak buydu: ilişkimizdeki çatlakları yamamak için kalın bir boya tabakası... ve şimdi tavanımız düştü.

Ollie'nin telefonda aceleyle konuşmasını, paketleme işini çalıştırdığı insanlara ve bana bırakmasını izliyorum. Onu izliyorum ama o beni fark etmiyor. Taşımacılara yardım etmek için geri dönüyorum. Poyrazda hiç durulma yok, bu da işi daha da zorlaştırıyor.

iki kat daha sert, kepenkler ve kapılar gıcırıyor, sızlanıyor ve çarpıyor. Ama hiç vakit kaybetmeden Bay Broderick ve Lexie kamyonu hazırlarlar. Başardılar. Tüm hayatım içinde, eve gitmeye hazır.

Ev. Yine o kelime. Başladığımız yere geri döndük. Başladığımız yere. Başarısız tüp bebek denemeleri, Ollie'nin işten çıkarılması ve ardından annemin ölümünden sonra ilk çatlaklar ortaya çıktı. Birlikte yaşadığımız evden geriye tam olarak ne kaldı? Bizden geriye tam olarak ne kaldı? Boş evin etrafına son bir kez baktım.

Geride hiçbir şey bırakmadığımızdan emin olmak için. Merdivendeki duvarda unutulmuş bir fotoğrafı alıyorum. Mevcut bir çiviye takılmayı başaran tek fotoğraf. Ollie diğerlerini takmaya çalıştığında duvarlar biraz daha çatladı. Bu bir düğün fotoğrafı, çatlaklar oluşmadan ve doldurulamadan önceki tüm umutlar ve hayallerle birlikte. Geriye sadece ben, bu resim ve şimdi ayaklarımın dibinde oturan, nefes nefese kalmış ve tüm bu heyecandan bitkin düşmüş Ralph kaldı.

'Tamam! Her şey hazır mı?' Ollie kapıda duruyor, nihayet telefonunu kapatmış. "Sanırım her şeyi hallettik," diyor. 'Döndüğümüzde görmemiz gereken birkaç ev var. Özel bir şey değiller ama bu da bir başlangıç. Telefonundan mesaj atmaya çalışmaya devam ediyor.

Bir başlangıç. Yeni bir başlangıç. Yeniden başlamak. Terk ettiğim ev özeldi. Onu çok sevmişim. Sonsuza kadar ailemizin evi olacağını düşünmüştüm. Tıpkı işimi sevdiğim gibi. Şimdi eski hayatlarımıza geri dönüyoruz, sevdiğim ev ya da iyi olduğum iş olmadan. Şimdi en başa dönüyoruz. Eğer yeniden başlasaydım, şimdi bildiklerimi bilerek bunu Ollie ile yapar mıydım? Öyle mi?

Bu yeni bir başlangıç - ben farkına varmadan kelimeler kafamda şekillendi - ya da

Sona mı geldik? Birdenbire günün karmaşası arasında bir sakinlik, durgunluk ve mutlak bir netlik hissettim.

Ona baktım ve aklımdan geçenleri söyledim.

"Gelmiyorum, Ollie.

İKİ

"Ne?" Sanki beni yanlış duymuş gibi telefonundan başını kaldırıp bakıyor.

'Ben gelmiyorum. Geri dönmeyeceğim' diyorum. Geldiğimiz yere geri dönemem. Eve ya da işe değil, kendimize. Buraya gelmeden önceki hislerime geri dönemem. Ollie tüp bebek tedavimizin sonunda çok hızlı bir şekilde hayatına devam etmişti. Bana Ralph'i aldı, yatakta uyumasına izin verdi ve Fransa'ya taşınmamız gerektiğine karar verdi. O mutsuzluğa geri dönemem.

Evliliğimizde hissettiğim yalnızlık.

Saçmalama! Minibüs toparlandı! Gitmek üzereler! Tabii ki gidiyoruz!"

Derin bir nefes alıyorum. "Değilim, Ollie. Kendimize karşı dürüst olmalıyız.

Evliliğimiz İngiltere'de yürümüyordu, burada da yürümedi ve orada da yürümeyecek, çünkü ikimiz de artık bu evliliğin içinde olmak istemiyoruz.

Tartışmıyor. Quiz gecelerinde tanıştığımız ve Ollie'ye aşık olan kadınları ve onların cazibesine kapılmadan önce ne kadar zaman geçmiş olabileceğini düşünüyorum, suçu 'sorunlarımıza' atıyor... geçen seferki gibi: sadece bir kez, dedi, 'eve' döndüğümüzde. Ev benim için orada değil. Nerede olduğunu bilmiyorum ama Ollie'yle birlikte geldiğimiz kiralık evde değil.

"Bak Del, bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Burada işlerin yolunda gitmediğine ve eve taşınacağımıza karar vermiştik.

"Bunun bizim için işe yaramadığı konusunda hemfikirdik," diyorum.

Öfkeli bir şekilde nefes verir. 'Eğer acele etmezsen feribotu kaçıracağız. Gitmeden önce anahtarları emlakçıya bırakmam gerekiyor.

Kamyonun kapılarının vurulduğunu, motorun çalıştığını duyuyorum. Ve sonra ağaçların altından ilerlemeye başladığında çakıl taşlarında bir çıtırtı. Bir bip sesi duyuldu. Ollie ve ben dışarı çıktık. Lexie direksiyonda, bir kolunu camdan çıkarıp el sallıyor.

Bay Broderick diğer pencereden, "Blighty'de görüşürüz!" diye seslenir ve arabadan aşağı inmeye başlarlar.

"Gidiyorlar! Gitmeliyiz!" diyor Ollie, sinirli ve öfkeli. Rüzgar etrafımızı sarıyor.

Kamyonu durdurup, eşyalarımı boşaltmalarını ve gitmeyeceğimi söyleyebilirdim. Ama gidişini izliyorum, eski hayatım yolda ilerliyor.

Buna bir tür mistral çılgınlığı, erken menopoz, yas, hissettiğim her şey diyebilirsiniz, ancak geçmişim yolun aşağısında kaybolurken aniden omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor.

Ollie bana biraz daha söyleniyor. Ama ben dinlemiyorum. Hiçbir şeyden bu kadar emin hissetmemiştim. Onunla eski hayatıma geri dönmeyeceğim. Biz bittik.

Sonunda çatlaklar tamamen açıldı ve tavan zemine oturdu. Şimdi tek yapmam gereken nasıl bir tavan yapmak istediğime karar vermek. Eskisi gibi değil, o berbat, sefil tavan değil.

"Artık gitmeliyiz! Ollie gittikçe daha da sinirlenerek, "Artık gitmeliyiz," diyor.

Ollie, seninle geri dönmeyeceğim. Anahtarı bana bırak. Onu emlakçıya götüreceğim ve planlarımı sana bildireceğim.' Elimi uzattım.

"Doktora ihtiyacınız var mı? Başını eğiyor.

Endişesini hissetmek yerine, patronluk tasladığını hissediyorum.

"Hayır, Ollie. Gülümsüyorum. "Senin ihtiyacın olan şeye benim de ihtiyacım var... Geri dönmemem gerekiyor. "Saçmalıyorsun! Sen... üzgünsün! Sen ...'

"Haklıyım, Ollie. Bu doğru. Bunu sen de biliyorsun. Buraya gelirken sadece çatlakları kapatıyorduk. Şimdi bana anahtarı ver ve git.'

Bana bakıyor ve artık tartışmayacağını biliyorum. İyi bir gösteri yapıyor ama haklı olduğumu bildiğini hissediyorum. Elindeki büyük süslü anahtara bakıyor, sonra yavaşça, çok yavaşça bana uzatıyor ve sertçe yutkunuyor.

"Gitmem gerek," diyor çabucak. 'Feribota binmem gerek. Taşımacılar bizi bekliyor... beni.

"Sen git," diyorum, uzun zamandır hissetmediğim kadar sakın bir şekilde. 'Streslisin! Sadece taşınma, diğer her şey.'

Derin bir nefes alıyorum. Artık eski Ollie'den bir iz var, evlendiğim, sevdiğim, değer verdiğim Ollie'den. Saçlarını yüzünden itti ve güven verici bir gülümsemeye çalıştı. "Annen, bebek meselesi. Sen de fikrini değiştir, bunun sadece delilik olduğunu fark et.'

Bebek meselesi, hayatın bizim için farklı yönlere gittiği, benim anne olamadığım ve kendi annemi kaybettiğim yerd. Evlendiğim Ollie o zaman beni terk etti.

"Seninle geri dönmeyeceğim, Ollie.

"Kalmayacağım!" diye karşılık verir. 'Çılgın ülke. Hiçbir şey çalışmıyor! Geçinmek imkansız. Gitmem gerek. Şimdi sana son bir şans veriyorum. Arabaya binip benimle geliyor musun?" Bana meydan okurcasına bakıyor.

Çenemi kaldırıyorum ve arkama bakıyorum. "Hayır," diyorum. "Ben değilim.

Ve ellerini havaya kaldırır. Büyük bir öfkeyle "*Phhhhhffff!*" diye bağırdı ve arabasına doğru yürüdü. Sonra uzanıp içinde giysilerim ve çamaşırlarım olan çantamı çıkardı, kalacak bir yer bulup eşyalarımızı yerleştirene kadar beni oyalasın diye. Öfkeyle arabaya attı.

toz. Hareket etmiyorum.

"Delilik!" diye tekrarlıyor, kapının yanında durarak. "Ciddiyim! Ben gidiyorum! Sesi çocuğunu tehdit eden bir ebeveyn gibi çıkıyor, bunu yapıp yapmayacağından emin değil. "Geri dönmeyeceğim! Ben bir şey söylemeyince de arabasına biniyor, motoru çalıştırıyor ve sadece hızlı bir tereddütle, bir toz bulutu içinde yola fırlıyor. Eski hayatımın son parçası bensiz gidiyordu. Arabanın yolda kayboluşunu izliyorum, sonra Ralph'in ayaklarımın dibinde oturduğunu görmek için aşağı bakıyorum. Eski hayatımın neredeyse tamamı.

"Görünüşe göre artık sadece sen ve ben varız. Eğildim ve kulaklarımı okşadım. Mutlu bir şekilde havlıyor. Anahtara bakıyorum ve elimi etrafına kapatıyorum. Yaradan koparılmış bir yara bandı gibi, canımı yakıyor, onun gidişini izlemek her şeyden çok acıtıyor ama şimdiden acım hafifliyor. Geri dönemezdim. Ama şimdi ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

ÜÇ

Ertesi sabah boynumda bir ağrı ile uyandığımda kuş sesleri duyuyorum. Bütün bir sabah korusu değil, ama her kuşun şarkı söylemesine izin veriliyor Herkesin üzerine ötmek isteyen ağaç güvercini ve uzaktan yeni bir günü müjdeleyen horoz hariç. Ama bunun dışında hiçbir şey yok. Sessizlik. Mistral geldiği gibi aniden gitti. Geldi, fırtına kopardı, kaosa neden oldu ve bambaşka bir manzara bıraktı.

Telefonum kotumun cebinde vızıldıyor ve beni gerçeğe geri fırlatıyor. Gözlerimi açıyorum: yanağım gece uyuduğum banyonun serin porselenine dayanmış. Üzerimde sıcak bir battaniye olduğunu düşündüğüm şey yerine, Ralph rahatlık ve sıcaklık için üstümde yatıyor. Birdenbire bu çılgın kıvrıkcık tüy yumağına minnettar oldum. Tüp bebek tedavim başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra Ollie onu hediye olarak eve getirdiğinde aynı şeyleri hissetmemiş olabilirim. Ollie için bu, hayatımızın o kısmına bir nokta koymak gibiydi ama benim için sanki bana bir bebek ikamesi teklif ediyor gibiydi. Başlangıçta köpeği hayatıma kabul edemedim, özellikle de Ollie ona

Eddie - en sevdiğim bebek isimlerinden biri Edward'dı. Ollie açıkça nazik bir şeyler yapmaya çalışıyordu - nazikti. Zor bir günün ardından bana bir içki hazırlamak, gece dışarıda arkadaşlarımla buluşmam için beni şehre götürmek gibi gerçekten düşünceli şeyler yapardı ve doğum günlerini ve yıldönümlerini her zaman hatırlardı.

Yavru köpek Ralph oldu çünkü ben küçük bir çocuğa asla Ralph demezdim. Uzun zaman önce, Ollie'yle tanışmadan önce bir Ralph tanımıştım. Komik ve sevecendi, hiç de güvenilir değildi ve tanıştığı herkesi severdi. Hayatıma yeni giren bu paket için çok uygun bir isim gibi görünüyordu. Ralph ilk geceden itibaren bizimle uyudu ve büyüyüp yayıldıkça, yatağın tam karşısında uyudukça, geçen her günle birlikte aramızdaki mesafe de azaldı.

Ollie kendini Fransa fikrine verdi, evden serbest çalışıyordu. Ben çalışmaya devam ettim ama artık hayatımda beslenmesi gereken bir köpek vardı,

Parkta kaçtığı ve yoldan geçenlerin üzerine atılarak çamurlu pati izleri bıraktığı için özür diliyor. Ralph yapılacaklar listesindeki başka bir şey oldu. Ama şimdi buradaydı ve ben boş banyoda yatarken beni sıcak tutuyordu. Dün gece Ollie'yle ilişkimi kesme kararı beni rahatlatırken, bensiz gitmesine izin vererek ne halt ettiğimi düşünmeye başladım. Sonunda, bitkin bir halde, sırtım banyo duvarına dönük, kollarımı başımın üzerinde birleştirerek kıvrıldım ve onun haklı olup olmadığını merak ettim. Tüm eşyalarım ve on yıllık kocam İngiltere'ye dönmek üzere yola çıkmışken, boş bir evde tek başıma ne yapıyordum? Bundan pişmanlık duyacak mıydım? Kararım erken menopozumun bir başka belirtisi miydi?

Zihnim, nasıl tanıştığımızdan Fransa'nın güneyindeki boş bir çiftlik evinde banyoda nasıl uyuduğuma kadar ilişkimizle ilgili her şeyi yeniden oynatmaya başladı.

Peki, orada ne yapıyordum? Provence'daki Luberon'da yorgun bir çiftlik evinde. Pişmiş toprak, turuncu, sarı ve şeftali renkli evlerin bulunduğu küçük bir dağ kasabasında. Hayatımda değişmeyen tek şey olan kocamla birlikte İngiltere'ye dönmüştüm. Bedenen oradaydı, başka birinin hayatında ve yatağında olduğu zamanlar hariç, içinde bulunduğumuz durumun stresinin çok fazla olduğu o tek seferlik zaman hariç. Seks bizim için sevişmek değil, bebek yapmak haline gelmişti. En son ne zaman seviştiğimi hatırlamıyorum. Ve o gece boyunca evlilik hayatımı düşünürken, her şeyin nerede yanlış gittiğini anlamaya çalışırken, gevşek panjurlar çarptı, çarptı, çarptı

pencere camlarına karşı. Sonunda daha fazla dayanamayıp ayağa kalktım ve ziyaretçilerin pencereden düşmesini engellemek için yaptırdığımız ferforje parmaklıklara panjuru bağlamaya gittim. Ama burada yaşamaya çalıştığımız altı hafta boyunca kimse ziyarete gelmemişti. Taşınma gerçekleştikten sonra, 'taze yeni başlangıcımız', ekmek ve peyniri yedikten, şarabı içtikten, 'yeni evinizde mutluluk' kartlarını indirdikten sonra, bir kez Ön kapı kapalıydı, sadece Ollie ve ben vardık, yalnızdık, geleceğimiz önümüzde uzanıyordu, televizyonda hiçbir şeyin olmadığı uzun, çok uzun bir gece gibi. Alışveriş listeleri, ziyaret etmeyi planlayan insanlar, Ollie'nin internetle ilgili hayal kırıklığı ve arabada telefonla yaptığı günlük savaşlar dışında konuşacak pek bir şey yoktu. Kasabaya yaptığı bir geziden sonra çiftlik evine dönmüştü.

Geniş bant ve Wi-Fi bağlantımızı iyileştirme konusunda hiçbir ilerleme kaydedememiş olması ve kimsenin İngilizce konuşmaması çok öfkeliydi.

"Lanet olası ülke!" diye söylenirdi. 'Ve hepsi öğle yemeği için duruyor! Bugünlerde kim öğle yemeği için durur ki? Burada kim nasıl geçimini sağlıyor? Ve dürüst olmak gerekirse, çoğunun İngilizce konuşamaması inanılır gibi değil. Son altı acı dolu hafta, gecenin büyük bir kısmı boyunca zihnimde tekrar tekrar oynadı.

Ralph yanımdayken, boş evde, evliliğimin enkazı gibi görünen banyoda kendimi her yerden daha güvende hissediyordum. Gerçekten birine ihtiyacım olduğunda ve başka kimse olmadığında köpeğim birdenbire yanımdaydı.

Ollie'yi ve son birkaç hafta boyunca birlikte yaşadığımız hayatı düşündüm.

Ollie'nin önce alıp sonra teslim etmeye çalıştığı işlerin başarılması gittikçe zorlaştıkça ve evin satışından elde ettiğimiz birikimlerimiz azalmaya başladıkça yemek saatleri sıkıntılı hale gelmişti.

Ollie için işler azalıyordu ve benim Fransızcam da yerel bir dükkanda iş aramak için henüz yeterince iyi değildi. Kasabanın en pahalı birahanesinde, *günün yemeğini* yerken, evi tekrar kiraya vermeye karar verdik. markete gitti ve nakliye şirketini aradı. Ollie restoran faturasının büyüklüğünden ve 'Fransa'da artık hiçbir şeyin ucuz olmadığından' şikayet etti. Ama ikimiz de haklıydık. Hayatımızdaki hiçbir şey yolunda gitmiyordu çünkü evliliğimiz yürümüyordu. Tutkal gitmişti. Düzeltmeye çalışmıştık ama bozulmuştu. Bitmişti. İkimiz için de doğru kararı verdiğimi biliyorum. Bu şekilde banyoda tek başıma kaldım.

'Hadi Ralph, kalkalım,' diyorum.

Birden uyandı ve banyodan dışarı fırladı, günün getirebileceği her türlü maceraya hazır. Vücudumdaki her eklem ve kasla ağrıyor, kendimi rahatlatıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Ollie'den bir mesaj var.

Geri döndüm. Aklın başına gelmedi mi daha?!

Cevap vermeyeceğim. Söylemem gereken her şeyi söyledim. Artık bunu tartışmanın bir anlamı yok. Dün yıkılan evliliğimizin ve hasar gören kalbimin sıvasını söktüm, bu acı verdi ama her ikimiz için de daha iyi olacak.

Dün gece gevşek panjuru bağlamak için bulabildiğim tek şey olan sütyenimi almak için uzun banyo penceresine doğru yürüdüm. Joanna Lumley'nin ıssız bir adadayken onunkini terlik olarak kullandığını görmüştüm ve benimki dün gece harika bir iş çıkardı. Çözdüm, sonra panjurları geri ittim. Ferforje parmaklığa tutunup derin bir nefes alıyorum. Çam ve selvi ağaçlarının kokusunu alabiliyorum. Ağaçlara girip çıkan kuşların şarkılarını duyabiliyorum.

Uzaktaki horoz hâlâ yeni günü müjdeliyor. Yolun yukarısından bir eşek sabah kutlamalarına katıldı ve anııyor. Pencerenin altındaki biberiye bitkilerinin ve lavanta çitinin kokusunu alabiliyorum. Mistral tüm tozları uçurdu ve her şey parlak ve berrak. Mistralden sonraki berrak renklerin ressamı bölgeye çektiğini söylüyorlar ve ben de bunun nedenini anlayabiliyorum

Aşağıdaki vadiye bakarken. Ben deli değilim. Ollie ve ben yolculuğumuzun sonuna gelmiştik. Başladığımız yere geri dönmek bizi daha da perişan ederdi.

Güneş evin arkasındaki tarlamızın ve ötesinin üzerinden doğarken gökyüzü mavi ve pembe renklerle kaplanıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Onları açıyorum ve kuş sesleri, çamların kokusu, beyaz kayaların üzerindeki yabani biberiye ve kekik beni sakinleştiriyor. Sanki ilk kez görüyormuşum gibi manzaraya bakıyorum. Evde hiçbir şeyim olmayabilir ama şimdilik buna sahibim.

Ayaklarımın dibinde mutlu bir şekilde oturan Ralph'a gülümsüyorum ve yumuşak kulağını okşamak için uzanıyorum. Bunu oyun oynamak için bir işaret olarak görmek yerine bana izin veriyor.

Ve bunun için minnettarım. Ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve midemde bir heyecan pırıltısı oluşuyor. Mistral çılgınlığı mıydı? Her neyse, bu yeni bir gün, yepyeni bir gün ve olabileceğim çok daha kötü yerler var.

DÖRT

Güneş şimdiden sıcak ve dışarıda oturup yüzümde hissetmek isterdim ama evde yiyecek ve oturacak bir şey olmadığı için şehre doğru yürümeye karar veriyorum. İlk günümüzde pazardan aldığım büyük sepet çantam kolumun üzerinde asılı duruyor. Ralph'a kahvaltıyla döneceğimi söylüyorum ve ahırda bulduğum eski bir kovayı suyla dolduruyorum. Sanırım ilk kez o ahıra girme cesaretini gösteriyorum. Ayrıca eski bir sabana benzeyen bir şeyi örten eski bir battaniye buluyorum ve yakında döneceğime söz vererek onu mutfağın zeminine koyuyorum. Onu kasabaya kadar yürütmeye cesaret edemiyorum - muhtemelen ikimiz de nehre düşeriz.

Ön kapıyı kapatıp kilitledikten sonra anahtarı çantama koyuyorum. Araba yolundan aşağı inip metal kapıların ötesindeki sokağa çıkıyorum. Yürürken güneş ışığının ruhumu beslediğini hissedebiliyorum. Çam ve biberiye kokularını içime çekerek ne almam gerektiğini bulmaya çalışıyorum.

Yürürken kasaba her zamankinden daha yoğun görünüyor, alışılmadık miktarda trafiğin gelişini izliyorum. Ve şimdi nedenini biliyorum: bir pazar var, her zamanki Pazartesi pazarımız gibi değil ama antikalar için, bir *brocante* pazarı. Kasaba meydanına doğru yürürken nehir kıyısından konuşmaları ve pazarlıkları duyabiliyorum. Bu şehre giden harika bir yol. Bu yolun var olduğunu biliyordum ama daha önce hiç yürümemiştim. Ollie her zaman araba kullanmakta ısrar ederdi: alışveriş yaparak geri dönmek istemezdi. Yolun sonunda, küçük bir kulübe gibi görünen bir açıklıktan geçiyorum. Kulübeden ağaçlara doğru peri ışıkları sarkıyordu.

Altın süslemeli ve ayaklı mavi kadife kanepeler, büyük bir çamın altına yerleştirilmiş. Güzelliği beni şaşırtıyor. Bir masa ve sandalyeler de var, satranç oynayan iki adam var, oyunlarına o kadar odaklanmışlar ki beni fark etmiyorlar.

Kalabalık pazara doğru yürürken gülümsüyorum. Dün geceyi, dün, ondan önceki ayları ya da bundan sonra ne yapacağımı düşünmüyorum. Sadece buradayım, diğer Pazar gezginleriyle birlikte güneşin altında yürüyorum. Evimiz olan Le Petit Mas de la Lavande'den duyabildiğim çanlar, kiliseye gidenler dışarı dökülürken çalıyor. Bir grup kısa boylu

Siyah giyimli ve şık mahkeme ayakkabıları giyen kadınlar birbirlerini yanaklarından üç kez öpüyorlar, sonra farklı yönlerle doğru gidiyorlar, muhtemelen aileleri için öğle yemeği hazırlamak üzere evlerine gidiyorlar. İçimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor: beni bekleyen bir ailem yok. Annemi ve ölümünün hayatımda bıraktığı boşluğu düşünüyorum. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için onun sarılışlarından birine ihtiyacım var. Düzelecek mi? Keşke burada annem, Ollie ve çocuğumuzla birlikte olsaydım, evde Pazar öğle yemeğine hazırlanıyor olsaydım. Ama değilim. Burada tek başımayım.

Meydanı dolduran tezgâhları, kasabanın sokaklarını ve ara sokaklarını dolaşırken güneş yüzümü ısıtıyor. Ollie'nin burayı seveceğini sanmıyorum: 'ikinci el'i sevmez. Le Petit Mas de la Lavande mükemmel bir resim olmasına rağmen, tüm orijinal özelliklerini yenileriyle değiştirmek istedi. Üzerinde çalışılması gerekiyordu ama ben onu olduğu gibi sevdim, kusurları ve her şeyiyle.

Aynalar, avizeler, süt yayıkları, hatta güzel oyulmuş koyu renkli ahşap mobilyalarla dolu tezgahların arasında, genellikle otoparkın olduğu yerde, kasabanın tepesinde, oradaki büyük çınar ağaçlarının gölgesinde dolaşıyorum. Yavaşça yürüyorum. Bugün yapmam gereken tek şey hayatımın geri kalanı için planlar yapmak ve şu anda bunu mümkün olduğunca ertelemek istiyorum. Bu çok uzak.

Daha önce yaşadıkları hayatla ilgili hikâyelerle dolu ve yeni bir dönemin başlamasını bekleyen insanlar, mobilyalar, giysiler ve yatak takımlarıyla kaynaşmak daha çekici. Biraz benim gibi, diye düşünüyorum ve gözlerim yaşıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum. Az önce on yıllık evliliğimi ve bildiğim her şeyi bırakıp gittim ama kendimi bırakamıyorum. Devam etmek zorundayım.

Ollie'nin hayatımız ve geleceğimiz hakkındaki fikirlerini severdim. Her şeyin mükemmel olmasını tercih ederdi, hayat öyle olmasa bile. Ama mutlu olabilirim, diye düşünüyorum, bir sürahi alıp elimi çatlamış sırnın üzerinde gezdirirken.

Karnım gurulduyor. Sürahiyi bırakıp ana cadde boyunca, buraya geldiğimizden beri her gün kullandığımız *pastaneye* doğru yürüyorum.

"*Bonjour, Madam,*" diyor yüksek tezgâhın arkasındaki genç kadın. Fırıncı, arkasındaki mutfakta fırından bagetleri çıkarıyor.

"*Bonjour, Mademoiselle, Monsieur,*" diyorum.

Yuvarlak gözlüklerinin arkasından bana gülümseyerek ne istediğimi soruyor.

Hamur işlerine bakıyorum. Onlardan uzak durmaya çalışıyordum ama bir *pain au raisin*'i işaret ediyorum. Ben de bir baget alıyorum. Sonrası için,

ama nerede olacağıma dair hiçbir fikrim yok. Evin anahtarını emlakçıya bırakmam ve oradan nereye gideceğime karar vermem gerekiyor. Poğaayı alıyorum ve cüzdanımdaki bozuk parayla ödüyorum. Oturduğumuz evin satışından kalan para zarfı hâlâ yanımda.

Fransa'dan ayrılmadan önce bankaya ödemem gereken çim biçme makinesi. Bageti çantamın içine itiyorum ve omzuma doğru çekiyorum.

'Kocanızın gideceğinizi söylediğini sanıyordum,' diyor. "Bir şey mi unuttunuz? Başını sempatik bir şekilde eğiyor.

Ona bakıyorum ve kendimi görüyorum, hayatın tüm güzelliklerine sahip genç bir kadın.

önümdeki fırsatlar. "Sanırım öyle oldu," diyorum ve gülümsüyorum. Kendimi düşünüyorum.

Dükkândan çıkıyorum, pançomu çıkarıp çantama koyuyorum, sonra böreğimi çıkarıp bir ısırık alıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve anın tadını çıkarıyorum.

beni yemeğin eğlenceli olduğu, ne yediğim konusunda endişelenmediğim, yemeğin bir zevk değil bir savaş haline gelmediği zamanlara geri götürüyor. Şu anda, bu pasta cennet gibi. Gözlerimi açıyorum ve caddenin karşısında koyu renk çizgili yüzü olan, düz bir şapka ve ceket giyen yaşlı bir adam bana sırtıyor ve beni tezgahına çağırıyor. Lavanta torbaları, kurutulmuş lavanta demetleri ve uçucu yağ satıyor. Küçük bir demet alıp bana uzatıyor. "Çünkü çok güzel bir gülüşün var," diyor ve sırtarak bir zamanlar ön dişinin olduğu boşluğu gösteriyor.

'Merci,' diyorum. Basit Fransızcamla '*Vous êtes très gentil,*' diyorum. "*Au revoir.*

"*Bonne journée, Madame,*" diye sesleniyor.

Birden kendimi çok mutlu hissettim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Neden hissetmedin? Ama cevabı biliyorum. Çünkü Ollie ve ben birbirimizi mutsuz etmiştik.

Emlakçının vitrinini geçiyorum ve özenle düzenlenmiş masanın arkasındaki akıllı genç kadının orta yaşlı bir çiftle konuştuğunu görüyorum. Çantamdaki büyük anahtarı düşünüyorum. Ne yapacağıma karar verene kadar onu biraz daha tutmanın bir zararı olmazdı. Hafta sonuna kadar. Sonra bir iş ve eve dönmek için bir yer aramaya başlayacağım. Tatildeymişim gibi burada kalamam. Yakında İngiltere'ye dönüp ev satılırken kiralayacak bir yer aramam gerekecek. Sanırım elde edilen karı paylaşacağız, eğer varsa. Durumun gerçekliği kafama dank ediyor: küçük 'varlıklarımızı' bölüşmek. Artık bir çiftin yarısı değilim. Artık birinin karısı değilim. Garip geliyor. İnsanlara ayrıldığımı söylemek garip hissettirecek. İç çekiyorum. Bir sürü arkadaşımız vardı ama yıllar geçtikçe kendimi yalnız hissettim. Çocuk sahibi olamayacağımızı öğrendiğimizde insanlar ne kadar sempati duymaya çalıştıysa, ben de onları o kadar uzakta tuttum. Ama şimdi gülümsemek iyi geliyor ve burada, bu kasabada, tek başıma olmama rağmen kendimi hiç yalnız hissetmiyorum.

Ama hafta sonuna kadar kalacaksam, birkaç malzemeye ihtiyacım olacak. Tuvalet malzemelerim ve temel giysilerimin bulunduğu çantam dışında her şey o kamyonu yüklendi. O anda bir yan sokakta, bir avlunun içinde, ferforje açık kapıların arkasında bir çift büyük çift kapı görüyorum. Daha önce hiç fark etmemiştim. Görünüşe bakılırsa, her türlü mobilya, yatak takımı ve hatta bir elbise askısının bulunduğu büyük bir *brocante*. Biraz yatak takımına ihtiyacım var, belki üzerinde uyuyacak bir şey, bir fincan ve bir tava. İhtiyacım olan her şeyi burada bulabilirim gibi görünüyor. Hatta belki ayrıldığımda sahibine geri satabilirim. Oraya doğru yürüyorum, kumaş yığınları, mutfak aletleri ve süs eşyaları görüyorum.

Elimi bir paket nevresimin üzerinde gezdiriyorum. Çiçekli bir örtü, çarşaflar ve battaniyeler, kurdeleyle bağlanmış, sadece beş avroya. Bir yerde kalmak için para ödemekten çok daha ucuz. Yarısı döşenmiş bir sandalye var, kumaşı kesilmiş ve yerinde duruyor: sadece teyellenmesi gerekiyor. Sandalyesiz de yaşayabilirim ama bu fiyata onu geride bırakmak yazık olur. Süpermarketten alabileceğimden daha ucuza kutular dolusu tabak, güzel fincanlar, tabaklar ve çatal bıçak takımı var. Ahşap yatak başları ve kalın şilte yığınları var.

Sonra deri ciltli güzel bir kitap gördüm. Başlı başına bir sanat eseri. Bölgeye ait bir yemek kitabı, el yazısıyla yazılmış ve yanılmıyorsa lavanta hakkında. Sayfaları çevirirken elime lavanta kokusu geliyor. Le Petit Mas de la Lavande için yazılmış olabilir. Evimin lavanta çiftliği olarak en parlak günlerini hayal etmeye çalışıyorum, çoktan gitmiş.

"*Bonjour*. Kibar bir ses düşüncelerimi böldü.

Çekici bir genç adam bana gülümsüyor. Koyu kıvrıkcık saçları, çenesinde koyu kirli sakalı var. İri yeşil gözleri var ve eski bir deri ceket giyiyor, Güneşe rağmen boynunda yumuşak bir atkı vardı. Bir an için ona bakıyorum ve oldukça sıcak hissediyorum. Boş poğaça torbasıyla kendimi yelpazeliyorum, kırıntılar kitabın üzerine saçılıyor. "Ah, pardon - *özür dilerim*," diyorum kızarak.

"Sorun değil. Kırıntılara bir fiske vuruyor. "Tamamdır.

"*Mersi*," diyorum ve buruşturulmuş çantayı anahtarın üstüne, omuz çantama itiyorum.

"Bir şey mi arıyorsunuz?" diyor, yapmacık bir İngilizceyle.

"Şey, evet," diyorum, nereden başlayacağımı ve durumumu nasıl açıklayacağımı merak ederek. 'Her şeye ihtiyacım var... um... gerçekten! Temel şeylere. Ucuza.

Şaşkınlıkla gülümsüyor, anlamıyor. "En baştan başlayalım," diyor. "Sana kahve getireyim mi?

Ağzım aniden kurudu. "Kahve harika olur, *merci*.

"*Je m'appelle Fabien*," diyor ve benimkini sıkmak için elini uzatıyor.

"Della," diye cevap veriyorum. "Herkes bana Del der.

"*Enchanté*," diyor ve içimde bir şeyler değişiyor, kendimi yeniden genç hissediyorum.

"Bir kahve içelim ve dizlerin hakkında konuşalım," diyerek beni büyük depoya götürdü.

"Dizlerim mi?

"Evet, burada mı yaşıyorsunuz?

"Oh, anlıyorum. Üst dudağımı ısıırıyorum. "Benim ihtiyaçlarım.

Evet. Dizlerin. Yanlış mıydı? İngilizcem...' Bir elini uzatır ve iki yana yatırır.

Hayır. Sorun değil. Benim ihtiyaçlarım. Durum biraz karışık. Burada yaşamam gerekiyordu ama şimdi... Kalıyorum, sadece bir süreliğine. Planlarımın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Nereye gideceğimi öğrenene kadar.

"Demek bizi istila etmek için buradasınız! Genişçe gülümsüyor ve ben de şaşıyorum. "Ne? İstila etmek için mi? Tekrar ediyorum ve o da başını sallıyor. "Hayır, buraya yaşamaya geldim, ama Şimdi, sadece biraz kalıp geri döneceğim. Kesinlikle istila değil!"

Kafası karışmış görünüyor. "Kusura bakmayın, İngilizcem pek..." Başını iki yana eğiyor ve gülümsemesi benimkine olduğu gibi onun yüzüne de geri dönüyor. "Yani bizimle yaşamak için buradasınız.

"Şey, sadece biraz kalıyorum," diye tekrarlıyorum. Yerli halkın bu kadar çok İngiliz'in buraya taşınması karşısında ne hissettiğini merak ediyorum. Kasabalarını ve köylerini işgal ettiğimizi düşünüyorlar mı? Gelmemize içerliyorlar mı?

Fabien burada olmama kızmış gibi görünmüyor. Ama sonra Ollie ve benim 'pub'da diğer gurbetçilerle cin tonik içtiğimizi ve zar zor Fransızca konuştuğumuzu hatırlıyorum. Öyle olsaydı ne onu ne de kasabadaki herhangi birini suçlardım.

Ellerini birbirine vuruyor. "Burada kalıyorsunuz, bu yüzden sizi olabildiğince rahat ettirmemiz gerekiyor," diyor o öldürücü gülümsemesiyle. "Sizi memnun edecek kadar.

Rahat ve memnun olmak şu an için mükemmel olurdu. Kasaba halkının ben ve Ollie gibilere gülüyor olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum. İyi bir hayat için buraya taşınan bir başka İngiliz çift.

Manş Denizi'nin ötesindeki Küçük Britanya, sonra her şey ters gidince toparlanıp geri dönmek. İç çekiyorum. Fransızca'yı zar zor konuşuyorum. Nasıl ve nerede çalışacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Fabien gibi insanların bize neden güldüğünü anlayabiliyorum. Neyse ki öyle görünmüyor. Aslında, sevimli, misafirperver ve yardımsever olmaktan

başka bir şey yapmıyor.

Onu serin depoya kadar takip ediyorum. Sonraki bir saat boyunca, birkaç günlük konaklama için neye ihtiyacım olacağını konuşarak yürüyoruz. Uygun parçaları alıyor ve öğleden sonra Le Petit Mas de la Lavande'a teslim etmek üzere arka kapıya diziyor. Birkaç gün için bir şiltenin işimi göreceğini düşünüyorum ama o bir yatağa ihtiyacım olduğunda ısrar ediyor ve bana büyük ahşap bir yatak buluyor.

Direklere meşe palamudu oymuş, bana yıllardır burada olduğunu ve çok iyi bir fiyat verebileceğini söylüyor. Bir şilte ayarlıyor ve ben de ertesi hafta sonu ayrılırken onlarla ne yapacağımı merak ediyorum. Ama doğru. Şimdi, kalın bir şilte ile düzgün bir yatakta uyuma düşüncesi her avroya değer. Ve hala bir otelden daha ucuz. Sandalyeyi alıyorum çünkü bir sonraki adımda nereye gideceğimi düşünürken yapacak küçük bir projem olması fikri hoşuma gidiyor.

Fabien dört tabak ve güzel çatal bıçak takımında ısrar ediyor, 'çünkü doğru yemek mide ve sağlık için önemlidir'. Rastgele bir pişirme gereçleri kutusundan birkaç tava alıyorum, o da bunları yatak takımlarımla birlikte yığına ekliyor. Neden burada tek başıma olduğuma, 'her şeye' ihtiyacım olduğuna ya da neden sadece bir süreliğine kaldığıma dair başka soru sormuyor.

Bir elbise askısının yanından geçiyoruz. Kiraz desenli, etrafı saran bir elbise seçiyor ve bana doğru tutuyor.

Diğer eliyle daha önce giydiğim hiçbir şeye benzemeyen bir kimono bluz çıkarırken, 'Yapmam gerektiğinden emin değilim,' diyorum.

Birden bir suçluluk dalgası üzerime çöktü. Bu depoya eğlenmek için değil, sadece pratik ihtiyaçlarımı almak için geldim. *Seni memnun etmeye yetecek kadar.*

... Elbiseye ve bluza bakarken Fabien'in sözlerini duyuyorum. Yanımda neredeyse hiç kıyafet yok ve olanlar da yağmurlu İngiliz havası için ...

Gelecek hafta sonu anahtarı emlakçıya vermeyi planlıyorum. O zamana kadar kim olduğuma ve nereye gideceğime karar vermeliyim. Kim olmak istersem olabilirim. İstedğim yere giderim. Elbiseye bakıyorum ve Fabien'e gülümsüyorum, o da başını sallayarak onaylıyor; iyi bir seçim.

"*Parfait*," diyor ve başka bir elbiseyi, sonra da ipek bir sabahlığı uzatıyor - "Sabahlar için," diyor. Biraz kızarıyorum ama muhteşem sabahlığı alıyorum ve o da gülümsüyor.

Aceleyle, ona işimin bittiğini söyledim. İhtiyacım olan her şeyi aldım. Deri ciltli yemek tarifi kitabını yığının üzerine bırakıyorum. Yatağa, sandalyeye ve Fabien'in ihtiyacım olduğunda ısrar ettiği katlanır sandalyeli küçük yuvarlak masaya bakıyorum. Gittiğimde onları evde bırakacağım, böylece evi görmek isteyen alıcılar için hazır olacak. Satışa yardımcı

olabilir. Eşyaların fiyatlarını topluyor, sonra da

Bazıları da çok iyi bir müşteri olduğum için. Hepsi Ollie'nin taşındığımızda sipariş ettiği kanepeden daha ucuza mal oldu.

İndirim konusunda fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı hemen cüzdanımı ve banka kartımı çıkarıyorum. Buraya istila etmeye geldiğimizi düşünen biri için çok cömert davrandı.

"Oh. Karta bakar. "Özür dilerim. Makinem ... *en panne*. Bozulmuş. Nakit ödeyebilir misiniz? Eğer yardımı olacaksa biraz daha indirim yapabilirim.

"Hayır, sorun değil! Dedim. Bu gidişle onu götürmem için bana para ödeyecek. "Bankamatige gideceğim. Bankayı işaret ediyorum. "Geri geleceğim. Aceleyle parlak güneş ışığına çıkıyorum.

Giderken Ollie ve beni düşünüyorum, kasabada nasıl göze çarptığımızı fark ediyorum. Uyum sağlamaya çalışmadık, sadece geldik ve hayatın İngiltere'de olduğu gibi olmasını umduk. Fabien'in elbiseyi bana karşı tuttuğunu düşünüyorum ve artık bekar olduğumun belli olup olmadığını merak ediyorum. Artık birinin diğer yarısı olmadığım için tanıştığım her erkeğe karşı temkinli mi davranacağım? Sanki başımın üzerinde bir tabela varmış gibi hissediyorum: 'Yeni Bekar Kadın'. İsteyeceğim son şey başka bir partner. Sadece kendim olmak istiyorum. Bir eş, çocuk sahibi olamamış ya da annesini yeni kaybetmiş bir kadın değil. Kimin ben olduğundan emin değilim.

Bankamatige giden yolu geçip bankanın gölgesinde duruyorum, serinliğin tadını çıkarıyorum ve durumumun gerçekliğinin bir kez daha kafama dank etmesine izin veriyorum. Ben

Bu gece uyuyacak ve yemek yiyecek bir yer. Ollie'den ayrılmak ne kadar korkunç olsa da artık bitti. Artık ikimiz de hayatlarımıza devam edebiliriz. Birbirimizden uzakta yeni yollar bulmalıyız. Şu an için ihtiyacım olan her şeye sahibim.

Memnun olmaya yetecek kadar.

Kartımı makineye soktum ve şifremi girdim. Makine vınlıyor, vınlıyor ve sonra kart yavaşça içinde kayboluyor. El yordamıyla arıyorum ama yok. Ekranı okumaya çalışıyorum ama ben okuyamadan mesaj kayboluyor. Banka öğle yemeği için kapandı ve kafamın içinde Ollie'nin sesini duyuyorum: "Ne tür bir ülke öğle yemeği için durur? Ama kartım gitmişti.

BEŞ

Kendimi bir adada yalnız bırakılmış gibi hissediyorum: son feribot da az önce kalktı. Artık hiçbir şeyim yok. Bankayı aramak için çantamı karıştırıp telefonumu bulmaya çalışıyorum.

İngiltere'den. Ama bana yeni bir kart gönderseler bile, ulaşması günler sürecek. Sonra onu görüyorum: bankaya ödemem gereken, oturmalı çim biçme makinesinin satışından gelen nakit para zarfı. Buraya taşındığımızda yepyeniydi. Benim bir köpeğim, Ollie'nin de çim biçme makinesi vardı. Gitmeye karar verdiğimizde, onu yolun sonuna kadar itmiş ve bir '*À vendre*' tabelası vardı. Komşu köyde tatil evi olan bir çiftte hızlı bir satışla, ödediğimizin yarısına sattık.

Rahat bir nefes aldım. Ama yeni bir banka kartı alana kadar elimdeki tek şey bu. Bunu uzun süre kullanmalıyım. *Brocante*'ye dönüyorum, bu sefer sadece yarım bir gülümsemeyle. İpek sabahlığı ve deri ciltli kitabı yerine koydum. Çiçeklerle doldurmayı planladığım güzel vazoyu da... Fabien'e yeni mali durumumdan duyduğum utancı gizlemek için beyaz bir yalan söylüyorum. Daha fazla para bulduğumda onları almak için geri geleceğimi söyledim.

"Elbette," diyor, ruh halimdeki değişikliği anlamış gibi. (Kartım neden yenmişti?) 'İstediğin zaman işgal edebilirsin! Sırıttıyor. Paramı almaktan memnun ama belki de beni ülkesinde istemiyor.

Temel ihtiyaçlar için gereken parayı sayıyorum ve zarfta kalana bakarak ona veriyorum.

'Diğer eşyaları alabilirsin. İstersen ödemeyi ne zaman yaparsın?

Gözlerim doluyor ama onun görmesini istemiyorum.

"Müsait olduğumda geri geleceğim," diyorum boğazım düğümlenerek, gelemeyeceğimi bile bile.

Kurnaz bir profesyonele dönüşüyor ve öğle yemeğinden sonra malları teslim edeceğine söz veriyor. Le Petit Mas de la Lavande'ın nerede olduğunu tam olarak bildiğini söyledi.

"*Mersi*," diyorum, aceleyle taş döşeli avludan çıkıyorum ve ben çıkar çıkmaz kilitleneceğini bildiğim büyük demir kapılardan geçiyorum: herkes

Öğle yemeği. Pazar meydanındaki restoranın önünden aceleyle geçiyorum, burada birçok tezgâhtar kuzu yahnisinin tadını çıkarıyor, Provençal otlarının kokusu

hava, *frites*, salata ve biftek, muhteşem güneş ışığında sürahiler dolusu rosé. Küçük köpekler sahiplerinin ayaklarının dibinde sabırla oturuyor ve keşke Ralph restorana götürebileceğim türden bir köpek olsaydı diyorum. İyi huylu sohbetle birlikte sigara dumanı yükseliyor ve restoranda öğle yemeği yemeyi çok isterdim ama banka hesabımızda neler olduğunu öğrenmeliyim.

Kapanırken küçük süpermarketten birkaç domates, zeytin ve peynir alıyorum, daha önce aldığım bagecin yanına koymak için. Toparlanmaya çalışan lavanta satıcısına elimi kaldırıyorum. Dar sokaklarda yürürken, krem ve pişmiş toprak renkli taş duvarların ve dükkan cephelerinin yanından geçerken tüm kasaba lavanta kokuyor gibi görünüyor. Meydanın ortasındaki 'pub' gurbetçilerle dolu ama ben durmuyorum. Durmak zorunda kalmak istemiyorum.

Neden benim burada olduğumu ve Ollie'nin olmadığını açıklamak için. Kasabadan çıkan yola ve nehir boyunca uzanan çimenli patıkaya doğru aceleyle ilerliyorum, sonra da eve doğru giden patikadan yukarı çıkıyorum. Yanımda akan su berrak ve sakin. Selviler parlak mavi bir gökyüzüne karşı duruyor. Daha önce hiç görmediğim kadar mavi. Le Petit Mas'a doğru yürürken moralim yeniden yükselmeye başlıyor.

Büyük ferforje anahtarla kendimi içeri aldım. Sanki benden önce burada yaşamış ailelerin tarihini tutuyormuşum gibi. Ollie anahtardan nefret ediyordu ve değiştirmek için bir çilingir çağırmak istedi.

Kapıyı iterek açtım ve Ralph beni gördü. Kendini koridordan bana doğru fırlatıyor ve bir kez daha neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. Onun bu cılgınca karşılaması beni güldürüyor.

'Tamam Ralph, ben geldim,' diyorum.

Mutfağa giriyorum, Ralph su kabını devirmiş ve battaniyeyi parçalamış. Köpeğim gelip yanımda duruyor, nefes nefese, kuyruğunu sallayarak, sanki yaşadığı eğlencenin tadını çıkarıyor gibi. Başını okşuyorum. Ama bankayı arayıp hesapla ilgili bir sorun olup olmadığını öğrenmem gerekiyor. Evin yan tarafındaki verandaya çıkıyorum, Ralph ayaklarımın etrafında dolanıyor ve tarlanın üst köşesine doğru adım atıyorum. Biberiye ve yabani kekik kokularını içime çekiyor, elimi lavanta çalılarının arasında gezdiriyorum. Bir şekilde cesaretle doluyorum. Aramayı yapıyorum.

"Ne yaptın?"

'Kartların çalındığını bildirdim. Eğer bu konuda ciddiysen, kimin ne alacağına karar vermeliyiz,' diyor Ollie, iş modundaki sesiyle.

"Ollie, paraya ihtiyacım var. Bu bizim ortak hesabımız. 'Ve sen de bizim ortak evimizdesin,' diye cevap verir.

Sarkmış, soyulmuş panjurları olan, taştan yapılmış eski püskü bir çiftlik evi olan Le Petit Mas'a dönüp bakıyorum. Burası benim yeni evim olacaktı ama şimdi pazardan ya da kiliseden dönen ve öğle yemeği için büyük bir masanın etrafında oturan bir aileyi hayal edebiliyorum.

"Sonunda aklınız başınıza geldiyse bankayla konuşabilir, yeni kartınızı sipariş edebilir ve eve dönüş uçuşunuzu ayarlayabilirim.

Hiçbir şey söylemiyorum.

'Facebook'ta bize harika bir daire buldum. Bir arkadaşımın arkadaşı bir yetişkin yılı için uzaklara gidiyor. Eve bakacak birini arıyordu.'

Ralph'i bir apartman dairesinde düşünüyorum, başka birinin dairesinde.

"Üzgünüm Ollie," diyorum, düşüncelerim baktığım mavi gökyüzü kadar berrak. 'Ama sana geri dönmeyeceğim. Bu ikimiz için de en iyisi.

"Bu çılgınlık! Ollie sıcıyor.

"Hayır Ollie, bu yıllardır yaptığımız en mantıklı şey. "Para için ne yapacaksınız? Senin paraya ihtiyacın var!"

"Bilmiyorum... henüz. Bir şeyler düşüneceğim. Bir arabanın geldiğini duydum. 'Ollie, parayı ortak hesapta ve tasarruf hesabında tut. İşten çıkarılma paketindeki hisseler de sende kalsın. Ev bende kalacak. Onu satacağım, ipoteği çözeceğim ve kalanı alacağım. Sence yeterince adil mi?"

"Ne yani, ev sende kalıp satacaksın ve ben de hesaptaki nakit parayı, tasarruf hesabını ve hisseleri mi alacağım?"

"Evet, bu oldukça işe yarar, değil mi? Ollie'nin zihinsel bir hesaplama yaptığını duyabiliyorum.

"Tamam, ama bu delilik. Fikrinizi değiştireceksiniz. Bu sadece Değişim, biliyorsun.

Bu bir değişiklik ama kastettiği bu değil.

"Hoşça kal Ollie," diyorum usulca, o telefonu kapatırken. Sanki geçmiş hayatımın kapısı çarparak kapanmış gibi. Hayal kırıklığı ve acı içinde ağlıyorum, sonra kapının çerçevesine yaslanıp Ollie'ye duyduğum saygı ve sevgiyle birlikte ölen evliliğim için ağlıyorum. Her şey bitti. Hiç sahip olamadığımız aile hayatımız ve başlatmaya çalıştığımız yeni başlangıç için ağlıyorum. Annem için ağlıyorum. Daha fazla ağlayamayana kadar ağlıyorum.

ALTI

Ralph etrafta koşuşturuyor ve yolda duran bir arabaya havlıyor. Telefonumu arka cebime sokuyorum, gözyaşlarımı koklayarak uzaklaştırıyorum, ellerimi şiş gözlerimin üzerinde gezdiriyorum ve evin yanından geri dönüyorum. Arabadan iner inmez onu tanıyorum, güneş gözlüklerini yukarı kaldırıp araziye bakıyor. Emlakçıdaki kadın.

"*Bonjour, Madam,*" diye sesleniyor ve bana doğru yürüyor.

"*Bonjour,*" diye cevap veriyorum, elini sıkıyorum, sonra etrafta zıplayan, havlayan, oynayacak yeni bir arkadaşı olduğu için çok mutlu olan Ralph için özür diliyorum.

Emlakçı gülümsüyor ama Ralph'la arasına mesafe koyuyor.

"İyi misin?" diye soruyor, şişmiş, kızarmış gözlerime bakarak. "Evet, iyiyim! Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kocanız Le Petit Mas'ın anahtarını dükkâna bırakacağınızı söyledi," diyor güçlü bir Provençal aksanıyla.

"Ah, evet, anahtar, *özür* dilerim," diyorum, "*mais ...*"

'Sorun değil,' diyor. 'şimdi senden alabilirim. Aslında, ben iyi haberlerim var.' Kapılar açılırken küçük arabayı işaret ediyor ve benden biraz daha yaşlı bir çift dışarı çıkıp evi tarıyor. "İngiltere'den Mösyö ve Madam Jarvis bu bölgede bir tatil evi arıyorlar. Sonra, bana daha sessiz bir şekilde, 'Tıpkı bunun gibi! Ve nakit alıcılar.

"Nakit alıcılar. Başımı salladım.

Güney İngiltere aksanıyla konuşan kadın güneş gözlüklerini çıkarmadan, "Burası... ilginç," diyor. Beyaz kot pantolon ve dolgu topuklu, açık burunlu espadriller giyiyor. 'Tam istediğimiz gibi. Tuhaf ve güzel... güzel... şirin görünümlü. Ve köyde arkadaşlarımız var, aslında bir grup arkadaşımız var. Bu kalabalık çok eğlenceli. Mükemmel, değil mi Keef? şehrin dışında ama birkaç cin içtikten sonra yürünebilir!'

'Pub'daki kalabalığı düşünüyorum, cin toniklerini içiyorlar, İngiliz tavırlarıyla dikkat çekiyorlar. Ve sonra Fabien'i düşünüyorum.

"Evet, bardan sonra kasabadan dönerken yürümek için harika," diyor kocası, kemerini karnının üzerine çekerek. "Pub'daki bilgi yarışması gecesinin çok eğlenceli olduğunu duydum. Kalbim sıkışıyor. Yerel halkın kendini 'istila edilmiş' hissetmesine şaşmamalı. Neden Ollie ve benim diğerlerinden farklı olduğumuzu düşündüğümü bilmiyorum. Biz de tıpkı onlar gibiydik, Fransa'ya taşınmış ve uyum sağlamak yerine burayı kendimize ait kılmaya çalışıyorduk. "Pub "da bilgi yarışması gecesine gittik. Tüylerim ürperdi.

Tam o sırada, mobilyalarla dolu bir kamyon geliyor. Bu Fabien. Başka bir İngiliz çifte evi gezdirdiğim için utanıyorum. Midem sıkışıyor.

"*Bon après-midi*," diyor taksiden inerken. Sanki en eski dostlarmışız gibi beni yanaklarımdan üç kez öpüyor, sonra emlakçıya dönüyor.

"Carine," diyor ve onu da üç kez öpüyor. Fabien Carine'in müşterilerinin elini sıkarken Ralph deli gibi havlıyor. Sonra geri çekilir ve

Ralph'a bakar. '*Oui, et toi. Bon après-midi.*' Gülüyor.

Ralph havlamayı keser ve oturur, dili sanki gülümsüyormuş gibi dışarı sarkar.

Sonra sağ pençesini Fabien'e doğru kaldırıyor ve Fabien pençeyi tutup "*Enchanté*" diyor. Gülmekten kendimi alamıyorum. Ralph'i daha önce hiç böyle görmemiştim. Kamyonun kabininden, küçük, tel tüylü bir Jack Russell neyi kaçırdığını görmek için başını dışarı çıkarıyor.

Carine durumun kontrolünü yeniden ele alarak, "Ee," dedi. "Ev. Kadın Le Petit Mas'a elini uzatıyor ve kendimi garip bir şekilde ona karşı korumacı hissediyorum. Sanki onu satarak bir şekilde onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi. Saçma, biliyorum.

"Görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Keef.

"İzin verir misiniz?" diyor Carine bana.

"Devam et," diye cevap veriyorum ve yutkunuyorum. Carine önden gidiyor ve çift takip ederken Ralph havlayarak kadının zıplamasına ve koşarak yanından geçmesine neden oluyor.

Fabien mobilyaları boşaltmaya başlar. Yatak, şilte ve yatak örtüleri, tamamlanması gereken sandalye, masa, tabak ve çatal-bıçak kutusu. Neden boş bir evde olduğumu, evi sattığımı ama basit mobilyalar aldığımı sormuyor. Ve şimdi merak ediyorum, acaba bu ev çok daha iyi olabilir miydi?

sadece bir misafirhaneye gitmek için mantıklı. Eğer bu cesaretlendirici sesler bir şey ifade ediyorsa, günün sonunda buranın yeni sahipleri olabilir.

Carine'in onlara evi gezdirdiğini duyabiliyorum, 'Orijinal özellikleri ...'

"Onlardan kurtulabiliriz," diyor Keef. 'İçini boşaltır ve gerçekten modern bir görünüm veririz. Mutfaktan görünen manzarayı seviyorum,' diye duydum.

Mutfaktaki manzaraya bayılıyorum. Böyle bir manzarayı bir daha nereden bulabilirim? "Sanırım bununla bir şeyler yapabiliriz" diyor Keef. "Yıkıp yeniden mi inşa edelim?" diyor karısı.

Fabien son eşyalarını da boşaltırken kaşlarını kaldırıyor, belli ki duygularını daha fazla gizleyemiyor.

Kendimi eve, kasabaya ve Fabien gibi insanlara karşı sadakatsiz hissediyorum. "Peki, neden satıyorlar?" diye soruyor Keef.

"Sanırım sahipleri İngiltere'ye dönmeye karar verdi. "Daha fazla dayanamadınız, ha? Dedi.

Sinirlerim tepemde.

"Yatağı üst kata koyacağım, *tamam* mı?" diyor Fabien, ahşap yatak başlığını işaret ederek.

"*Mersi*," diyorum. Parçaları yatak odasına götürüyor. Çok geçmeden yatağı birleştirdiğini duyuyor ve vadiye baktığını hayal edebiliyorum.

Keef'in karısı yüksek sesle, "Oraya bir jakuzi koyabilir, bitkileri sökebiliriz," diyor.

"*La lavande*," diyor Carine. 'Güzel lavanta. Sadece burada, Provence'da yetişir. Şifa için, güzellik ürünleri için ve yemek tariflerinde de kullanılır.

'Ewww! Yemekte lavanta mı?'

'Burası bir zamanlar lavanta çiftliğiydi. Bütün vadi lavantayla kaplıydı. Şuradaki gibi. Vadinin diğer tarafını işaret ediyor. "Kokusu inanılmazdı. Ama her on yılda bir bitkilerin sökülüp yeniden ekilmesi gerekiyor. Ne yazık ki burası yeniden ekilmedi. Sahibi öldü ve aile burayı sattı. Geriye sadece bu bitkiler kaldı," diyor sesinde bir parça pişmanlıkla.

Keef'in karısı, "Dediğim gibi, onları kökünden söküp jakuziyi oraya koyacağız," diyor.

Daha fazla dinleyemeyeceğim. Ralph bana havlıyor ve ben de bunu söylemek üzere olduğum şeyi kabul ettiğim şekilde algılıyorum.

"Merhaba Carine," diyorum, evin yan tarafına doğru yürürken. 'Acaba yapabilir miyim-'

'Ah, işte buradasınız. Evi beğendik. İşimizi görür,' diyor Keef.

Ve birdenbire Ollie'nin seçtiği ve benim taşıdığım ve son altı haftadır içerlediğim bu ev benim evim, benim alanım, benim yuvam oldu. Dünyam parçalanırken beni güvende tuttu. Birdenbire benim için önemli oldu. Bu ev, Ralph, bir yatak, birkaç nevresim ve yarım kalmış bir sandalyeden başka hiçbir şeyim yok.

'Biz nakit alıcıyız, bu yüzden fiyat konusunda bir anlaşmaya varabileceğimizi varsayıyorum. Yapılması gereken çok şey var, bu yüzden gerçekten sadece pozisyonu satın alıyoruz,' diye devam ediyor Keef.

Carine bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Aynı şeyi düşünüyor olabiliriz. Birbirimizin bakışlarını tutuyoruz.

"Aslında Carine," diyorum yavaşça.

"*Oui, Madam?* Başını eğiyor, düzgün salınımı değişiyor ve dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor. Üst kattaki yatağın toplanma sesi kesildi ve Fabien şimdi arkamda.

"Her şey tamam," diyor. "Masayı nereye koymamı istersiniz?"

Ona döndüm. "Mutfakta lütfen Fabien, manzarayı görebileceğim bir yerde.

"*Parfait,*" diyor.

"Aslında Carine," diye tekrarlıyorum ve Fabien olduğu yerde duruyor.

Alıcılar sabırsızlıkla bana bakıyor, anlaşmak için sabırsızlanıyorlar. Adam aviator gözlüğünün kolunu çiğniyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş. Kimse konuşmuyor. Fiyatımı söylemem için sabırsızlanıyorlar.

"Le Petit Mas de la Lavande artık satılık değil.

"Anlıyorum," diyor Carine.

'Ne - bizden önce başka biri mi girdi? Tamam, tamam. Gerekiyorsa sana istediğin fiyatı veririm. Ağır ağır iç geçiriyor, sıcak Haziran güneşinde alnında terler oluşuyor.

"Hayır. Durumumuzda... benim durumumda bir değişiklik oldu," diyorum sesimdeki dalgalanmayı kontrol etmeye çalışarak.

"Siz ve kocanız kalıyor musunuz? Carine soruyor.

Ben kalıyorum, Carine. Sadece ben. Çenemi kaldırıyorum, aynı anda hem cesur, hem neşeli hem de korkmuş hissediyorum. "Le Petit Mas de la Lavande'de kalıyorum. Orayı satmayacağım. Kocamla ya da kocam olmadan İngiltere'ye dönmeyeceğim.

Bu kez Carine gülümser. 'Anlıyorum. Elbette, *bravo,*' diyor ve içimi güvenle dolduruyor.

"Yani satmayacak mısın?" diyor Keef.

"İstediği fiyattan daha fazlasını teklif et!" diye tıslıyor karısı. "Bu eski yerlerin etrafında daha fazla dolaşmaya zahmet edemem.

Keef iç çeker. 'Devam et o zaman. İstediğin fiyatı ve yüzde onunu ödeyeceğiz. Ve şanslı bir gün geçirdiniz. Yine de her şeyin çabuk bittiğinden emin olun. Bütün o ıvır zıvırı da alıp götürebilirsiniz! Fabien'e ve kamyonu el sallıyor. Fabien bir şey söylemiyor ama yumruğunun

kıvrıldığını görüyorum.

"*Le Petit Mas de la Lavande n'est pas à vendre*," diyorum, pidgin Fransızcamla. 'Ben burada yaşayacağım. Burada kalacağım. Aramama gerek yok

Yaşayacak başka bir yer. Ollie evi alabileceğimi kabul etti. İstedğim gibi kullanmak benim hakkım ve ben de orada kalmayı seçiyorum.

"Gerçekten!" diyor kadın ve Ralph kararımı onaylarcasına havlıyor. Ralph'ın başını okşayan Fabien'e bakıyorum ve Carine başını sallayarak benim için doğru olanı yaptığımı hissettiriyor.

Müşterilerine 'Görmeniz için daha pek çok evimiz var' diyor.

'Ama ben bunu istiyorum. Ona daha fazlasını teklif edin,' diyor kadın.

'Bu ev çoktan satıldı. Yeni bir hayatı ve yeni bir sahibi var' diyor Carine kararlı bir şekilde.

O benim!

Kadın Keef'in arkasından arabaya doğru ilerlerken Ralph daha fazla havlıyor. Köpeğim artık kendini tutamıyor ve kadının üzerine atılıyor. Kadın ellerini ona doğru çırpıyor ve köpeğim onun oynamak istemesine çok seviniyor: Kadının beyaz

Tozlu turuncu pençe izleri olan kot pantolon.

"Aman Tanrım!" diye haykırır ve Carine'in küçük arabasına koşar, Keef kendini ön yolcu koltuğuna sıkıştırırken kapıyı çarparak çıkar.

"Hoş geldiniz," diyor Carine. 'Tarzınızı beğendim. Ne istediğini biliyorsun... ve ne istemediğini de. Tam bana göre bir kadın,' diyor ve ben de bunun gerçeklerden daha farklı olamayacağını açıklıyorum. Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. "*İyi şanslar*," diyor. 'Belki bir dahaki gelişinde kahve içebiliriz.

"Bu hoşuma giderdi," diyorum. "Zaman kaybı için özür dilerim - ve beyaz pantolon için.

Carine elini sallayarak her şeyi geçirir. "Sorun değil. Yine de içimden bir ses düzenli müşteriler olabileceklerini söylüyor, iyi bir hayat için buraya gelip altı ay sonra satıp evlerine dönen türden.

Biz tam olarak böyleydik. *Öyleydik*.

"Sadece burayı sevenler kalır. Gülümsüyor. '*Au revoir. À la prochaine*,' diyor ve arabaya, kırmızı suratlı Keef'in yanına yerleşiyor. Motoru çalıştırıyor ve yolda gözden kayboluyor. Giderken her çukura çarptığına yemin edebilirim.

Fabien hâlâ orada duruyor. Küçük Jack Russell'ı neler olduğunu görmek için kafasını taksinin camından dışarı uzatır. Ralph ona bakar. "Eğer onu dışarı çıkarırsam, ortadan kaybolacak," der Fabien. Jack Russell havlar ve Ralph yine oturup pantolonunu indirir.

"Bu senin için," diyor Fabien, kamyonun ön koltuğundan bir şey alarak. İpek sabahlığı bana uzattı.

'Oh, hayır, gerçekten. Parama dikkat etmek zorundayım, şimdi kalacağım.'

"Bu senin için.

Sabahlığı alıyorum ama beklediğimden daha ağır. Bir şeyin etrafına sarılmış.

"Aç şunu.

İçinde eskitilmiş sayfaları olan deri ciltli tarif kitabı var. Lavantalı tarifler.

"Fabien! Haykırıyorum.

'Bu bir hediye. Bir taşınma hediyesi!' Gülüyor. "Gelecekte çok iyi bir müşteri olacağınızı görebiliyorum.

Hediye beni duygulandırdı ama o haklı. İyi bir müşteriyi gördüğünde tanıyor. Kaldığıma göre artık çok daha fazlasına ihtiyacım olacak. Bu iyi bir iş anlayışı ve gözlerim yaşıyor: rahatlama gözyaşları, geçimimi nasıl sağlayacağıma dair endişe gözyaşları, hayatımın bir bölümünün bitip yeni bir bölümünün başlamasından duyduğum sevinç gözyaşları.

'*Merci beaucoup, Fabien. Très gentil,*' diyorum. Kitabı açıyorum ve içinden küçük bir demet kurutulmuş lavanta çıkıyor. Fabien onu alıyor, kokluyor ve bana uzatıyor. Alıyorum, parmaklarım onunkilere değiyor. Elektrik çarpması gibi bir şey içimden geçiyor.

"Umarım arkadaş oluruz. Gülümsüyor, yeşil gözleri parlıyor. Midem kıpır kıpır oluyor ve cazibesi beni tekrar utandırıyor.

"Ben de öyle umuyorum," diyorum ve elimdeki kitaba bakıp parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum.

Ve Ralph havlıyor. Sanırım o da evde olmaktan en az benim

kadar mutlu. Fabien Ralph'a "Evet, sen de" diyor.

'Mobilyaları getirdiğin için teşekkürler, Fabien. İçecek bir şey ister misiniz?'

'*Hayır, merci.* Dükkâna dönmek zorundayım. Jack Russell'ının sabırla beklediği taksiye biner. "*Bienvenue!* Ama önceki sözleri kafamda yankılanıyor: *bizi istila etmek için burada.* Ona yerel yaşamın bir parçası olmak için burada olduğumu göstermeye kararlıyım, dışarıdan bakmak için değil.

"Umarım çok mutlu olursunuz. Elini kaldırıyor ve kamyonun uzaklaşmasını izliyorum.

İçimden bir ses, acılar dindiğinde tam da öyle olacağımı söylüyor, kitabı ve sabahlığı tutarken düşünüyorum. Manzaraya bakıyorum,

lavantalarla kaplı olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Gerçekten de mutlu, iyileştirici bir yer. Lavanta kokusunu içime ekiyorım ve gülümsüyorum.

YEDİ

Ertesi sabah erkenden kalktım. Dün gece evi baştan aşağı temizledikten, mistralin bıraktığı toz tabakasından kurtulduktan sonra, yatağımı Fabien'den aldığım çiçekli örtü ile şimdi yaptığım gibi hazırladım. Kurutulmuş lavantayı yastığın üzerine koyuyorum: dün gece bana rüyaların en nazik olanını verdi. Kuşlar ötüyor. Uzaktaki horoz ve biraz daha yakındaki eşek yeni bir günü müjdeliyor.

Giyinip mutfağa iniyorum ve çıplak ayaklarımın altında soğuk fayansların verdiği hissin tadını çıkarıyorum. *Brocante*'den aldığım anvelop elbiseyi giyiyorum ve daha önce giydiğim her şeyden çok farklı hissettiriyor. Ellerimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdiriyorum ve bana hissettirdikleri hoşuma gidiyor. Derin bir nefes alıyorum. Şu anda hayatımda ne yapacağımı düşünmek zorundayım. Artık burada kalacağıma göre hayatımı nasıl kazanacağımı. Eski

Yemek tarifi kitabı masanın üzerinde. Fabien'in nezaketinden etkilenerek elimi üzerine koyduğumda rahatlıyorum. Biri benim için böyle düşünceli bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu. İlk sayfayı açıyorum. "*Tuiles de lavande*," diye okuyorum, parmağımı kelimelerin altında gezdirip yüksek sesle söylüyorum. Lavantalı bisküvi. Mükemmel! Her gün kitaptan bir tarif yapacağım. Yapacağım

Fabien'e hediyesi ve nezaketi için ne kadar minnettar olduğumu göstermek için

Fransız ve lavantalı her şeyi kucaklıyorum. Bisküvileri yapıp Fabien'e kitap ve sabahlık için teşekkür hediyesi olarak götüreceğim. Benim günüm zaten bir amacı var. Bugün pazartesi, pazar günü! Belki Fabien'in bildiği bir iş vardır. Aslında, eminim biliyordur.

Sepetimi aldım, ayakkabılarımı giydim. "Uslu dur, Ralph! Diyorum ve kitabı zarar veremeyeceği bir rafa koyarak evden çıkıyorum, ön kapıyı arkamdan kapatıyorum, sonra malzemeler için alışverişe gitmek üzere arabaya doğru yürüyorum. Çimenli nehir kıyısı boyunca kasabaya doğru yürürken, nehir kenarındaki ağacın altındaki güzel mavi kanepenin yanından geçerken havada çam kokusu var.

"*Bonjour*," diyorum satranç oynayan iki adama ve kanepede oturan bir

diğerine. Buranın ne olduğunu bir kez daha merak ediyorum. Bir film seti gibi.

"*Bonjour, Madame,*" diye cevap veriyorlar ben geçerken, kafalarını bile kaldırmadan. Garip bir melankoli hissediyorum: belki de birilerine burası hakkında soru sormalıyım. Carine'e soracağım. Belki bugün o kahveyi içebiliriz.

'Un' için kullanılan kelime neydi? Google Translate'e bakıyorum ve '*farine*' kelimesini kafamda tekrar tekrar çeviriyorum.

Yolun sonunda, zeytin ağaçlarının ve uzun selvilerin arasından geçerek aşağıya doğru yürüyorum. Aralarında küçük kahverengi kuşlar uçuşuyor. Açık pencerelerden gelen sesleri, yüksek sesle tartışan çiftleri, aileleri duyabiliyorum. Yaşlı bir kadın kapısının önünde tulum giymiş, çorapları ayak bileklerine kadar buruşmuş, taze fasulye hazırlıyor ve bir çocuk bisikletiyle etrafta dolaşıyor. Hepsi beni başıyla selamlıyor ve ben de pazara ve dükkanlara doğru ilerliyorum.

"*Farine*", diye hatırlıyorum ve bir poşete uzanıyorum. Şimdi, ne tür bir şeker? Önümdeki sıraya bakıyorum. Hiçbir markayı tanımıyorum. Pekâlâ, Belki de şeker sadece şekerdir. Üzerinde çiçekler olan paketi alıyorum. Dışarıda gördüğüm peynir tezgâhından tereyağı almaya karar veriyorum, camın arkasında ev yapımı bir tabağa benzeyen bir şey var.

Çantalarım dolu halde emlakçının önünden geçerken Carine'i görüyorum. El sallıyor, ellerim dolu olduğu için karşılık veremiyorum ama gülümsüyorum. Cam kapıya geliyor ve açıyor.

"Del," diyor ve beni üç kez öpüyor.

"Dün için çok özür dilerim," diyorum. 'Umarım işleri senin için çok zorlaştırmamışımdır. Özellikle de Pazar günü onlara etrafı gezdirmek için gelmişken.

Hiç de değil! Bu bir sorun değil. Hatta işimi daha da kolaylaştırdı. Çift şimdi satın almak için o kadar çaresiz ki gösterdiğim bir sonraki evi alacaklar.

Onları! Bana göz kırptıyor ve ben de gülüyorum. "Ağır görünüyorlar," diyor çantalarımı göstererek. "Kahve için vaktin var mı?

Geri dönmeliyim. Ralph'ı uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum ama öte yandan bir dost yüzü ve bir kahve çok iyi olurdu.

Carine dükkânı kilitliyor, vitrine yarım saat içinde döneceğini belirten bir tabela asıyor ve beni taş bir kemerden geçirip Arnavut kaldırımlı bir sokak boyunca 'Provence' ürünleri satan dükkânların arasına gizlenmiş küçük bir kafeye ve açık gri ön kapısının iki yanında lavanta lolipoları olan şık bir konukevine götürüyor.

Kafenin dışarıda üstü kapalı küçük bir terası, birkaç masası ve duvar boyunca uzanan çiçeklerle dolu bir salkımı var. İçerisi karanlık, kırmızı-beyaz kareli örtülerin altında sadece birkaç masa, bardaklar ve

kağıt peçeteler, hepsi öğle yemeği için hazır. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Ollie ana cadde üzerindeki daha büyük, daha akıllı brasserie ve bistroları tercih ederdi.

"*Bonjour*, Henri," diyor Carine, başını küçük restorana uzatarak. "Ah, Carine! Çekici bir adam, gümüş rengi saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış, bu da ona yakışıyor. Şef beyazı giymiş ve ellerini bir kurulama bezine silmiş.

Beline bağladığı önlükten sarkıyor. Şişman değil ama belli ki yemekten zevk alan bir adam. Ben buna rahatlık derdim. Carine'i sıcak bir şekilde öpüyor, sonra bana bakıyor.

"*Mon amie*, Del. Carine beni tanıttı ve bölgeye, Le Petit Mas de la Lavande'ye yeni taşındığımı söyledi.

'Ah, evet? Çok güzel bir ev. Bazı İngilizlerin satın aldığını duydum,' diyor Fransızca.

"O benim," diyorum çabucak. "Ama sadece ben. Durumumu açıkça ifade ediyorum. "Ah," diyor ve bizi bir masaya yönlendiriyor. "Hoş geldiniz," diyor ve

bir sandalye. Soru sormadığı için minnettarım. "Öğle yemeği?" diyor Carine'e ve sonra bana. "Bugün kuzu etim var. Üzerinde *günün yemeği* yazan küçük bir kara tahtayı işaret ediyor. "Ya da kahve? Belki bir aperatif.

"Sadece kahve lütfen," diyorum.

"Emin misin? Carine öyle diyor. "Henri'nin *günün yemekleri* her zaman lezzetlidir. "*Mersi*. Başını sallıyor, elleri arkasında.

"Benim de yapmam gereken yemekler var," diyorum. "Şef misiniz?" diye soruyor.

'Hayır. Eskiden yemek yapmaktan hoşlanırdım. Tekrar yapabileceğimi umuyorum.'

"*Güzel*," diyor Henri. 'Fransa'da günlük yaşamın önemli bir parçası. Belki başka bir gün gelir ve yemeğimi denersiniz.

"Çok isterim. Ciddiyim. "Ama şu anda kahve iyi olurdu.

"Elbette. Mutfağa gider ve kısa süre sonra iki kahve ile yan tabaklarda küçük kruvasanlar getirir. "Afiyet olsun," der ve içeri çekilir.

"Henri her zaman kendisine yakışandan daha cömerttir," diyor Carine.

'Burası harika bir yer. Ville de Violet'i gördüğümde çok daha fazla görüyorum.

son altı hafta içinde.'

'Artık burada yaşıyorsun. Ziyaretçi değilsin!' Fincanını bana doğru kaldırdı. "Carine, nehrin kenarında bir açıklık var. Bir sanat projesine benziyor, mavi bir

kanepe ...'

Carine gülüyor. "Bu bir sanat projesi değil. Ağzını kağıt bir peğeteyle siliyor. "Kimsesiz insanlar için.

Kaşlarım havaya kalktı.

'Evet, tabii ki! İnsanlar onlara oturmaları için mobilya veriyor'.

Sanırım sadece Fransa'da. İnsanların biraz onurlu bir şekilde oturması için güzel bir mobilya parçası.

Birden tanıdığım üç kadının gölgeli yoldan bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Sepet taşıyorlar ve güneş gözlüğü takıyorlar. Ollie'nin katılmamız için çok hevesli olduğu göçmen topluluğunun bir parçasıydılar. Durumumu açıklamak zorunda kalacak mıyım? Bunu yapmaya hazır mıyım? Memnuniyetim yerini endişeye bırakıyor. Umarım sadece başlarını sallayıp yürümeye devam ederler.

Durdular. "Del? Evinin satıştan kaldırıldığını duyduk. Cora, ortanca olan, güneş gözlüklerini kafasına doğru itiyor.

"Um, evet," diyorum, genişletmek istemeyerek.

"Bu Ollie'nin bilgi yarışması geceleri için uygun olacağı anlamına mı geliyor? Işıldıyor.

Yutkunuyorum. "Hayır, sadece ben kalıyorum.

'Bunun sizin için zor olduğunu görebiliyorum. Eşinizin sizi terk etmesinin nasıl bir his olduğunu ancak tahmin edebilirim. Ama sen dayanıyor gibi görünüyorsun. Benimle Carine'in arasına baktı.

Ollie'yi terk ettiğimi söylemek için ağzımı açıyorum, tersini değil, ama tekrar kapatıyorum.

'Umarım bir gece barda bize katılabilirsin. Kızlar gecesi yaparız. Prosecco! Ya da birkaç cin. Nerede olduğumuzu biliyorsun. Bir arada kalmalı ve birbirimize destek olmalıyız.

'Biz' derken İngilizleri kastettiğini varsayıyorum. Hiçbir şey söylemeyen Carine'e bakıyorum, güneş gözlüklerinin arkasından kadına bakıyor.

"Peki geçimini nasıl sağlayacaksın? Cora soruyor. "Ben-

Tam o anda bir bağırış duyuyorum ve dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Üç İngiliz kadın ve Carine gibi ben de sesin geldiği yere bakıyorum. Kapüşonlu genç bir adam, parlak kırmızı çileklerin sergilendiği tezgâhtan kendine bir şeyler aldığı belli olan müşterilerin arasından sıyrılıp gözden kayboluyor. Tezgâhtar ellerini havaya kaldırır, sonra olayın geçmesine izin vermiş gibi görünerek müşterilerine hizmet etmeye devam eder.

Takım elbiseli bir adam durur ve bir eli cebinde onunla konuşur. Omuz silkiyorlar ve iyi huylu bir alışverişte bulunuyorlar. Belediye başkanı olduğunu fark ettim. Cüzdanından bir not çıkarıyor ve bir poşet çilek alıyor, para üstünü reddediyor ve o an geçiyor. Pazar kalabalığı işine devam ediyor. Cora ise dudak büküyor ve arkadaşları başlarını sallıyor.

Belediye Başkanı bize doğru geliyor, pazarın Office du Tourisme'e yakın olan diğer kısmına doğru ilerliyor. Adımları yavaşlıyor. Omuzları gibi gülümsemesi de düşüyor. Üç kadının önünde duruyor. "*Bonjour, Mesdames,*" diyor ve her birini kibarca selamlıyor. Sonra Carine beni tanıtıyor ve o da

Beni sanki yeni gelmişim gibi karşılıyor. Garip bir şekilde, öyle hissettiriyor. Carine, Le Petit Mas'ı satın aldığımı ve orada tek başıma yaşadığımı açıkladığında hiçbir soru sormuyor. Kocamdan, geçmişimden bahsetmiyor, sadece şimdi ve burada. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

"*Mösyö le maire,* bu konuda gerçekten bir şeyler yapmalısınız. Cora manikürlü parmağıyla güneşin ıslattığı meydanı işaret ediyor. "Bu konuda bir şeyler yapmadan bu tür hırsızlıkların devam etmesine izin veremezsiniz.

Diğer kadınların hepsi aynı fikirde. Bence haklı olabilirler. Kasaba çok güvenli hissediyor. Bunun olduğunu görmek benim için sürpriz oldu.

"Kısa sürede güneşin suç başkenti olacağız!

Belediye başkanı kaşlarını kaldırır. "Bazen," der, "yaşamak ve yaşatmak daha iyidir. Havanın tadını çıkarın hanımlar. Ville de Violet'te her şey yolunda. Sahip olduklarınızın tadını çıkarın. Diğerleri bu kadar şanslı değil. Herkese iyi günler dileyip kadınları atlatıyor.

Cora, "Dürüst olmak gerekirse, Birleşik Krallık'ta bundan kurtulamazsınız," diyor.

Ve muhtemelen haklı.

"Bu insanlar hakkında bir şeyler yapılmalı" diyor ve beni uyarıyor: "Nehir kıyısındaki patikaya dikkat et. Oradan uzak durmalısın - her şey olabilir. O insanlar ne kadar çabuk taşınırsa o kadar iyi olur. Kadın Carine'e, sonra da kapıda duran Henri'ye bakar, ikisi de tek kelime etmez. Arkadaşları dışında kimse onunla aynı fikirde değil gibi görünüyor. Sonra tekrar bana döndü. 'Öğle yemeği ya da barda buluşmak istersen haber ver,' diyor. "Sizin için, birbirimiz için buradayız. Gülümsüyor ve gidiyorlar.

Gitmelerini izleyeceğiz.

Henri başını sallıyor. Acaba Cora mı yoksa hırsız mı onu endişelendirdi? Kahvelerimizi bitiriyoruz ve Carine ödüyor.

Yürümeye başladık. "Demek yeni hayatınızın başındasınız," diyor, "burada, Ville de Violet'te. Benimle kollarını birleştiriyor. "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver.

'Aslında Carine, bir şey var. Bir iş bulmam lazım, bir iş. Bildiğin bir şey var mı?'

'Şu anda değil, ama kulağımı yerden ayırmayacağım. Evinizi her zaman bir *chambre d'hôte*'a dönüştürebilirsiniz' diyor. 'İnsanların bir Provençal evinde kalmak için para ödemesini sağlayın, *gerçekten büyüleyici*. Bana her zaman kalacak yer soruyorlar. Bölgede yaşamak isteyen müşterileri sizinle kalmaları için gönderebilirim, satın almadan önce onlara Fransa'yı tattırabilirim.

Dükkanına doğru yavaşça yürüyoruz, bir çift vitrini inceliyor. İngiliz oldukları belli.

"İnsanlar hâlâ Provence'a gelmek istiyor," diyor. 'Kim istemez ki? Güneş var, şarap var, otlar var, lavanta var...' Gülüyoruz.

"Bunu düşüneceğim," diyorum. Ayrılırken, kasabada şimdiden iyi bir arkadaş edindiğimi biliyorum.

Acele etmeden, çantalarımı taşıyarak nehir kıyısı boyunca geri yürüyorum. Ağacın altında artık daha fazla insan var. Bir grup genç insan, köpekleri etrafı kokluyor. Bazılarının saçları rastalı, ordudan kalma kıyafetler giyiyorlar ve birkaçı teneke kutulardan su içiyor. Neredeyse hepsi beni tanıyor.

Cora'nın belediye başkanına bir şeyler yapılması gerektiğini söylerken endişelendiği şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. Yürümeye devam ediyorum, bir bahçeden gelen lavanta kokusunu alıyorum.

Bir *oda* mı? Le Petit Mas de la Lavande? Şu anda lavanta olmaması ve bir B-and-B açıp işletecek kadar paramın olmaması çok yazık. Burayı boyayıp döşemem, panjurları düzenlemem ve tüm doğru evrak işlerini halletmem gerekiyor. Hemen para kazanmak için çalışmam gerekiyor ama eve yürürken bu fikir peşimi bırakmıyor. Keşke yapabilseydim

... Olabilir miydim? Yoldan eve bakıyorum, nasıl olabileceğini hayal ediyorum. Bir sürü odam var ama mobilyam yok. Ve ne yazık ki, gelirim yok ve ipotek geri ödemeleri yüzünden bunun henüz gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Büyük bir ipotek olmayabilir ama kalmak için o parayı bulmak zorundayım. Aksi takdirde bu parayı evi tekrar satışa çıkarmak. Bunu gerçekleştirmenin bir yolu olmalı.

SEKİZ

Eski bir Provençal çiftlik evinin sahibiyim, hiç param yok ve para kazanmanın bir yolu da yok. Durumumun gerçekliği karşısında tekrar umutsuzluğa kapılmamak için kendimi tuile pişirmeye veriyorum. Eski tarif kitabını temiz, boş çalışma yüzeyine koyuyorum ve ilk sayfasına kadar açıyorum. "Tamam," diyorum kendi kendime. "Bunu deneyelim. Eğer burada yaşayacaksam, yemek tarifi okumak da dahil her şeyi Fransızca yapmalıyım. Benim için hala nispeten yeni olan okuma gözlüklerimi takıyorum ve yemek tarifi için talimatları yorumlamaya çalışıyorum.

recette. Parmağımı kelimelerin altında gezdiriyorum ve arada bir telefonumdaki Google Translate'e uzanıyorum.

Fırını açıyorum. Burada bulunduğumuz haftalar boyunca neredeyse hiç kullanmadım. Ekmek, domates ve peynir, dışarıda yemek yemediğimiz zamanlarda Ollie'nin fiyatlardan şikayet ettiği temel diyetimiz olmuş gibi görünüyor. Şehrin ortasında, konumu nedeniyle ek ücret talep eden birahaneden çok daha ucuz yerlerde yemek yiyebilirdik.

Fabien'in benden neredeyse hiçbir ücret almadığı mutfak eşyaları kutusunda, yontulmuş eski bir karıştırma kabı ve elektrikli bir çırpma teli buluyorum. Fişe taktım ve çalıştırdım. Çalışıyor! Tereyağı, şeker ve vanilya özütünü karıştırmaya başlıyorum. Sonra yumurtaları ayırdım. Sarıları parlak güneş kadar turuncu ve her birini tereyağı karışımına çırpıyorum. Yumurta beyazlarını ekliyorum ve onlar da karıştığında kitaba geri dönüyorum. Bana unu katmamı söylediğinden eminim. Günde bir tarif yaparsam, Fransızcamın ortaya çıkması kaçınılmaz. Unu ekliyorum - ve şimdi lavanta için.

Yaptığım işe odaklandıkça Ollie ve birlikte yaşadığımız hayat hakkında daha az düşünüyorum. Geceleri beni uyanık tutan anılar, birbirimizden ayrılmadan önceki güzel zamanlara ait. Annemi özlemekten çok, yemek pişirmenin kendimi ona yakın hissetmemi sağladığını fark ediyorum. Mutfakta onu yanımda hissedebiliyorum.

Güneş ışığında dışarı çıkıp tarlaya bakan terasa çıkıyorum ve birkaç dal lavanta topluyorum. Ne kadar toplamam gerektiği hakkında hiçbir fikrim

yok.

ya da taze olarak kullanıp kullanamayacağım - ama hiçbir şey riske atılmadı, hiçbir şey kazanılmadı. Mutfğa geri döndüm ve parmaklarımı lavanta saplarında gezdirdim ve küçük çiçekler döküldü. Onları toplayıp hamurun içine serpiyorum, tıpkı biberiye kullanıyormuşum gibi. Lavanta konusunda temkinliyim. Tadının nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Hamuru, mutfak eşyaları ve diğer mutfak ıvır zıvırlarının bulunduğu kutudaki bir kavanoz dolusu pişirme fasulyesiyle açıyorum, sonra aldığım fincanlardan birine uzanıp düzgün daireler kesmek için kullanıyorum. Onları çalışma yüzeyinden kaldırmaya çalıştığımda yapışıyorlar ve yeniden başlamak gerekiyor. *Phffffff!* Bu kez tepsileri dizmek için aldığım yağlı kağıdın üzerinde yuvarlıyorum. Daireleri kestikten sonra kağıdı doğrudan bir fırın tepsisine kaldırıyorum. Da-nah!

Gürleyen fırına dönüyorum ve sert kapağını açıyorum. İçerisi, üç gün önce taşınmadan önce evi altüst ettiğim zamandan beri tertemizdi. günler önce. Bir ömür önceymiş gibi geliyor. Fırın tepsisini fırına sürüyorum. Ellerimin tozunu alıyorum. Telefonuma zamanlayıcı yüklüyorum, sonra tekrar terasa çıkıp vadiye bakıyorum.

Çalışmam lazım ama ne yapabilirim? Atölye işi için etrafa sormak isterim. Ama Fransızcam yeterince iyi değil. Hâlâ basit cümleleri bir araya getirmeye çalışırken halkla nasıl çalışabilirim? Eve döndüğümde mağazadaki işimi seviyordum. Tatilde yardım için girdim ve kaldım. En iyi iki arkadaşım taşındı. Rhi, kocası onu iki küçük çocukla terk ettikten sonra kendi işini kurabilmek için kuaförlük eğitimi almak üzere ayrıldı ve Lou da kocasını kalp krizinden kaybettikten sonra tekrar çalışmak için mücadele etti. Birbirimize yakın kaldık, fırsat buldukça buluşuyoruz.

Arka kapının önündeki çitten birkaç dal daha lavanta koparıyorum, burnuma tutuyorum ve içime çekiyorum. Duyularımı dolduruyor. Pişen tuillerin kokusunu alabiliyorum ve onları Fabien'e verdiğimde Fabien'in yüzünü hayal edebiliyorum.

Ralph etrafta uçuşan küçük beyaz kelekleri kovalarken şaşkınlık içinde kalır. Dikkatini lavantaların etrafında vızıldayan arılara çeviriyor, ilgileniyor ama tereddüt ediyor, sonunda geri çekiliyor ve daha fazla kelek aramaya gidiyor. Ralph için buradan sonra bir apartman dairesine gitmek nasıl bir şey olurdu? Ona böyle bir yerde yeni bir ev bulmak daha nazık olurdu. Boğazımda küçük bir yumru oluşuyor.

Zamanlayıcıyı kontrol ediyorum. Her şey yolunda. Ralph hâlâ dans eden kelekler tarafından kovalanıyor. Uzakta mor bir lavanta tarlası görüyorum. Burada, Le Petit Mas'ta yetiştiğinde o koyu mor ne güzel bir manzaraydı.

Ve koku inanılmaz olmalı! Burası hala bir lavanta çiftliği olsaydı

Onu yetiştirip damıtabilir, yağ ve sabun yapabilir, sonunda parfüm yapabilir, sonra da mağazadaki içimden gelen becerilerimi kullanarak satabilirdim, ama küçük bir çit yeterli değil.

Mutfağa dönüyorum ve görmeden önce kokusunu alıyorum. Fırına koşup kapağını açıyorum. Duman beni öksürtüyor. Mahvolmuş. Ağlayabilirim! Karolar fırın tepsisinin bir köşesinde yanmış, diğer köşesinde ise fazla pişmiş. Tenekeyi bir takırtıyla çalışma yüzeyine fırlatıyorum. Una, tereyağına ve elimde kalan birkaç yumurtaya bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum, daha önce topladığım lavantanın kokusu felaketimin kokusunu temizliyor.

Ralph mutfakta duruyor. "Yapabileceğim tek bir şey var, evlat!" Bana bakıyor. "Yeniden başla! Bu sefer doğru yapsam iyi olur yoksa kitabı baştan sona pişirme görevim başlamadan bitecek. Doğru yapmak zorundayım ...

Son malzemelerimle yaptığım üçüncü denemeyi, bu kez mükemmel altın rengi tuilleri fırından çıkardığımda, gözümü bir saniye bile onlardan ayırmadım. Sıcak ve yorgunum. Ama lavantalı bisküvi yapmıştım. Tuiles! Bir tanesini fırın tepsisinden alıp ikiye ayırdım. Ve sonra lavanta kokusunu alıyorum. Isırdım. Ağzımda eriyor ve lavanta çiçeksi, hafif. Ama kullandığım az miktar tam kıvamındaydı. Onlarla gurur duyuyorum - hayır, gerçekten gurur duyuyorum.

Onları *brokanttan* Fabien'den aldığım desenli tabaklardan birine koydum. Daha sonra güzel deseni göstermek için onları iki tabağa böldüm ve hatta süslemek için üzerlerine bir dal lavanta koydum. şimdi onları teslim etmem gerekiyor.

DOKUZ

Ralph'ı mutfağın gölgesine çağırıyorum ve ona uslu durmasını söyleyerek kapıları kapatıyorum. Sonra, öğleden sonra güneşinde, tabaklar elimde, yürüyorum

nehir kıyısına ve kasabaya giden yola doğru. Bunu yapmam çok önemli: Burada yaşadığımı hissetmeliyim, sadece var olduğumu değil.

Güzel kanepenin bulunduğu açıklığa doğru yürürken şunu hatırlıyorum Carine bana buranın evsizler için bir yer olduğunu söyledi ve aniden anladım Ne kadar şanslı olduğumu. Başımı sokacak bir evim var. Halı her an hepimizin altından çekilip alınabilir. Lou ve Rhi'yi düşünüyorum, evlerini yeniden inşa etmek zorundalar.

kendi başlarına bırakıldıklarında. Bana gelince, burada olmayı ben seçtim. Ama bu kadar mutsuzken Ollie'yle kalamazdım.

Oraya varmadan önce açıklıkta bir kargaşa duyuyorum.

İki adam ve genç bir kadın pantolonları dizlerine kadar sıyrılmış halde nehirde duruyorlar. Köpekler başıboş, havlıyorlar ve bir an için paniğe kapıldığımı hissediyorum.

Nehrin kenarındaki küçük bir grup birine sesleniyor ve ben ne dediklerini anlamaya çalışıyorum. Birinin başı dertte mi? Geri dönmek yerine, ki bu tavsiye edilebilirdi, adımlarımı hızlandırıyorum. Mağazada çalıştığım için ilk yardım eğitimim var: belki yardım edebilirim. Gruba yaklaştığımda sudan bir şey çıkarıyorlardı. Kalbim küt küt atıyor. Altın ayaklı mavi bir kanepeler. Görünüşe göre ıslak ve ağır.

Aralarında, onu nehirden çıkarıp yolun karşısına geçirirler ve orada ıslak bir şekilde durur. Sonra birbirlerine kuru karaya çıkmaları için yardım ediyorlar. Gülüşmeler olur ve sahipleri yanlarına döndüğünde köpekler sakinleşir.

Kanepenin ve etrafında duran grubun etrafından dolanıyorum. "*Pardon, Madam,*" diyor uzun saçlı, sakallı, yaşlı bir adam. Diğerleri de bana katılıyor ve geçmem için yer açıyorlar. Onlara teşekkür ediyorum ve elimdeki iki tabak bisküviye bakıyorum. Bir kişi için çok fazla. Yaşlı adama dönüp tabağı ona uzatıyorum. Bir bana bakıyor, bir de lavanta dallarıyla süslü püsküllere.

'*Merci*,' diyor ve bir tane alıyor.

"*Hayır*," diyorum. '*Pour tout le monde*.'

Şaşırdı ve bana tekrar teşekkür etti. Sonra tabağı küçük topluluğa dağıttı.

"*Mersi*," diyor tekrar, grup da ona eşlik ediyor.

Fabien'i *brokantta* dizlerinin üzerine çökmüş, eski bir karyola çerçevesini temizlerken buluyorum. "Çok güzel," diyorum. Buradaki mobilyalar bile ikinci bir

Hayatta bir şans.

"Olacak," diyor, ayağa kalkıyor ve birden kendimi gülünç hissediyorum, buraya bir tabak bisküvi ile geliyorum.

Beni iki yanağımdan öpüyor, sonra ilk yanağıma üçüncü bir öpücük konduruyor. Sanki Ralph'ın kovaladığı kelebekler içimden uçup gitmiş gibi midem kıpır kıpır oluyor. "Nasılsın?" diye soruyor ellerini silerken.

"*Très bien*," diyorum ve o da gülümsüyor.

"*Et vous?*" "*Tu*. Biz arkadaşız, *değil mi?*"

"*Oui*," diyorum, aniden çileden çıkarıcı bir utangaçlıkla. Tabağa bakıyor ve kendimi açıklamak zorunda kalacağımı fark ediyorum. "Sana bunları ben yaptım. Tabağı uzattım, şimdi endişeliydim. Bir Fransız için bisküvi yaptım.

Berbatlar. "Mobilyaları ve kitabı getirdiğin için teşekkür etmek istedim," diyorum çabucak. Fırınlanmış ürünlerle gelmeyi alışkanlık haline getirdiğimi düşünmesini istemiyorum. Ama ona burada kalıcı olduğumu, bugün girip yarın çıkanlardan olmadığımı kanıtlamak istiyorum.

Saçlarını yüzünden geriye doğru iter. 'Benim için bir zevkti. Ama bunlar da öyle. Tabağı alır. "Biraz kahve yapayım," diyor.

Buraya bayıldım. Satın almak istediğim ve evde çok güzel duracak o kadar çok şey var ki.

Dışarıda, avluda, kararmış eski bir ferforje masanın üzerine bisküvileri bırakıyor ama kahve yok. "Onun yerine bir aperatif içebilirim diye düşündüm," diyor ve bir şişe roze şarap çıkarıyor, içinden güneş parlıyor gökyüzünde alçalıyor. "Britanya'dan yeni arkadaşşıma!" diyor ve umarım bunu kastetmiştir.

"Çok hoş," diyorum, biraz kafam karışmış bir halde. Bir yandan dostça davranıyor ama diğer yandan aramızdaki farklılıkları vurguluyor.

'Fabien, insanların kasabaya taşınması, eski evleri satın alması nasıl bir duygu? Yerel halk buna kızıyor mu?'

Omuz silkiyor, elinde iki bardak tutuyor. "Duruma göre değişir. Bazı insanlar buraya topluluğumuzun bir parçası olmak için geliyor. Diğerleri ise bunu istemez. Burada biz

Kasabamızın ve toplumumuzun bir parçası olarak yaşamak isteyen herkese hoş geldiniz diyorum. O gülümsüyor, ben de gülümsüyorum çünkü yapmak istediğim şey tam olarak bu.

İki zarif kadehi yere bıraktı ve beni bir sandalyeye oturmaya davet etti. masayla eşleşiyor. "Op," diyor parmağını kaldırarak. Üçüncü bir bardak almak için içeri geri döner ve onu da masaya koyar. Sonra kot pantolonunun arka cebinden bir tirbuşon çıkarır ve mantarı çeker, mantar keyifli bir patlamayla serbest kalır. Soğuk pembe sıvıyı bardaklara dökerken, mantarların çıkardığı ses çok neşeli görünüyor. Bana bir bardak uzatıyor, sonra bisküvi tabağını bana uzatıyor. Ben de onun gibi bir tane alıyorum. Kadehini bana doğru kaldırıyor, sonra bisküviden bir ısırık alıyor ve şaraptan bir yudum alıyor. Nefesimi tutuyorum. Lavantalı kurabiyelerimi severdim ama ilk kez yiyordum.

Bana bakıyor, gözleri alay ediyor, sonra gülümsüyor. Bir nefes alıyorum büyük bir rahatlama. "Bunlar gerçekten çok güzel. Bir ısırık daha alır. "Doğru miktarda lavanta kullanmışsın. Çok fazla kullanırsan fazla gelir. Lavanta, biberiye gibi bir bitki olarak uzun süre yemeklerde tatlandırıcı olarak kullanıldı, ancak ne yazık ki ölüyor gibi görünüyor. Belki de insanlar çok fazla kullandı ve bıraktı. Bugünlerde onu bir bitki olarak değil, bir çiçek olarak görüyorlar. Bunlar mükemmel."

Uzun zamandır hiç olmadığım kadar mutlu hissediyorum. Burada güneşin altında oturmuş, bir kadeh rozenin tadını çıkarıyorum ve bu topluluğun bir parçası olmak istediğimi göstermek için küçük bir adım attım. Fabien'e bakıyorum ve Fransa'daki yeni hayatım ve geleceğin getirebilecekleri hakkında küçük bir heyecan hissediyorum.

Tam o sırada Fabien birine seslenir ve elini kaldırır. Bu Carine. Ben de el sallıyorum. Yolun karşısına geçip avluya ve oturduğumuz zeytin ağacının gölgesine geliyor.

'Bu harika görünüyor,' diyor. "*Bonjour*, Del. Beni öpüyor, sonra Fabien'e dönüyor. "*Bonjour, chéri*. Parlak kırmızı rujuyla Fabien'in yanaklarını öpüyor. Fabien kolunu onun beline doluyor ve onu geri öpüyor.

"İşte, bir bardak hazırladım," diyor otururken ve Carine ile Fabien'in birlikte olduklarını fark ediyorum. Ki bu iyi bir şey! Birbirleri için doğru yaştalar. Çok hoş bir çift olmuşlar. Tabii ki öyle. Yirmili yaşlarının sonunda, hatta otuzlu yaşlarının başında olan biri on yaş büyük olan bana iki kere bakmaz. Umarım benim çaresiz, yeni bekar, neredeyse orta yaşlı bir kadın olarak erkeğini avladığımı düşünmez. Yakışıklı, o muhteşem yeşil

gözleri var ve insana kendini iyi hissettiren bir tarzı var.

kendin. O çok hoş bir adam ve Carine de şanslı bir kadın. Tanrıya şükür. Şu anda istediğim bu olmasa bile, bazıları için aşk ve mutluluk hâlâ var. Aslında, bir erkek hayatımda istediğim en son şey. Şimdi Fabien'in Carine ile birlikte olduğunu ve arkadaş olabileceğimizi bilerek rahatlayabilirim.

Carine bir sigara yakar ve dumanını gökyüzüne üfler. Fabien dudak büker. "Biliyorum, biliyorum," diyor dumanı savurarak. "Ona vazgeçeceğime dair söz verip duruyorum!" diyor bana. Sonra, boştaki eliyle, bir sigaraya uzanıyor

tuile. "Bunlar ne?

'Oh, sadece yaptığım bir şey... Yıllardır yemek yapmadım...' Umarım onlarla erkek arkadaşına oynadığımı düşünmez.

Fabien, 'Ona verdiğim bir kitap ve yerleşmesine yardımcı olduğum için bana bir teşekkür hediyesi,' diye tamamlıyor.

"Cesaretle," diyorum, "burada yaşamak ve hayatın bir parçası olmak için burada olduğumu kanıtlamak için. "Tabii ki! Sırıttırıyor.

"Ve mobilyalarımı eve getirdiğin için teşekkür etmek için. Durumu sağlam bir iş zeminine oturttum ve kendimi çok daha iyi hissettim.

'Fabien çok nazık,' der ve bisküviden bir ısırık alır. "Hmm, Bunlar çok iyi,' diyor. "Lavantanın doğru dengesi. Fabien'in söylediklerini onaylıyor.

'Pazarda bir tezgah açmalısın. Lavantalı pastalar, bisküviler, *makaronlar* sat. Lavantalı nuga bile yapıyorlar. Fabien bardaklarımızı dolduruyor. "Kitaptaki tarifleri kullanın!

"Evet!" diye haykırır Carine. 'Bu harika bir fikir! Le Petit Mas de la Lavande'den bisküvi ve tatlı ikramları!

Kalbim heyecanla çarpıyor. "Gerçekten mi? Sence yapabilir miyim?" 'Elbette!' diyorlar.

"Hiç deneyiminiz var mı? Carine soruyor.

"Eskiden bir dükkanda çalışırdım. Büyük bir dükkanda. Kendime olan güvenim beni terk etmek üzere. Dükkânları biliyor olabilirim ama bir pazar tezgâhında, kendi yaptığım hamur işlerini satıyordum. yaptın mı? 'Emin değilim...' Fransızcamın yeterince iyi olmadığından endişeleniyorum - ya da bu konuda fırıncılığımın.

Carine neşeyle ellerini çırpıyor. 'Sizin için *Mösyö le maire* ile konuşacağım. Her şeyle onun ofisi ilgilenecek. Ona arkadaşım olduğunuzu söyleyeceğim! Hiç sorun olmayacak. Önümüzdeki Pazartesi için sizin için bir tezgah ayarlayacağım,' dedi. "Her şey ayarlandı!

Fabien Carine'e kaşlarını kaldırarak bakıyor. İfadesinin ne anlama geldiğinden emin değilim.

"Ama... bunu benim için neden yapasın ki? Beni çok az tanıyor.

Anlıyor gibi görünüyor. "Senden hoşlanıyorum. Senin ...' kelimeyi arıyor '... cesaretini seviyorum. Kendin için bir hayat kuruyorsun. Herkesin bir yardım eline ihtiyacı vardır. Bence sen bunu kabul edeceksin,' diyor. 'Herkes buraya gelip bir hayat kurmak istemiyor. Değişimsiz bir hayat istiyorlar. Acaba Le Petit Mas'ı gezdirdiği insanlardan mı bahsediyor? 'Her şeyi görüyorum her zaman. İstedikleri gibi olmayınca da çekip gidiyorlar. Siz kalmak istiyorsunuz,' diye havaya duman üflüyor, 've ben de yardım etmekten mutluluk duyuyorum.

"Ben de sana bir tezgah bulacağım," diyor Fabien.

Carine ve Fabien bana bakıyorlar. Şaraptan mı, güneş ışığından mı, yoksa hayatımı nasıl kazanacağıma dair başka bir fikrim olmadığından mı emin değilim. Ya da belki de Fabien'e kanıtlamam gereken bir şeyler olduğunu hissediyorum ve bu da bana 'Bu durumda, seve seve yaparım! Eğer yapabileceğimi düşünüyorsanız.

"Bence yapabilirsin," diyor Fabien. Bana meydan okuduğunu hissediyorum ve ona bunu yapabileceğimi göstermeye kararlıyım. Bu iş bana her hafta yaşamak için biraz para kazandıracak ve çim biçme makinesinden kalan parayı gelecek ay ilk ipotek geri ödemesi için kullanabilirim. Bu arada, evimi nasıl bir *odaya* dönüştürebileceğimi düşüneceğim.

"Evsizlerin kaldığı nehir kenarındaki yer..." diyorum.

"Sanat enstalasyonu mu? Carine gülüyor, sonra Fabien'e bunun benim düşündüğüm şey olduğunu açıklıyor.

"Ne olmuş ona? Fabien bir tuile daha alır.

"Orada hiç sorun çıktı mı?" diye dikkatle soruyorum.

Fabien başını sallar. "Sadece başkalarının orada yaşayanlar için yarattığı sorunlar.

"Nasıl yani?

'Bazı insanlar onları orada istemiyor. Ama kimseye zararları yok. Kendilerine ait diyebilecekleri bir yerleri yok ve dinlenip oturacak bir yere ihtiyaçları var. Bu bir insan hakkıdır.

'Bu öğleden sonra yanından geçerken mavi kanepe nehre itilmişti. Balık tutuyorlardı.'

'Kanepe mi? Tsk!' Başını sallıyor. "Yerine başka birini bulacağım.

"Kanepeyi onlara mı verdin?

Başını sallıyor. 'Parçaları buluyorum ve onları devralıyorum. Bu küçük bir yardım. Ama diğerleri bundan hoşlanmıyor ve buna bir son vermeye çalışıyor.

'Bu, kasabamızdaki herkesin mutlu olmasına yardımcı olacak küçük bir

jest. Hepimiz birlikte mutlu bir şekilde yaşıyoruz... yani çoğumuz' diyor
Carine.

'Bir şeyler bulup birazdan nehre götüreceğim. Mavi olanın kuruması çok uzun sürer.

"Bunu kim yapmış olabilir? Ben sorarım.

Fabien omuz silkiyor. 'Evsizliğin kapılarının önünde olmasını istemeyen insanlar.

Burada, Provence'ta yaşamın mükemmel olduğunu düşünen insanlar...' "Mükemmel mi?

"Evet!" Gülümsüyor. 'Burası güzel olabilir ama hayat her yerde olduğu gibi. Sorunlardan kaçamazsınız. Her yerdeler.

"Her yerde," diye nazikçe düzeltiyorum. "*Kesinlikle!*" diyor.

Carine ve Fabien'e veda ettikten sonra, yavaş yavaş batan turuncu güneşe ve nehir kıyısına doğru yürüyorum. Mavi kanepe orada ama etrafta kimse yok. Eşikte, nehirde yıkanmış, temiz tabağım ve bir taşla tutturulmuş, kabaca yırtılmış bir kağıt parçasına yazılmış bir not var: *Merci*.

Tabağı aldım ve ait olduğum yere, evime doğru yola çıktım. Şimdi tek yapmam gereken önümüzdeki Pazartesi günü tezgahım için tekrar tuile pişirmek. İş başındayım!

Ne kadar zor olabilir ki? Eskiden büyük bir mağazada reyon işletiyordum. Kendi yaptıklarımı satmak eskiden olduğum yerden çok uzakta. Herhangi bir Fransız, bir İngiliz kadından lavantalı bisküvi alır mı?

ON

Sonraki haftayı kitaptaki tarifleri çözmeye çalışarak ve her gün yeni bir tanesini deneyerek geçiriyorum. Her sabah kalkıp kitabın bir sonraki sayfasını çeviriyorum, sanki macera takviminde bir pencere açıyormuşum gibi. Yataktan kalkmamın nedeni bu ve her tarifte sanki annem de benimle mutfaktaymış gibi hissediyorum.

Salı günü kurabiye yapıyorum. Tam olması gerektiği gibi ufalanmış ve tereyağlı oluyor ve fırını fethettiğimi düşünüyorum. Çarşamba günü *Makaronlar* fırından biraz yamuk çıkıyor. Perşembe günü lavantalı çikolatalı bir gateau, Cuma günü ise kasabadaki manavdan aldığım kayısılar ve bahçedeki çitlerden topladığım lavantalarla kayısı reçeli yapıyorum ve bir kısmını pandispanyayı doldurmak için kullanıyorum. Her gün nehir yolunda yürüyüş yapıyorum.

pişiriyor ve Carine'in kahve içmek için bize katıldığı *brokanttaki* Fabien'e teslim ediyoruz. Hepimiz *makaronların* daha fazla pratiğe ihtiyacı olduğu konusunda hemfikiriz. Çikolatalı gateau lezzetli, zengin, nemli ve çiçeksi ama bir kenarı çok gevrek: Pişirme sırasında bir sonrakini çevirmem gerekebilir. Parlak portakal reçeli, güneş gibi parlak rengini lavanta benekleriyle sergilemek için kavanozlarda satılabilir.

... Bir kavanozda Provence.

"Bana *büyük annemi* hatırlatıyor," diyor Fabien.

"Turuncu muydu? Carine söylüyor ve ikimiz de gülüyoruz. Onun İngilizcesi Fabien'inkinden çok daha iyi.

Bir an kafası karışmış gibi görünüyor, sonra başını sallıyor. 'Hayır! Bahçede. Kayısı ağaçlarının orada. Kardeşlerim ve ben orada oynardık. Kayısı toplardık. Lavantalı reçel yapardı, tıpkı bunun gibi. Sabahları ekmeğin üzerinde, kalın tereyağıyla, büyük kaselerde *çikolatayla* yerdik. Gözleri buğulanır gibi oldu.

"Bunu ben de hatırlıyorum!" diyor Carine. 'Yandaki evde oturuyordum. Ağaçlardan kayısı çalmaya bayılırdım.

Sonra Fabien, 'O artık öldü, tabii ki' dedi. 'Oh, üzgünüm,' diyorum.

'Ev tatil için İngiliz bir aileye satıldı. Bir Provençal çiftlik evi.'

"Havuz için kayısı ağaçlarını kestiler," diyor Carine.

"Neredeyse hiç orada değiller," diye bitiriyor Fabien.

Üzülüyorum ve ona sarılmak istiyorum. "Ailenin geri kalanı hâlâ burada mı?" diye soruyorum.

"Ailem kardeşlerime daha yakın olmak için taşındı. Buranın kuzeyinde yaşıyorlar. Burası ev almak için çok pahalı bir yer ve hepsinin ailesi var ve onlar için odaya ihtiyaçları var' diyor.

Sanırım benim *masamda* olduğu gibi. Fransız ailelerin taşınmasının sorumlularından biri de benim. İçinde sadece benim yaşadığım büyük bir aile evim var. Suçluluk hissediyorum ve benim gibi insanların burada yaşamasına neden içerlediğini anlayabiliyorum.

'Emlakçılar çok zengin olmalı,' diyor. Carine'e bakıyor ve şaka yapıyor. Carine ona dilini çıkarıyor.

Yemek yapmaktan tekrar bu kadar keyif aldığıma inanamıyorum. Yıllardır yemek yapmamıştım. Ollie hamile kalma şansımızı artırmak için bir fitness rejimine ihtiyacımız olduğuna karar verdiğinden beri. 'Paket servis yok, alkol yok, kek yok' onun için karbonhidrat yok, protein karışımları ve spor salonunda geceler oldu. Onun için yemek yapmayı severdim. İlk seferinde Portekiz usulü domuz eti ve istiridye yemeği, ardından da ananaslı ters çevrilmiş muhallebili sünger yaptım. O anda beni sevdiğini ve benimle evlenmeyi planladığını söyledi. Gülmüştüm. O günlerde çok gülerdim ve başkalarını güldürmeyi severdim. Bunu çoğunlukla yemek yaparak yapardım. Cumartesi akşamları işten sonra bir tencere biber ve çikolatalı puding için arkadaşlarımı ağırlamaktan ya da Pazar öğle yemeği için tüm süslemeleriyle birlikte biftek ve masaya getirdiğimde nefes kesen Yorkshire pudingleri yapmaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Bir gün kendi ailemi masanın etrafında besleyeceğimi düşündüm. Ama bu gerçekleşmeyince, masanın etrafındaki yemekler durdu. Ollie aç olmadığını söyleyerek küçük porsiyonlarda ısrar ettiği için birlikte yemek yemek bile bir angarya haline geldi. Sanki sırf onu kızdırmak için yemek pişirmişim gibiydi.

Ollie bu hafta birkaç sert mesaj gönderdi ve erzak almak için kasabaya yürüdüğümde aralıklı olarak bu mesajları aldım. Sonuncusunda 'aklımı başıma getirmeye' çalışmaktan vazgeçtiğini söyledi. Uzun zamandır kendimi bu kadar mutlu ya da heyecanlı hissetmemiştim. Ya da belki heyecanlı ve gergin. Hazırlanmam gereken bir pazar tezgahı var: Tekrar bir tezgahın arkasına geçip insanlara satış yapacağım, mutlu olduğum yere. Ve en kısa zamanda evimi bir *chambre d'hôte*'a dönüştüreceğim.

boya ve mobilya alacak param yok. Bir planım var. Sadece işe yarayacağından emin değilim. Ama olmalı. Hayatımı kazanmak zorundayım. Eğer yapamazsam, yeni hayatım daha başlamadan bitmiş olacak. Yarın, pazar günü, öğreneceğim.

ON BİR

Sabahın erken saatlerindeki sis vadinin etrafından yuvarlanıp tepeden eve doğru yükselirken derin bir nefes alıyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için biraz zaman ayırıyorum. Hava henüz aydınlanmadı. Gece yarısından beri fırıncılık yapıyorum. I

Fabien'in benim için ana caddedeki manavdan aldığı tüm bisküvi ve kurabiyeleri kutulara doldurdum ve teşekkür etmek ve ona biraz kayısı reçeli götürmek için oradan alışveriş yapmayı not ettim. Ve Fabien'in büyükannesini düşünüyorum, güneşli turuncu yüzü ve kayısı ağaçlarıyla.

Kahvemi bitiriyorum ve vadiyi yuvarlayan, sabah çiyini yakan, muhteşem bir gün vaat eden sise tekrar bakıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu işi yapmak zorundayım. Biraz para kazanmak ve burada kalmak için tek şansım bu.

Lavanta çitine doğru yürüyorum. Havada bir koku var, mistralin ertesi sabahı, İngiltere'ye dönmeyip kalmaya karar verdiğimde fark ettiğim kokunun aynısı. Bu yeni bir şafağın ve yeni bir günün kokusu. Lavantaların üzerindeki örümcek ağları çiy ile kaplanmış. elmas gibi parlıyor. Lavantadan biraz koparıp burnuma tutuyorum. Beni sakinleştiriyor gibi. En kötü ne olabilir ki? Kendime soruyorum. Hiçbir şey satamazsam. Panik beni tekrar sarıyor.

Sanki bir işaretmiş gibi, dostça bir korna sesi ve evin önündeki taşlı zeminde lastiklerin çitirtisini duyuyorum. Karnım zil çalıyor. İşte bu kadar! Bu işi başaracağım. Bu topluluğun bir parçası olmak, kalbinde yer almak ve buranın benim evim olmasını istiyorum.

Ralph bir ziyaretçiyi karşılamının heyecanıyla bacaklarını koordine etmeye çalışırken neredeyse kendini kaybediyor. Havlıyor, sonra evin önüne doğru fırlıyor, köşeyi dönüyor, muhtemelen Fabien'in bacaklarını altından çekip alıyor ve sevinçten ona çarpıyor.

"Vay canına!" Fabien'in güldüğünü duydum. O gülüşüyle herkesi etkileyebilir. Eğer Ralph'a söyleneni yaptırabilirse, eminim her zaman ayaklarına kapanan kadınlar olur. Ama o ve Carine sağlam bir çift.

Ralph! Ralph!' Sesleniyorum ve onu evin önüne kadar takip ediyorum.
"Ralph! Sabahın huzuru bozuldu.

Köşeyi dönüyorum, yavaşlayıp duruyorum ve nefesimi tutuyorum.
Ralph itaatkâr bir şekilde oturuyor, dili dışarıda, nefes nefese, sallaması için pençesini Fabien'e doğru kaldırıyor. Fabien, hırpalanmış deri ceketini ve boynundaki bandanasıyla nefis kokuyor, yaklaştığımda fark ediyorum.

'*Bonjour*, Del. Her şey hazır mı? Ralph'tan uzaklaşıyor ve yanaklarımı öpüyor, nefis kokusu bir sarılma gibi beni sarıyor. Ralph sabırsızca ona havlıyor ama Fabien onu görmezden geliyor.

'*Bonjour*, Fabien. Beni öperken nefesini dudaklarımda hissettim. Şafak ufuk çizgisinde söküyor ve yolun aşağısındaki horoz ötüyor. Gece bir anda gündüze dönüşüyor. Işık ağaçların arasından sızmaya başladığında adımlarımda bir sıçrama oluyor.

"*Oui!*" Gülümsüyorum.

"Uyudun mu?"

"Gözümü bile kırpmadım! Gülüyorum. "Çok heyecanlıyım. Ve yemek yapıyordum!"

"Nefis kokuyor," diyor ve kutuları almak için beni mutfağa kadar takip ediyor. Birinin üstüne bir masa örtüsü serdim. Fabien'den aldığım paketin içinde bulmuştum. Güzel bir Provençal baskısı, biraz solmuş ama hala renk ve hayat dolu.

'Kamyonun arkasında sizin için bir masam var ve Carine belediye başkanı ve ofisi ile görüşmenizi organize etti. Burası biraz sapa bir yer,' diye omuz silkiyor, 'ama henüz sizi tanımıyorlar. Sen şehir dışından geliyorsun. Yine de bu bir başlangıç.

"*Mersi*," diyorum, onu küçük köpeğinin kabinde sabırla beklediği kamyonete kadar takip ederken. Ralph da aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor, sanki o da gelmeyi bekliyormuş gibi. "Seninle ve Carine'le tanıştığım için çok şanslıyım," diyorum, kutuları kamyonu koyarken ve o da onları sıkıca bağlamak için tırmanırken.

"Hislerimiz karşılıklı," diyor, yeşil gözleri bana parıltıyor. Bağları sıkıca yerine çekerken, içimi bir ürperti kaplıyor. Kollarımı ovuşturuyorum.

"Her şeyi aldın mı?" diye soruyor aşağı inerken.

"Evet. Ralph'ı içeri koyayım. Ona seslendim ama Ralph kımıldamadı. Sakin bir bekleyişle taksiye bakıyor.

'Seninle gelebilir mi? Değil *mi*?' diyor Fabien. "Onu bir ipte tutun.

"Ah, bilmiyorum..." diyorum. Sonra parçalanmış battaniyeyi ve devrilmiş su kabını düşünüyorum. Ve artık mobilyalarım var, belki de onu gözümün önünde tutabileceğim bir yerde tutmak daha mantıklı olurdu.

"Tamam, hadi o zaman Ralph. Ama uslu duracağına söz vermelisin!" "Kenara çekil, Mimi," der Ralph Jack Russell'a, arabaya binerken Sürücü koltuğu.

Taksinin kapısını açıyorum ve Ralph, Mimi'nin üzüntüsüne rağmen doğruca içeri atlıyor. Kendini toparlıyor ve Ralph'i görmezden gelerek camdan dışarı bakıyor. Ralph onu taklit etmeye çalışıyor ama nefes nefese kalmaktan kendini alamıyor, sıcak nefesi taksiyi dolduruyor. Fabien ve ben onun iki yanına oturup gülüyoruz. Kamyonda Fabien'in yanında yolculuk ediyor olsaydım, hissedebileceğim herhangi bir çekiciliğe kesinlikle para ödedi. O bir arkadaş ve onu çekici bulmak isteyeceğim son şey. Fabien yola koyulurken camı indirip ılık, çam kokulu Provence havasını içime çekerken, Ralph için Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşünüyorum.

Saat daha sabahın 7'si bile değil, ama kasaba konuşmalarla ve Tezgahlar kuruluyor, kamyonetler park edilirken, mallar indirilirken ve sergilenirken yol tarifleri bağılıyor. Sanki büyük bir müzikalin açılış gecesi ve hepimiz

kendi rolümüzü oynamalıyız. Fabien belediye başkanının ofisindeki kadınla kısaca konuşuyor ve o da benim sahamı işaret ediyor. Meydan ile otoparka giden ana yol arasındaki ara sokakta. Belki biraz alışılmışın dışında...

Fabien aklımı okumuş gibi. "Yani bu en iyi atış değil... ama bir başlangıç.

"Bu harika," diye heyecanlandırmaya çalışıyorum ama gerçekten de yolun dışında ve tüm çabalarımızın boşa gitmesinden korkuyorum.

"Seni tanımıyorlar. Sen şehir dışından geldin, ülke dışından! Gelenekleriniz için çalışmanız gerekecek. Eğer istiyorsan, gidip alman gerekecek" diyor. Yine bana meydan okuduğunu hissediyorum. Demek istediği, belediye başkanına ve yerel halka gerçekten burada kalacağımı kanıtlamam gerektiği.

"Ama en azından güneşten uzakta olacak. Fabien o öldürücü gülümsemelerinden biriyle gülümsüyor. "Ve Henri'nin bistrosunun hemen yanında," diye ekliyorum, ne kadar çok seveceğimi düşünerek hemen şimdi kahve. Tam o sırada Henri, Fabien ve beni karşılamak için dışarı çıktı.

"Hoş geldiniz! Ve iyi şanslar!" diyor. Ralph bir o yana bir bu yana gidip geliyor, bütün kokuları içine çekiyor ve bacağına bir saksının içindeki

zeytin ağacına dayıyor

Dışarıda, yandaki şık *chambre d'hôte*'un önünde. Fabien ve Henri gülüyor.
Fabien masayı kurup üzerine örtüyü attıktan sonra onu masaya bağlıyorum.

"Bekle!" diyor Fabien, kamyonu geri dönerek. "Daha sessiz zamanlar için bir sandalye," diyor. Ralph'ı masa yerine ona bağlamaya karar verdim.

'*Mersi* Fabien, her şey için. İyi bir arkadaş oldunuz. Sen ve Carine,' diye vurguladım.

Gülümsüyor. Midem bulanıyor.

"Belki pazardan sonra öğle yemeğinde bana katılmak istersiniz?" Başını bir tarafa eğiyor.

Düşündüğüm şeyi mi soruyor? Dudağımı ısıırıyorum.

"Peki ya Carine? Çekinerek sordum. "Sen ve Carine?"

"Carine... Bir randevusu var," diyor. Yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirir.

Rahatsızım. Fabien'le tek başıma öğle yemeği yesem Carine'in ne hissedeceğinden emin değilim. Ollie'nin kadın arkadaşlarıyla tek başına yemek yemesini istemezdim.

"Üzgünüm, Fabien. Yapamam.'

Kaşlarını çatıyor. 'Düşündüm ki... birbirimizi tanıyabiliriz... birbirimizi daha iyi anlayabiliriz, *değil mi?* Öğle yemeği. Fransa'da böyle yaparız.

'Buraya yeni taşınmış olabilirim ve bir şeylerin parçası olmak istiyorum ama geldiğim yerde...' Durup kendi kendime düşünüyorum. 'Benim geldiğim yerde "birbirimizi anlamak" için arkadaşlarımızın partnerleriyle öğle yemeğine çıkmayız. Ollie için işler bu noktada ters gitti. 'Sana ve Carine'e her şey için gerçekten minnettarım. Ama sizinle öğle yemeğinde buluşamam. Belki Carine ile yakında buluşabiliriz.

Sanki tam olarak anlamamış gibi yavaşça başını sallıyor. Ona tekrar teşekkür ediyorum. O da

brokantiyi açmak için dönerken bana şans diliyor, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor. Bir arkadaşıyla ilişkisi var. Yapılacak en doğru şey buydu. Ve sonra, onun gidişini izlerken, hayır demek zorunda kaldığım için neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığımı merak ediyorum. Bir an için Ollie kalsaydı, sadece gurbetçilerle takılmak yerine toplumun bir parçası olmaya çalışsaydık nasıl olurdu diye merak ediyorum. Hayat çok farklı olabilirdi. Kendimi yine yalnız hissediyorum. Tıpkı Ollie'ye onunla dönmeyeceğimi söylediğimde hissettiğim gibi. Derin, onarıcı bir nefes aldım. Şu anda kendim olmaya ihtiyacım var, tek başıma.

Ellerim titreyerek kurabiye ve çöreklerimi yerleştirmeye başladım. Dünyaya aşçılığımı göstermenin verdiği sınırdan mı yoksa Fabien'in Ben de birkaç *makaron* koydum, çürük olanları daha iyi olanların altına sakladım. Üzerlerine lavanta dalları bırakıyorum ve bazı çiçeklerin üzerine serpiyorum. Sonra bir kavanozun içine bir demet koydum.

masa. Diğer tezgah sahipleri ve bazı dükkan sahipleri ana meydanda tezgahlarını açıyor ya da otoparka giderken yanımdan geçip bana iyi sabahlar diliyor, bana ve ürünlerime ilgiyle bakıyorlar. Biri satın alacak mı

bir şey var mı? Yoksa öylece geçip gidecekler mi?

Henri benim için bir kahve ve mini bir kruvasanla çıkıyor. "Hoş geldin hediyesi," diyor ve para vermeyi reddediyor.

"*Merci*, Henri. Minnetle gülümsedim.

Ana meydandaki pazar insanlarla dolmaya başlarken kahvemi yudumluyorum. Ralph bile herkesle selamlaşmayı beklemeden onların geçişini izlemek için yerleşiyor.

Henri bana 'Mallarınızı denemelerine izin vermelisiniz' dedi. 'Onların Yemeğin hikayesini ve nereden geldiğini biliyorum, buralardaki tepelerden. Omzumu sıkıyor ve bistroya geri dönüyor. "Onlara hikayeni anlat," diye sesleniyor bana, "buraya neden aşık olduğunu. Bu yemek neden önemli?

İki pazar meydanı - ana meydan ve otopark - arasında giderken birkaç kişi tezgahımın önünden geçiyor. Geçip gidiyorlar ve bakıyorlar ama kimse satın almak için durmuyor. Henri haklı, sanırım. Mağazada çalışırken bunu biliyor olmalıydım. İnsanları içeri çekmelisiniz. Sattığınız şeyle ilgilenmelerini sağlamalısınız. Denemelerine izin vermelisin. Kahvemi bıraktım ve titreyen ellerimle biraz kurabiye kırdım.

Bu kadar iyi davrandığı için Ralph'e bir parça atıyorum. Parçaları bir tabağa koyuyorum, sonra derin bir nefes alıp tezgahımın arkasından çıkıyorum ve ellerim hala titreyerek yoldan geçenlere ikram ediyorum. Zeki, kafalarında güneş gözlükleri olan ve işe gittiklerine şüphe olmayan Fransız kadınlar el kaldırıyor, kibarca reddediyor, gülümsüyor ve yollarına devam ediyorlar. Tam bir felaket olacak! Ama sabah ısındıkça turistler akın akın gelmeye başlar. Denemekten mutlu oluyorlar ve beni rahatlatacak şekilde satış yapmaya başlıyorum. İnsanlara ne yaptığımı anlattıkça lavantayla daha çok ilgilenmeye başladılar. Onlara lavanta aşılı bisküviler ikram ediyorum ve yaşadığım yerin eskiden bölgenin en büyük lavanta çiftliği olduğunu anlatıyorum. Henri'nin beni gülümseyerek izlediğini görmek için dönüyorum. Haklıydı.

Hikâyeyi ve İngiltere'den ayrılıp burada bir lavanta çiftliğinde yaşıyor olmamı sevmiş görünüyorlar. Hikâyeyi anlattıkça daha da büyüyor gibi görünüyor. Turistler ellerini ceplerine ve cüzdanlarına atıp satın alıyorlar. Bisküviler kadar satın aldıkları şey lavanta aşçısı bir kadının hikayesi.

"Çok güzel görünüyor! Cora ve arkadaşları ortaya çıktılar ve 'pub'da bir içki içme önerilerini kabul etmediğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Merhaba Cora," diyorum ve beni yüksek sesle öperek büyük bir olay yaratıyor. Fransızlar ses çıkarmaz ama Cora bunu her seferinde 'mwah' diye ses çıkararak yapıyor, bu da onu kalabalıktan ayırıyor.

"Ne kadar cesursunuz," diyor. 'Yani, burada yaşamak bir şey, ama Fransızlara bizi kabul ettirmeye çalışmak, sonra da onları kendi oyunlarında yenmek, işte bu cesurca!

'Kimseyi yenmeye çalışmıyorum Cora. Sadece bir şeylerin parçası olmaya çalışıyorum. Gülümsüyorum, ne demek istediğinden emin değilim. Kendime güvenim azalıyor.

"Aferin sana. Seni kahve içmeye davet ederdim ama meşgul görünüyorsun.

Eğer bıcarsanız, bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz.

"Evet. Teşekkür ederim," diyorum, onları tam olarak nerede bulacağımı bilerek. Şu anda Fransız'dan çok İngiliz olan 'pub'da olacaklar. Kilisenin yanındaki çınar ağaçlarının altındaki meydanda. Muhteşem bir ortam ve

fiyatlar bunu yansıtıyordu. Ollie'nin de favorisiydi. "Ama sanırım öğlen toplanana kadar burada kalacağım," diyorum.

"Umarım kırarsın!" diyor ve bana iyi şanslar diliyor. "*Au revoir*," diye ekliyor ve hiçbir şey almadan yürüyor. Henri kapısında duruyor, ellerini beyaz önlüğünün içine soktuğu ve hafifçe yuvarlaklaşmış ortasına bağladığı çay havlusuna siliyor. Gülümsüyor, sonra da beni oraya geri dönüp tekrar satış yapmaya çağırıyor. Ben de öyle yaptım.

Sabah sakın geçiyor ve stoklarımın yaklaşık yarısını küçük şeffaf dondurucu poşetlerinde satıyorum. Her birinin içine bir dal lavanta koyuyorum. Yakında kâğıt torbalar ve üzerinde 'Le Petit Mas de la Lavande' yazan çıkartmalar almayı planlıyorum, böylece yaptığım hamur işlerinin bir lavanta çiftliğinden geldiğini vurgulamak istiyorum. Bugün bir servet kazanmıyorum ama en azından geçinmek için biraz param var ve gelecek hafta ürün yelpazemi genişletmeye çalışacağım.

Kilise saati öğle vaktini işaret eder. Tezgâhtarlar toparlanmaya başlar, son dakika indirimleri ve gün sonu satışları yapar, ardından otoparkın dışındaki kafeye yönelir; burası birbirini selamlayan, el sıkışan, öpüşen, sohbet eden insanlarla, yemek kokularıyla ve şarap sürahileri. Henri'nin küçük bistrosu bile dolmuş durumda ve o da sipariş alıyor ve müşterilere günün yemeğini sunuyor. Arada sırada nasıl olduğumu görmek için bakıyor. Ona başımı sallayıp gülümsedim.

"Satıyor musun?" diye soruyor bana bir kahve daha getirirken. "Sıcak kek gibi gitti mi?

Kahve için ona bolca teşekkür ediyorum ve para almak istemeyince

onun yerine bisküvi ikram ediyorum. Birden yine gerildim. Ne yapıyordum ben?

Fransız bir şefe ev yapımı bisküvilerimden ikram etmeyi mi düşünüyorsun? Ellerim titrerken tuttuğum tepsi sallanıyor. Ana meydandan, kamyonetlerini manevra ettiren tezgâhtarların bağırışlarını duyuyorum.

Henri bir eliyle at kuyruğundan kurtulmuş gümüş grisi saçlarını geriye itiyor, diğer eliyle de bisküviyi burnuna götürüyor. Kokluyor. Yüzünü izliyorum. Alt dudağının altındaki küçük gümüş sakal seğiriyor. Sonra ikiye bölüp başını sallıyor, etkilendiği belli. Şimdi tek yapması gereken tadına bakmak. Bisküvinin bir yarısını ağzına doğru kaldırırken onu izliyorum. Umarım kendimi tamamen aptal durumuna düşürmüyorumdur. Belki de yapıyorumdur.

Belki de bana gülüyordur. Cora "cesur" demişti. Gerçekten 'aptal' mı demek istemişti? Belki de haklıydı. Henri ağzını açtı ve içimden bisküviyi elinden alıp 'Zahmet etme' demek geliyor ama izleyip siniyorum.

Arkamdan gelen bir bağırış, ardından bir başkası ve bir havlama sesi üzerine dönüyorum. Henri dönüp kargaşanın geldiği yöne baktı.

ON İKİ

Kapüşonlu bir çocuk, ben arkamı döndüğümde tezgahımdan bir avuç bisküvi kaptı. Oradaki insanların arasından çevik bir şekilde sıyrılıyor. Birisi "Durdurun onu!" diye bağıyor.

"Hey! Bağırıyorum. Ralph yeni oyunun heyecanıyla ayağa fırlıyor ve çocuğun peşinden atlıyor. Bağlı olduğu sandalye masanın ayağına takılıyor, sonra Ralph yeni oyun arkadaşını kovalarken masa ve sandalye kaldırım taşlı sokakta yer değiştiriyor. *Makaronlar* masadan fırlıyor, tıpkı kaldırımlarda seken misketler gibi insanların ayakları altında yuvarlanıyor. Ralph delikanlının üzerine atlıyor, delikanlı sıçrayıp cebinden bir şey düşürüyor, sonra köpeğimin yanından hızla geçip meydandan geçerek ilerideki karanlık küçük sokakların gölgelerine karışıyor.

Masanın bir ayağı kırılmış, *makaronlar* etrafa saçılmış. Ralph nefes nefese ve gülümsüyor. Cora ve iki arkadaşı, şüphesiz kahveden dönüyorlardır, şaşkınlık içindedirler.

'Korkunç! Birilerinin bu konuda bir şeyler yapması gerekiyor,' diyor Cora. 'Bütün kasabayı etkiliyor. Sen iyi misin?' diye soruyor.

Fabien bu sabah yanımdan ayrılmadan önce bana ödünç verdiği para kemerine elimi attım. Kazandığım para hâlâ güvende. Yerdeki döküntülere bakıyorum. Elimde hâlâ bir kutu kurabiye var. Sadece *makaronlar* tozlanmış ve Ralph onları süpürmekle meşgul. Yoldan geçen bir chihuahua bana katılmaya çalışıyor ama sahibi mırıldanarak onu uzaklaştırıyor. Ona başımı sallayıp gülümsüyorum.

'Tam olarak nereye gittiğini gördüm. Yüzüne de baktım!' diyor Cora, boyalı bir tırnağını göstererek. "Sen onun peşinden giderken ben köpeğe göz kulak olurum! Kadın hala sandalyeye ve kırık masa ayağına bağlı olan Ralph'in ipini yakalamaya çalışır, ardından Ralph heyecanla ayağa fırlayınca geriye doğru savrulur.

Omzumda bir el var. Henri'yi yanımda görmek için döndüm.

"Belki de bunları şimdi toplamalıyız," diyor sakın bir şekilde, Cora'nın emriyle kovalamak ve sağduyu arasında kaldığımı görünce. "Bu kadar strese girmeye değmez," diyor. "Pazarın sonu geldi.

'Strese girmeye değmez mi? Bu çok ince bir nokta! Bu tavırla buralarda sorun yaşamamıza şaşmamalı. Cora bir *makaronun* üzerinde kayarak uzaklaşıyor. Arkadaşları da Henri'ye kaşlarını çatarak onu takip ediyor.

"Gel," diyor Henri, beni bistrosuna geri götürürken. "Temizlenmene yardım edeyim.

"Az önce olanları birine anlatmam gerekmez mi? En azından belediye başkanının ofisindeki kadına bildirmem gerektiğini düşünerek soruyorum.

'Bazen insanlar bir şeyleri yapmak zorunda oldukları için yaparlar. Kimseyi incitmek istemezler. O genç de zarar vermek istememişti,' diyor gerçek bir nezaketle. "Gel, sana bir öğle yemeği vereyim, bu şekilde kendini affettirirsin. Tereddütüm üzerine elini kaldırdı. "Israr ediyorum," diyor ve ben yardım edemiyorum ama nazik teklifine gülümsedi.

Masa örtüsünü katlayıp masayı ve sandalyeyi Fabien'e geri götürmek üzere istifliyorum. Ralph'ı bu kez Henri'nin bistrosunun dışında başka bir sandalyeye bağlıyorum ve Henri'nin çiğnemesi için bulduğu bir kemiği ona veriyorum. Sonra, bütün eşyaları topluyorum.

Karşıdaki dükkânların kapılarından kaçan *makaronları* topluyor ve Henri'den ödünç aldığım süpürgeyle ayaklarımın altında ezilenleri süpürüyorum. Süpürürken göz ucuyla bir şey fark ediyorum. Hırsızın cebinden düşen şey bu olmalı diye düşünüyorum, uzanıp onu alırken. Ona bakıyorum ve kendi cebime sokuyorum. Bununla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama birileri için bir anlamı olmalı.

ON ÜÇ

Henri'nin evinin dışında, iki kişilik bir masada oturuyorum, ahşap parmaklığın yanında, kenarları kırmızı sardunyalarla dolu dikdörtgen pencere kutuları var.

terasını gösteriyor. Her ne kadar güzel görünse de, kendimi biraz rahatsız hissediyorum. Bu benim için bir ilk. Daha önce hiç tek başıma bir restoranda yemek yememiştim. Etrafıma bakıyorum. Birçok kişi yalnız. Erkekler ve kadınlar. Telefonlarına bakmıyorlar, yemeklerine odaklanmışlar ve önlerinden geçen dünyayı seyrediyorlar. Arkama yaslanıp rahatlamaya çalışıyorum, güneşin yüzüme masaj yapmasına izin veriyorum. Henri önüme küçük bir sürahi roze koyuyor, sonra bana bir bardak dolduruyor ve "Keyfini çıkarın!" diyor.

"Bana katılacak mısınız?" diye soruyorum, sonra yanlış sinyaller veriyor olabileceğimi fark ediyorum.

Başını sallıyor ve ben biraz rahatlıyorum. 'Hala birkaç müşterilerle ilgilenmem gerekiyor. Bir aperatif alın.' Üstüne terrine sürülmüş ince dilimlenmiş tost ve yanına dilimlenmiş kornişondan oluşan küçük bir tabak koydu. "Birazdan size öğle yemeğinizi getireceğim.

Ralph'e bakıyorum ve bana söyleneni aynen yapıyorum. Eğlenmeye çalışıyorum. Ama tezgahımdan bir şeyler çalan genç delikanlıyı düşünmeden edemiyorum. Bu bir şaka ya da cesaret işi gibi görünmüyordu. Etrafta başka genç yoktu. Neden Cora bu kadar sinirli miydi? Ve düşürdüğü şey kime ait? Sorular beynimi tırmalıyor.

Tost lokmalarını ve ilk kadeh şarabımı farkına varmadan bitiriyorum. Henri geliyor ve düşüncelerimi bölüyor. "*Boeuf bourguignon*," diyor ve bir sepet dilimlenmiş ekmekle birlikte yuvarlak beyaz bir kâse koyuyor. Yumuşak dana eti, turuncu havuçlar, koyu, zengin kahverengi bir sos ve bana kasabaya yürüyüşümü hatırlatan otlar, *Provence* otları. Ağzım sulandı. Sonra bana bir kadeh şarap daha dolduruyor ve sanki endişelerim uçup gidiyormuş gibi başım dönüyor. Bugün bir servet kazanmamış olabilirim ama Fabien'e olan borcumun bir kısmını geri ödemeye yetecek kadar. Ve bir kez daha bana güvendiği için onur duyuyorum. Hoş karşılandım.

bir hesap açacak kadar toplumla iç içe. Bu işi yürütebileceğime inanacak kadar bana güveniyor. Yaşayacak bir yerim ve gelecek için planlarım var. Burası kötü bir yer olamaz. Güneş, yemek ve tabii ki ikinci kadeh şarap moralimi yükseltti. Acaba arkadaşlarım beni şimdi görselerdi, tek başıma öğle yemeği yerken, hayatımın bir sonraki aşamasını planlarken ne derlerdi? Annemin ne diyeceğini merak ediyorum.

Ollie'yi severdi. Onunla ilk kez bir Noel arifesinde kız arkadaşı için çok geç bir Noel hediyesi almak üzere mağazama geldiğinde tanıştık. Ona parfüm aldı, ben de paketledim ve sonra ona mutlu Noeller diledim. Bana gülümsememi sevdiğini, onu güldürdüğümü ve erkek arkadaşımın ne kadar şanslı bir adam olduğunu bilmesini umduğunu söyledi. Ben de ona Üç aydır bekârdım ve Noel'i arkadaşlarım Lou ve Rhi ile geçiriyordum. Bir hafta sonra, Noel bittiğinde, Ollie geri geldi.

bana artık bekar olduğunu söylemek için dükkana geldi. Kız arkadaşı son dakikada gelen pahalı parfüm hediyesini beğenmemiştii, özellikle de ona hassas bir parfüm gönderdiği için

İsteddiği ayakkabı ve çantanın detaylarını verdi ve pırlanta bir yüzük beklediğini ve nişanlandıklarını duyuracağını ima etti. Onun yerine ilişkilerinin bittiğini duyurmuştu. Parfümü iade etmek istediğini söyleyerek şaka yaptı ve beni yemeğe götürüp götürmeyeceğini sordu. Yirmi dokuz yaşındaydım ve üç yaşına doğru ilerliyordum. Ollie ile ilgili her şey doğru görünüyordu. Sanki bana Aşk Tanrısı tarafından gönderilmişti. İşte Bay Doğru: Her kutuyu işaretliyor! Çıktık. Herkes ideal çift olduğumuzu düşünüyordu.

Annem çok sevinmişti. Onun yaptığı hataları yapmamam için benim için mükemmel koca fikrine tam olarak uyuyor gibiydi. Ben asla bir hata değildim, diye ekledi aceleyle. Bana her zaman hayatında olan en iyi şey olduğumu söylerdi ve ben de onun benimle gurur duymasını sağlamaya, kariyer sahibi bir kadın, bir aile kadını, onu gururlandıracak her şeyi yapmaya kararlıydım. Gerçi o bunları hiç istemedi. Ama bölüm müdürlüğüne terfi ettiğim gün gurur duydu, tıpkı

Ollie ve ben mihrapta durmuş, yeminlerimizi ediyorduk. Şimdi, bu çok yanlış görünüyor. Telefonum çalmaya başladı. Arayan Rhi'ydi, neler olduğunu soruyordu. Ollie'yi görmüş. Döndüm mü? Ona ve Lou'ya söylemediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ama Ollie'yle yolun sonuna geldiğimizi ve kendi işimi kurmaya çalıştığımı açıklamaya hazır değilim. Sonra daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. Telefonumu kaldırdım ve güneş ışığında bir fotoğrafımı çektim. Göndereceğim

Rhi ve Lou'ya küçük bir ara verdiğimi ve yakında iletişime geçeceğimi söyledim. Ama ben iyiyim! Ve resmi gönder.

Telefonumu bir kenara bırakıp *boeuf bourguignon*'a dalıyorum, buralardaki yamaçları dolduran otların kokusunu içime çekiyorum. Sanki annem bana sevgiyle yapmış da servis etmiş gibi rahatlatıcı bir yanı var. Ben büyürken fazla paramız yoktu ama annem her zaman ikimiz için yemek pişirirdi ve hiçbir şey ziyan olmazdı. Bir tavuğun bir hafta dayanmasını sağlayabilirdi. Her ne kadar kendime yapmayacağımı söylesem de, suyunun her zerresini ekmekle siliyorum. En son ne zaman dışarıda bir yemekten bu kadar keyif aldığımı düşünemiyorum. Ollie ve onun hayal kırıklığı, azalan mali durumumuz hakkında endişelenmem ya da yemek biter bitmez telefonuna geri dönmek için çaresizce parmaklarının seğirmesini izlemem gerekmiyor.

Henri ödemeleri alıyor ve masamın önünden geçerken son parasını küçük sürahideki şarabı bardağıma dolduruyor. Neredeyse itiraz edecektim ama sonra neden olmasın diye düşündüm.

"Acele etmeyin," diyor. "Şimdi, tatlı için. Yüzünü buruşturdu. "Korkarım elimde sadece dondurma kaldı. Aslında elimde sadece bunlar vardı... *vanilya, fraise, chocolat*. Dondurucuya gider ve çubuklar üzerinde dondurmalar çıkarır.

"Başka bir şey yiyemedim ama *teşekkürler*.

Şekerlemeleri kaldırıyor ve kapıyı kapatıyor. Sonra dışarıda yeniden belirir. "*Kafe*," diyor. Önüme bir fincan ve tabak, yanına da başka bir fincan ve tabak koydu. "Alabilir miyim?

"Elbette. Küçük restoran şu anda neredeyse boş. Bu kadar küçük bir yerde fazla para kazanamaz. Küçük ama mükemmel. Düşünüyorum da Ana cadde üzerindeki bistrolar, süslü ve pahalı, özellikle de Ollie'nin ısrarla gittiği kilisenin önündeki teraslı olanı... çünkü çoğunlukla iyi bir Wi-Fi bağlantısı vardı.

Henri eğilip Ralph'in başını şefkatle okşar, sonra tentenin serinliğine oturup kahvesini yudumlar.

"Çok lezzetliydi, Henri. Sana ödeme yapamayacağıma emin misin? Çantama uzanıyorum ama elini kaldırıyor.

"Benim için zevk," diyor. 'Dediğim gibi, bu kayıp stoğunuzun bir kısmını telafi eder. Bisküvi kutularına başıyla işaret ediyor.

"Ralph'in maskaralıkları yüzünden hırsızlıktan daha çok şey kaybettim. Sadece birkaç bisküvi aldı. Ralph *makaronların* çoğunu yere saçtı.

'Belki de kalanını müşterilerime tatlı olarak vermek için almalıyım. Gerçekten çok iyiler.'

"Gerçekten
mi?

"Evet, tabii ki. Burada sorun yaşadığımızda size söyleme fırsatım
olmadı. Yola doğru işaret ediyor. "Ama çok, çok lezzetliydi. "İşte. Al
bunları,' dedim ve kutuyu ona uzattım. 'Onları bir şey için kullanamam.
Herhangi bir şey. Ve evde sadece ben
varım. "Yalnız mı yaşıyorsun?" diye
soruyor usulca.

Yutkunuyorum. "Artık biliyorum. Sadece ben ve Ralph,' diyorum. Bir ilk
daha! Bunu söylemeyi başardım. Yalnız yaşıyorum. "Kocamdan ayrıldım.
Ama ikimiz için de doğru olan buydu.

"Çocuklar evden ayrıldıktan sonra eşimden ayrıldım. Ortak hiçbir
şeyimiz yoktu. İşim vardı ve orada giderek daha fazla zaman
geçiriyordum. Birbirimize yabancı olduk. Çocuklar artık yetişkin ve
kendi hayatlarını yaşıyorlar. I

Bazen sadece bir şey istediklerinde iletişime geçtiklerini düşünüyorum. Bir
eli karnının üzerinde, hafifçe gülüyor. Merak ediyorum, acaba bu
Eğer çocuğumuz olsaydı, Ollie ve benim başıma gelecekti.
Yapamayacağımızı anladığımızda, geriye hiçbir şey kalmamıştı.
İstediğimden emin olmadığım bir köpeğim vardı ve o da Fransa fikrini
ortaya attı. Facebook sayfasına koyulacak bir şey gibi gelmişti.

'İşte, bisküvileri al Henri,' dedim. 'Gerçekten. Onlar senin' dedim.

'Onlar için sana ödeme yapacağım,' diyor. Tartışmaya başlıyorum ama
reddetmeme izin vermiyor. Sonra kahvelerimizle birlikte bir tabak tuil
yiyoruz.

'Bunlar gerçekten çok güzel. Ben yemek ya da tatlı yapamam. Öğrenmek
için ne zamanım ne de sabrım var. Bu yüzden dondurmalar. Kutularda
dondurmalarım var ama onlar bitince lolipoplar kalıyor. Bir ısırık daha
alıyor. 'Sen
başka tarifleriniz var mı?'

Başımı sallıyorum. 'Fabien'in bana taşınma hediyesi olarak verdiği
lavanta tarifleri kitabı. Üzerinde çalışıyorum.

'Ah, Provence'ın kalbinden! O zaman neden yaptıklarınızı bana
getirmiyorsunuz? Onları sizden satın alacağım. Günlük bir tatlı!'

Ağzım açık kaldı. Kitaba devam edebilirim. Başka bir gün, başka bir tarif.
"Gerçekten mi?

"Tabii ki! Kocaman, içten bir kahkaha atıyor. 'Tatlılar hiçbir zaman bana
göre olmadı. Çok fazla şeker benim için iyi değil. Karnına vuruyor. "Eğer
yaparsan çok memnun olurum. Ve dediğim gibi, sana ödeme yapabilirim.

'Bu harika olur, Henri! Bunun ne kadar yardımcı olacağını tahmin bile

edemezsin! Minnettarlıkla kollarımı ona dolamak istiyorum. Bunun yerine, şarabın ve teklifinin verdiği güçle yanağını öpüp tekrar teşekkür ediyorum. Hayat nihayet

bir araya geliyor. Tekrar gülüyor, sesi yüzümdeki güneş ışığı kadar sıcak.

"Ah, Fabien," diyor Henri ve onu yürürken gördüğümde yanaklarım yanıyor

küçük terasa doğru. Yaklaşırken önce bana sonra Henri'ye bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. Başını hafifçe eğerek neler olup bittiğini sorguluyor gibi görünüyor. Nasıl göründüğünü anlayabiliyorum. Açıklamak için ağzımı açıyorum.

Kahve fincanlarımıza bakarak, "Öğle yemeği iyi geçti mi?" diye soruyor.

"Lezzetli," diyorum, İngilizce mi Fransızca mı cevap vereceğimi bilemeden, dilim düğümleniyor. Acaba onunla öğle yemeği yemeyi reddettiğim ve şimdi burada Henri'yle yemek yediğim için bana kızdı mı? Umursar mıydı?

Ben daha ne olduğunu açıklayamadan Henri, "Harika bir tatlı," diyerek sırtımı sıvazlıyor. İltifatını minnetle kabul ediyorum, çünkü kızarıklıklarımı gizliyor.

"Masayı ve sandalyeyi geri götüreceğim," diyor Fabien.

Henri bana, 'Gerekirse onları her zaman burada, restoranda bırakabilirsin,' dedi.

Ralph masanın altından havlıyor ama kıpırdamıyor.

"İyi bir gün geçirmiş gibi görünüyorsun," diyor Fabien.

'Fena değil. Ama Henri günümü daha da güzelleştirdi' diyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor usulca ve bir kez daha, ses tonunun ima ettiği türden bir teklif olmadığını açıklamam gerektiğini hissediyorum.

"Her gün tatlılarımı yapacak. Ben düşüncelerimi toparlarken Henri araya giriyor. Başımı salladım. "İş başındayız!"

Şimdi Fabien de gülümsüyor. 'Mükemmel! Görünüşe göre işiniz hazır ve çalışıyor!'

Kalbim tık tık tık atıyor ve midem bulanıyor. İşin içindeyim!

"Evet," diyorum. "Görünüşe göre burada kalacağım."

Fabien bir an için bakışlarımı tutuyor ve midem yine bulanıyor. "Ben masayı getireyim," diyerek uzaklaşıyor ve Henri'nin fark edip etmediğini merak ediyorum.

'Bacaklardan birinde bir sorun vardı. Size yardım edeyim' dedim.

'Sorun değil, önümüzdeki haftadan önce tamir edip Henri'ye geri getireceğim.'

Kal. Kahvenin tadını çıkar,' diyor. "Güneşin ve yeni hayatınızın tadını çıkarın."

"Bize katılmayacağına emin misin Fabien? Bir bira, belki?" diye sorar

Henri, ama Fabien masayı kaldırarak reddeder.

Omzunun üzerinden '*À bientôt,*' diye sesleniyor ve el sallıyor.
'*À bientôt,*' diye cevap veriyorum, uzaklaşmasını izliyorum ve keşke kalsaydı diyorum.

Ama şimdi endişelenmem gereken başka bir şey var.

Henri mi?

"*Oui?*" der, ayağa kalkar ve kahve fincanını kaldırır. "Biraz daha kahve?

'*Hayır, merci.* Henri, bisküvileri alan genci tanıdığını söylemiştin.

Başını sallıyor.

"Sanırım onu ziyaret etmeliyim, düşürdüğü bir şeyi iade etmeliyim.

Henri bana baktı ve sonra kahve fincanını yere bıraktı. 'Tamam, adresi senin için yazacağım ama Del...'

Sipariş defterinden, üzerine adresi not ettiği kâğıt parçasını alıyorum.

'Her yer şehrin bu kısmı kadar... rahat değil' diyor. 'Sadece farkında olun. Kenar mahallelerde bazen Fransa'da bile her şey mükemmel değildir.

Kağıdı alıyorum ve dikkatli olacağıma söz veriyorum. Kalbim biraz daha hızlı atıyor. Ama içimden bir ses çocuğun eşyalarını ona geri vermemi ve nerede yaşadığını kendi gözlerimle görmemi istiyor. Restorandan çıkıp Henri'nin talimatlarına uyarak meydanı hızla geçiyorum ve giderken onun beni izlediğini hissediyorum. Meydanın ötesinde, şehrin diğer tarafındaki karanlık sokaklara doğru yürüyorum, Ralph'in yanımda olmasından aniden çok memnun oluyorum.

ON DÖRT

"Sen bir kızsın! Karanlık odada duruyorum, sadece ince bir kumaş parçası kapıyı koridordan ayıran bir perde gibi, insanlar merdivenlerden inip çıkıyor, birbirlerine bağıyorlar.

"*Putain!*" diye yemin ediyor, açıkça şaşırmış.

Kapıyı çalmaya çalıştım. Biri beni içeri aldı. Steph'i sordum.'

Pencerenin üzerinde bir kumaş parçası daha var, ışığı kesmek için yerine tutturulmuş ama o kadar ince ki pek işe yaramıyor. Yerdeki bir şiltenin üzerinde duruyor, muhtemelen kendi yatağı. Mekanda hoş olmayan bir koku var, kanalizasyon olabilir ve buna uygun bir atmosfer var.

Tüm bölge az önce ayrıldığım yerden daha farklı olamazdı, kasabanın ötesinde, eteklerinde, nehrin üzerinde sıkışmış. Duvarlara grafitiler çizilmiş, bağırışlar ve bir saldırganlık hissi var. Unutulmuş dairelerden oluşan küçük, hüznü bir site, kasabadaki ve Le Petit Mas'ın bulunduğu tepelerdeki güzel binalardan çok uzak.

Kız Ralph'a dikkatle bakıyor, sırtını ve kollarını odanın köşesine dayamış, bir şeyi koruyor ya da saklıyor. "Beni nasıl buldun?" Saçları örülmüş, kapüşonunun üstü açılmıştı.

"Henri bana nereye gelmem gerektiğini söyledi. Küçük odanın etrafına bakıyorum. Çevre bakımsız, ama oda seyrek de olsa temiz ve düzenli. Burada hiçbir şey yok. Bisküvilerimden arta kalanlar küçük bir masanın üzerinde duruyor. Bakışlarımı takip ediyor.

"Sadece birkaç tane aldım! Savunmacı bir tavırla çenesini kaldırıyor. "Eğer bu yüzden buradaysan onları geri alabilirsin!" diyor kalın, çakıllı bir aksanla.

Uzaktan, İngilizcesinin akıcılığına hayran kalıyorum. Dürüstlüğü beni hazırlıksız yakaladı. Genç bir çocuğa, geçimini sağlamaya çalışan insanlardan çalmakla ilgili bir konuşma yapmaya hazırdım.

'Pazarın sonuydu. Ben sadece atılacak olanları aldım,' diyor.

'İngilizcen harika,' demekten kendimi alamıyorum.

'Okula gittim. Bunu yapacak başka kimse olmadığında kendim aldım. Yine çenesini bana doğru uzattı.

Ralph havlıyor. Başını eğip önce ona, sonra bana bakıyor. Birden küçük bir kıkırdama duyuyorum.

"Köpek dost canlısı," diyorum hızlıca, sonra dizine bakıyorum ve tekrar yukarı, aniden kararsızlaşan, yüzümü izleyen kıza bakıyorum. "Senin bir çocuğun var," diyorum sessizce. Ufaklık yine kıkırdıyor, Ralph şakacı bir şekilde havlıyor - ve her şey yerli yerine oturuyor. Geçen gün çilek tezgâhından meyve alıyordu, şimdi de bisküvi alıyor, kendisi için değil, bir elinde bisküvi tutan ve diğer eliyle Ralph'ı işaret eden küçük çocuk için. O Onu kucağına alıp kalçasının üzerinde tutuyor. İçimden bir ses, ağzının etrafında ve ellerinin üzerinde kırıntılarla gülümseyen, kızın saç örgüsünü tutan ve onu da kırıntılarla kaplayan adamı görünce içimin burkulduğunu söylüyor.

"Anne," diyor ve bisküviyi ağzına sokmaya çalışıyor, belli ki yemeği paylaşmaya alışkın, ama o ağzını geri çekiyor.

"Non, mange!" der ona. Yemeğini ye. Herkesin yapacağını yapıyor, önce çocuğunu besliyor. Ama kaç yaşında olabilir ki? On altı, on yedi? Kesinlikle 18 yaşından fazla değil. Kendisi de bir çocuk.

"O..." diyorum çekingen bir şekilde, "... senin mi? Ona gülümsüyorum. O da sırttan ağzından dili dışarı sarkan Ralph'i işaret ediyor. Ve şu anda Ralph'in dünyadaki en iyi köpek olduğunu düşünüyorum. Harika bir başlangıç yapmamış olabiliriz ama onu Ralph olduğu için daha fazla sevemezdim.

'Evet! O benim,' diye karşılık verir. "Ben iyi bir anneyim!"

'Evet, evet! Eminim öyledir. Odanın dışında insanlar hâlâ merdivenlerden inip çıkıyor, erkek sesleri bağırıyor ve ben onun bu şekilde nasıl yaşayabildiğini merak ediyorum. Ollie'nin gittiği gece kendime ne kadar acıdığımı fark edince midem bulanıyor. Ama bir evim var ve kendimi güvende hissediyorum. Burası gibi değil. Küçük çocuk beni gösterip gülümsüyor. Çocuklarla nasıl konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yok - onların etrafında olmaya alışık değilim. Yeğenlerim yok, bebekleri olan ve sonra ikinci bebekleri olan arkadaşlarımla arama mesafe koymuştum. Bu benim parçası olmadığım bir dünya gibiydi. Bazıları beni de dahil etmeye çalıştı, vaftiz annesi olmamı istediler ama ben reddettim. Onları gördüğümde, çocuklarla nasıl konuşacağımı ya da onları nasıl kucağıma alacağımı çözmeye çalışırken kendimi hep geri planda hissettim. Bu beni daha da garipleştirdi. Sonunda, teklifi geri çevirdim. doğum günü partilerine ve dışarıdaki günlere davet edildim. Kendimi gösteriş yapıyor, bir rol oynamak zorunda hissediyordum. Çocuk sahibi

olamadığım için 'eğlenceli teyze' olarak etiketlendim. Ama bu

eğlenceli değildi: gergindi. Ve kalbimin içindeki delik daha da büyüdü. Ama bu küçük çocuğa gülümsedim ve elimi uzatıp ona dokundum.

"Alabilir miyim? Bana kaşlarını çatmış olan kıza soruyorum. Düşünüyör, sonra başıyla onaylıyor. Ben de onun kırık dökük elini alıyorum.

"*Bonjour*," diyorum. Tombul parmaklarını sallıyorum ve yine gülümsemeden edemiyorum. "Onun adı ne?

"Tomas," diye yanıtlıyor.

"*Bonjour*, Tomas," dedim. "Sanırım bende sana ait bir şey var. Elimi cebime atıp beni buraya getiren eşyayı çıkarıyorum ve çiğnenmiş kulaklarından tutarak havaya kaldırıyorum. Yumuşak, yıpranmış, açık mavi-beyaz bir oyuncak tavşan.

"*Mösyö Lapin!* Kızın yüzü yumuşar ve neredeyse gülümser ama tam olarak değil. Tomas'ın yüzü sevinçle doluyor ve bacaklarını mutlulukla annesinin yanına atıp tavşanına uzanıyor.

"Onu düşürdün, ne zaman..." Doğru kelimeleri arıyorum. "Marketten çıktığında.

Senden çaldığım zaman. Özür dilerim. Sadece istedim... Tomas içindi. Buranın parasını ödedikten sonra geriye pek para kalmıyor' diyor. Bu bunaltıcı cehennem çukuru için kim nasıl para isteyebilir merak ediyorum. 'Uyuyordu ve ben de onun için bir şeyler bulmak istedim. Bazen tezgah sahipleri bir şeyler atıyor. Bazen ... ben ... alıyorum. Çenesini tekrar kaldırıyor. "Bundan gurur duymuyorum. Tezgâhtarların kaybetmeyi umursamayacağını düşündüğüm şeyleri almıyorum. Ve bisküvileriniz çok güzel görünüyordu.

Saçma bir gurur duygusu hissediyorum.

"Dürüst olalım, sende çok şey kalmıştı!

Benimle alay ediyor.

Birdenbire güldüm. "Ben güldüm!

"Ama tadı gerçekten çok güzeldi," diyor. "Tomas onları seviyor.

"Pekala, Tomas, haftaya gel de sana biraz vereyim," diyorum küçük elini tutarak ve o da yine Ralph'i işaret ediyor, o da küçük bir onay havlaması çıkarıyor. Tomas annesinin boynuna doğru kıkırdıyor ve bu ses bir kez daha kalbimde kendi çocuğumun olmasını dilediğim delikte yankılanıyor.

"Sadece sen mi? Bu yerde bir çocuk yetiştirmeyi nasıl başardığına hayret ederek soruyorum.

Başını salladı. "Sadece ben ve Tomas. Bana kendisinin ve Tomas'ın iyi olduğunu söylüyor.

"Tamam," diyorum. Burada söylenecek ya da yapılacak başka bir şey yok. Yumuşak oyuncağı minnettar sahibine geri verdim ve aldığı birkaç bisküvi için onu azarlamamın imkanı yok. Gelecek hafta, Tomas'la birlikte gel de ona biraz vereyim. Gitmek için dönüyorum.

"*Merci*. Teşekkür ederim,' der kız, hızlı ve sessiz bir şekilde. "Ve sizden çaldığım için tekrar özür dilerim.

'Gelecek hafta pazarda görüşürüz. Ve sen, Tomas,' dedim, dokunarak küçük elini bir kez daha tutuyor, yıllardır ilk kez kimsenin beni yargılamadığını ya da bana acımadığını hissediyorum. Ralph'la birlikte dönüp perdeyi geri itiyorum. Üst katta bir tartışma yaşanıyor. Bir kadın yüksek sesle birini azarlıyor. Bir adam da ona karşılık veriyor. Şimdi de iki adam kadınla tartışıyor.

Ürperiyorum. Ne yer ama! Le Petit Mas'a dönmek için sabırsızlanıyorum. Ralph'i sıkıca tutarak kapıya doğru acele ediyorum. Kapıya ulaştığımda, iki adam taş merdivenlerin tepesindeki sahanlığa doğru yuvarlanıyordu, belli ki karşılıklı yumruklaşıyorlar. Ralph yüksek sesle havlayarak onlara doğru ilerliyor. Bu oynamak isteyen Ralph değil, savunmadaki Ralph, daha önce görmediğim bir Ralph. İki adam merdivenin başında hâlâ tartışmaktadır ama bana bakıyor. Ralph'ın ipini daha da sıkı tutuyorum, yakasını da tutuyorum. Hırlıyor ve daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım, belli ki mutsuz. İki adam bana ters ters bakıyor ve sertçe yutkunuyorum. Ön kapıya uzanıyorum, açıyorum, Ralph'i dışarı çekiyorum ve arkamdan çarparak kapatıyorum.

Sonra yan taraftaki duvara yaslanıyorum, sonunda kendimi Tekrar nefes al. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi. Önümdeki boş arazide bir grup genç çocuk futbol oynuyor. Bu olacak Tomas birkaç yıl içinde. Birkaç iri yarı adam ortalarından geçerek onları yollarına gönderiyor ve grafitili bir duvarın üzerine oturuyor. Yanılmıyorsam iş yapıyorlar, küçük bir paketi euro banknotlarıyla değiştiriyorlar. İki büyük çocuk el sıkışıyor ve zıt yönlerde gidiyorlar.

Dairelerin ön kapısı açılır ve kavgaya karışan adamlardan biri dışarı çıkar. Ralph ona yüksek sesle bağırıyor. Bana küfrediyor, elini ağzına götürüyor ve giderken duvardaki gence bağırarak uzaklaşıyor.

Buradan gitme fırsatını değerlendiriyorum ve umarım bir daha geri gelmem. Her kasabada olduğu gibi, hayat kapının önündeki güllerden ibaret değil, ama ben kendi evimin yanındaki lavantalara dönmeyi çok istiyorum. Evime, sanırım, kalmayı düşündüğüm yere. Bir şeyler bana hayatın iyi gideceğini hissettiriyor. Ben

Orada mutluyum. O ev bana hayatta ikinci bir şans verdi ve ben buna minnettarım.

Kararlılıkla köprüye ve beni buraya getiren ara sokaklara doğru yürüyorum. Attığım her adımda, Steph ve Tomas'ın yaşadığı küçük arka odanın üst katındaki tartışmayı duyabiliyorum. Ralph'in gerginliğini hissedebiliyorum. Adımlarım yavaşlıyor. Ne yapıyorum ben? Ralph da aynı soruyu soruyormuş gibi bana bakıyor. Durana kadar yavaşlıyorum.

"Ne yapıyorum ben,

Ralph?" "Hav!

Kendi kendime 'Hiçbir fikrim yok' diyorum... ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum.

ON BEŞ

"Bunu neden yaptın?" der genç kadın. Tomas şimdi yere uzanmış, ellerini Ralph'ın kalın paltosunda gezdiriyor, ikisi de bundan zevk alıyor.

"Çünkü..." Uygun bir cevap bulmaya çalışıyorum. Şehirdeki yeni arkadaşım Carine'in beni kahve içmeye davet ettiğini düşünüyorum. Fabien'in mobilyalarımı bir araya getirdiğini, bana kitabı verdiğini düşünüyorum. Le Petit Mas'ı ve bana verdiği ikinci şansı düşünüyorum.

"Senden çaldım!" diye ısrar ediyor.

'Kendin söyledin, bende çok şey kalmıştı. Sadece ziyan olacaktı. Kalanını Henri'ye verdiğimi ona söylemiyorum: bana öğle yemeği ısmarlayan ve günlük tatlılar için sipariş veren sevimli, nazik Henri'ye. "Provence'ın kalbinden," dediğini duyuyorum. Buraya başlamama yardım eden üç kişi.

"Neden?" Gözlerini kısıyor. Sonra ikimiz de Ralph ve Tomas'a bakıyoruz.

'Çünkü herkes ikinci bir şansı hak eder,' diyorum. Çocuk sahibi olamadığım için hissettiğim başarısızlığı düşünüyorum. Ama yol boyunca büyüüp öğrenirsek ve hayattaki şansları, mutluluk şansını değerlendirirsek bu başarısızlık değildir. Umarım çocuk sahibi olmadan yaşamayı öğrenebilirim. Umarım acım azalmaya başlar. Umarım burada da mutlu bir hayat yaşamayı öğrenebilirim. Şu anda, çekip gidemeyeceğimi biliyorum.

'Gel ve ne düşündüğünü gör. Eğer beğenmezsen, seni, Tomas'ı ve eşyalarını buraya geri getireceğim. Söz veriyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Size sadece bir şans veriyorum. Bir evim, bir sürü odam var ve benimle çalışacak birine ihtiyacım var. İşimi geliştirmeme yardım et. Ayaklarımın üzerinde düşünüyorum. Genç bir kadını ve çocuğunu evime davet ediyorum, benimle yaşamaları için, ne kadar süreyle bilmiyorum, ama tüm içgüdülerim bana bebeği için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bir kıza sırtımı dönüp gidemeyeceğimi söylüyor.

böyle bir yer. "Evimi bir *chambre d'hôte*'a çeviriyorum. Konaklama ve yemek karşılığında benim için çalışacaksın. Eğer ve ne zaman ..." gerçekten

Bunu mu diyorsun? '... İşi devam ettiririm ve eğer iyi anlaşırsak, sana da ödeme yapmaya başlayabilirim. Oğlunuz için yeni bir başlangıç olur.

'Yardıma ihtiyacım yok! Ben iyiyim!

'Hayırseverlik teklif etmiyorum. Sana bir iş ve kalacak bir yer öneriyorum," diyorum kararlı bir şekilde, hissettiğimden çok daha profesyonel görünerek. Pazar tezgahında bir gün çalıştım ve Henri için günlük tatlılar yapacağım. Daha yeni başladım ve iki kişiyi daha nasıl geçindireceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Ama bir evim var, güvenli bir ev, bu da bundan daha fazla. Ürperiyorum. Ön kapı çarpıyor ve bağırırlar üst katta yeniden başlıyor. Kapı yerine kullanılan perdeye ve merdiven boşluğuna doğru bakıyoruz.

"Size bir iş, kalacak bir yer ve yemek teklif ediyorum" diye tekrarlıyorum.

Bana meydan okurcasına bakıyor, teklifimi geri çevirmek istiyor ama sonunda sanki şu anda birçok seçeneği varmış gibi 'Düşüneceğim' diyor.

"Ama bir şey var, Steph-

"Stephanie. Bana Stephanie diyebilirsin,' diyor, adını güzel sesli harflerle yuvarlayarak. "Stephanie'yi tercih ederim.

"Stephanie," dedim. 'Sadece bir şey. Hayatta hepimizin ikinci bir şansa ihtiyacı var ama üçüncüsü olmayacak. Eğer benden çalarsan, gitmek zorunda kalacaksın.

Anlaşıldı mı?' İçim titriyor ama annemin ergenlik dönemimde benimle nazik ama kararlı bir şekilde konuşan sesini duyabiliyorum. Bu düzenlemenin işe yaraması için sınırların konulması gerekiyor. Annem de muhtemelen benim şu anda yaptığının aynısını yapardı. Arkadaşlarım aileleriyle anlaşmazlığa düştüklerinde hep ona gelirlerdi. Annem masaya yemek koyar, yatak hazırlar, ailelerine güvende olduklarını bildirir ve sabah onları evlerine gönderirdi. Bu benim, annemden öğreniyorum.

Dışarıdan yine bağırırlar geliyor. Bu kez Tomas ağlar ve Ralph havlamaya başlar. Daha yüksek sesle bağırılıyor. Tomas daha çok ağlar. Stephanie oğluna bakar. "Tamam, gelip bakacağım. Birkaç dakika içinde eşyaları, daha önce birçok kez taşınmış gibi görünen mavi taşıma çantalarına tıktırılmıştır. Perdeyi geri çektiğimizde Tomas *Mösyö Lapin*'i kucaklıyor ve perde kayıtsızca açılıyor.

Adam bağırılmayı yarıda kesiyor ve dikkatini Tomas'ı ve mavi çantalarını tutan Stephanie'ye çeviriyor.

"Hey!" diye bağırıyor ve kolları havada ona doğru hızla konuşuyor. Belli ki o

ev sahibi ya da odaları kiralayan kiracı. Ne yaptığını bilmek istiyor. Odayı öylece bırakıp gidemez. Kirayı ödemek zorunda. O orada duruyor ve bir an için kendisi de küçük bir çocuk gibi görünüyor. Bir

Yaşlı bir kadın, muhtemelen karısı, bağırarak, solmuş kirli bir sabahlık giymiş, onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyor. Tüylerim diken diken oldu.

"Stephanie, yürümeye devam et," diye talimat veriyorum ve kapıyı işaret ediyorum. Kalbim güm güm atıyor ama şimdi geri adım atamam. Bu kızı ve küçük oğlunu burada bırakamam. Yapamam işte. Annemin sesini tekrar duyuyorum, sakın ama kararlı. Stephanie güvence için bana bakıyor.

"Devam et," diyorum. Adam öfkeyle bana dönüyor. Stephanie kapıya doğru ilerliyor. Adam, kapıyı ardına kadar açıp dışarı çıkan Stephanie'nin ardından beton merdivenlerden iki adım atıyor. Bağırarak Stephanie'nin peşinden beni itmeye çalışıyor. Ama Ralph buna izin vermiyor. Yüksek sesle havlayarak kendini adama doğru fırlatıyor ve adam gözlerinde korkuyla merdivenlerden geri çekiliyor.

İkisi de kıpırdamıyor. Ralph merdivenlerdeki lekeli yeleği, tıraşsız yüzü ve ağzından sarkan sigarasıyla adama, arkasındaki kadına havlamaya devam eder.

Ralph hareket etmelerine izin vermiyor.

Çifte ters ters bakıyorum. Kimse kıpırdamıyor, ta ki ben dönüp Stephanie'nin güvenli bir şekilde dışarıda olduğunu ve kasabaya doğru yürüdüğünü görene kadar. Adama son bir kez kaşlarımı çatıyorum, sonra dönüp Stephanie'ye yetişmek için olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı koşuyorum.

Adam ve kadın bağırarak bizi takip ediyor. Ama ikisi de hızlı koşamıyor ve biz köprüden geçip ara sokağa doğru koşarken kimse bizi fark etmiyor kasabaya doğru. Koşmayı bıraktığımızda nefesimizi tutmak için duruyoruz ve birbirimize bakıyoruz. Sonra içimizden rahat bir kahkaha yükseliyor ve Stephanie Tomas'ı kalçasından yere bırakıyor, Tomas da Ralph'in başını okşuyor ve bizi eve götürecek olan nehir kenarındaki güzel patikadan yukarı doğru yürüyoruz. Güneş gökyüzünde yumuşarken, gelecekte neler olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama doğru Şimdi sadece eve, Le Petit Mas'a gitmek istiyorum.

ON ALTI

Ben ne yaptım ki? Ayağa kalkıp çıplak odaya bakıyoruz. Ne düşünüyordum ki ben? Tamamen yabancı birini ve çocuğunu mobilyasız bir evde kalmaya davet ettim ve ona zar zor ayakta duran işimde bir iş teklif ettim. Durumun soğuk gerçekliği içime işliyor.

Kasabadan nehir kıyısı boyunca yaptığımız yürüyüş, Stephanie'nin çantalarını taşımamız, Tomas'ın süsenleri ve salkım söğütleri incelemek için durması, kelebekleri kovalamamız ve nehrin devrilmeden nazıkçe akması nedeniyle yaklaşık yirmi dakika sürdü. Birkaç kişinin toplandığı bir açıklıktan geçtik.

Satranç oynayan bir çift vardı ve büyük çam ağacının geniş kollarının altına yeni bir kanepe yerleştirildiğini gördüm. Bizi "*Bon après-midi*" diyerek selamladılar. Stephanie'nin başını öne eğdiğini ve neredeyse utanarak hızlandığını, biz geçtikten sonra yavaşladığını ve Tomas'ın kendi başına yürümesine izin verdiğini fark ettim. Ben de Ralph'ı serbest bıraktım. İkisi çiçekleri kokladı ve

Ralph her zaman suyun kenarında durur, Tomas'ın yaklaşmasına izin vermezdi. Ve bir süreliğine doğru şeyi yaptığımı düşündüm.

"*Anne!*" Tomas hızla hareket eden bir kertenkeleyi göstererek bağırdı ve ben de Stephanie'nin rahatlamış gibi görünürken onun sevincini izledim. Parkın sonuna ulaşmıştık.

nehir kıyısından geçerek tepeye, Le Petit Mas de la Lavande'ın girişine doğru ilerledi.

Ralph önden giderken Stephanie eve huşu içinde bakıyordu. Tomas da onu takip ediyor, sendeliyor, yuvarlanıyor, kıkırdıyor, ayağa kalkıyor ve her şeyi yeniden yapıyor, yoldaki tümseklerin orada bulunmanın keyfini kaçırmamasına izin vermiyordu.

Onları evin önündeki birkaç taş basamağa kadar götürdüm, mistral gününde durduğum ve ayrılmamaya karar verdiğim yere. Büyük anahtarı çıkardım ve kilide soktum.

"Bekle!" dedi Stephanie ve ben de ona döndüm.

"Anlamıyorum. Neden buradayım? Birdenbire tekrar korkmuş bir çocuk gibi göründü ve ona sarılmak istedim ama buna asla izin vermeyeceğini biliyordum.

"Burada olmak istiyorsan buradasın, Stephanie. Evim var, odam var. Artık işim de var. Yemek pişirmek ve evi tamir etmek için yardıma ihtiyacım var. Karşılığında sen ve Tomas burada istediğiniz kadar yaşayabilir ve bana yardım edebilirsiniz.

"Ama ben yemek yapamam ki!" dedi dehşete kapılarak.

"Sen Fransızsın - tabii ki yemek yapabilirsin! Hafifçe söyledim.

Birden yine savunmaya geçti ve yeni bulduğumuz güveni sarstı. Kendimi tekmeleyebilirdim. 'Hepimiz mükemmel bir Fransız terbiyesi almadık, biliyorsun! Hepimiz her gün dışarı çıkıp ekmek almadık, büyükanne ve büyükbabalarımızla masanın etrafında oturmamak, annemizin dizinin dibinde yemek yapmayı öğrenmedik!' diye öfkeyle hırladı. 'Siz' - ve 'siz' derken biz İngilizleri kastettiğini tahmin ediyorum - 'Fransa'da hayatın mükemmel olduğunu düşünüyorsunuz, ama hepimiz için değil! Bazılarımız kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmek zorunda kaldı. Bazılarımızın ailesi yok.

gidecek evlerimiz var. Bazılarımız hala elimizden geldiğince kendimizi ve sevdiklerimizi beslemek için mücadele ediyoruz. Durdu, gözlerinde öfkeli yaşlar vardı. Nehir kenarındaki evsizleri düşündüm. O haklıydı. Ben şanslı olanım.

"Merak etme," dedim, onu yatıştırmaya çalışarak. "Yemek yapmana ihtiyacım yok, sadece bana yardım etmen yeterli.

"Bana ne yapacağımı söylersen, yapabilirim. Çenesini tekrar kaldırdı. "Çok çalışıyorum!"

'O zaman iyi olacağız. Birbirimize yardım edeceğiz. Gülümsedim, fırtına geçmiş gibi görünüyordu. Geri döndüm ve kiremitli salona açılan büyük ahşap ön kapıyı açtım.

Şimdi boş yatak odasında duruyoruz, pencereler ağaçlara ve uzağa doğru eğimli tarlaya bakıyor.

"Yerin olduğunu söylemiştin!" diyor Stephanie, kesin bir ifadeyle.

"Var! Kekeliyorum. 'Sadece sahip değilim...' Nasıl bu kadar aptal olabildim? Anlık bir kararla, bir fark yaratabileceğimi düşünerek, ona yanlış bir umut vererek.

'Odanız var,' diye kabul ediyor, 'ama mobilyanız yok. Bir yatak bile yok! Büyük odanın etrafına bakıyor, manzarayı seyrediyor, belki de nasıl olabileceğini hayal ediyor. Güneş batıyor ve gökyüzü pembe ve bebek mavisine dönüyor. Ne yapabilirim ki? Geri dönmesine izin veremem! Eğer ev sahibi

ona sahip olabilirdi! Öncekinden daha da kötü bir durumda. En azından orada uyuyacak bir yatağı vardı.

"Bir şeyler ayarlarım," diyorum. Acaba ebeveynlik de böyle bir duygu mu: Bir şey yapmak zorundasınız ama ne yapacağınızı bilmiyorsunuz.

Stephanie odaya son bir kez bakıyor, sanki olabilecek bir hayata göz atıyor ve sonra kapı yüzüne kapanıyor.

Onu buraya ben getirdim. Bu karmaşadan ben sorumluyum. Ama yaşadığı o odayı hatırlıyorum ve doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Sadece başka bir doğru şey düşünmeliyim.

Dönüp aşağıya, Tomas'ın küçük masada oturup bir bardak sütle bisküvi yediği yere doğru yürür. İyi huylu Ralph'a bisküvi yediriyor, havlamasından zevk alıyor ve onu daha fazlasıyla ödüllendiriyor. Stephanie yanına geliyor, Tomas'ı sandalyeden kaldırıyor ve kalçasına koyuyor. Ağlamaya başlıyor, hala itaatkar bir şekilde oturan Ralph'e uzanıyor, ödüllendirilmeyi umarak arada bir havlıyor.

"Bekle, Stephanie! Bir eliyle plastik poşetlerini toplarken, "Dur!" diyorum. "Öyle görünüyor ki, *Madam*," diyor dikkatle, ama onun incindiğini biliyorum ve

Hayal kırıklığına uğradım, 'bize yeriniz yokmuş. Oğlumdan çıplak zeminde uyumasını isteyemem. Olduğumuz yerde kalsak daha iyi olurdu. Ön kapıya doğru yürüdü. "Eminim iyi bir şey yaptığınızı düşünüyordunuz.

Durdu ve bana baktı. "Çocuğunuz var mı?" "Hayır.

"Benimkini alamazsın! Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. 'Senin çocuğunu istemiyorum. Sana yardım etmek istedim. Dediğim gibi, hepimiz

ikinci bir şans. Sen de neredeyse bir çocuk sayılırsın,' diyorum.

"Ben bir anneyim. İyi bir anneyim! Benimkinden daha iyi! Birlikte yemek yiyebileceğim ya da yemek pişirebileceğim bir ailem yoktu. Bildiğim tek yolla hayatta kalmaya çalışıyorum. Ama çocuğumu ilk sıraya koymalıyım.

Yüzümdeki tokat hala acıyor. O haklı. Ona ve çocuğa yardım etmem gerektiğini düşünmüştüm. Ama bir çocuğun neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Boyumdan büyük işlere kalkıştım. Yardım etmek yerine, işleri yüz kat daha kötü hale getirdim.

Arabaya doğru yürürken onu izliyorum. Nereye gidecek acaba? "Nereye gideceksin?" diye sesleniyorum arkasından.

'Nehir açıklığına geri dönelim. Orada arkadaşlarım var,' diyor omzunun üzerinden. "Herkes şu sıralar toplanıyor olacak.

Yürümeye devam eder, Tomas kollarını Ralph'a uzatır.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve düşmelerini engellemeye çalışarak başka tarafa bakıyorum. Ve sonra çözümü görüyorum! Neden bunu daha önce düşünmedim? Neden hatırlamadım?

"Stephanie, *bekle!*

YEDİ

İçeri koşup mutfak çekmecesinden anahtarı alıyorum ve ısıt ısıt parlayarak dışarı çıkıyorum. Stephanie durdu ve Tomas'ı yere bıraktı. Ağır olduğu için mi yoksa söyleyeceklerimi duymaya ya da ona göstermeye hazır olduğu için mi bilmiyorum. Ama şansımı deniyorum.

"Beni takip edin. Kolumu büyük bir daire şeklinde sallıyorum ve diğer elimle bir anahtar tutuyorum.

Bir an bana bakıyor ama sonra kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarak beni takip ediyor.

'Tamam, biraz çalışma gerekecek,' on dokuz düzineden bahsediyorum, 've taşınırken temizlediğimizi hatırladığımızdan bile emin değilim. Ollie burayı depo olarak kullanıyordu.

Ollie?

"Kocam.

"Kocan mı?

O gitti. İngiltere'ye döndü. Artık sadece ben varım.' "Ah," diyor. "Mobilyalarla birlikte mi?

"Evet, her şeyle...

"Ah. Her şey ona mantıklı geliyor gibi.

"İşte. Çam ağaçlarının arasından eğilip küçük bir açıklığa giriyorum. Stephanie'nin bana ulaşmasını bekliyorum. Doğruldu ve yanımda durdu.

'Bak, beklediğin gibi olmayabilir ama her şeye sahip olduğuna eminim. Daha fazla mobilya alır almaz, eğer istersen eve taşınabilirsin.

Hiçbir şey söylemiyor. Küfür mü edecek, arkasını dönüp gidecek mi? "İçeriye görmek ister misin?

Yavaşça başını sallıyor ve eğer yanılmıyorsam, bakışları inançsızlık ya da korku ifade etmiyor: bu aşık olan birinin bakışı.

'Bu bir çingene karavanı,' diyor yavaşça.

'Evi aldığımızda buradaydı, saklanmıştı. Misafirler için güzel olabileceğini düşünmüştüm. Ama o kadar kısa bir süre burada kaldık ki onunla bir şey yapmaya fırsat bulamadım. Aslında, içine ilk bakışımdan sonra unuttum. Hayat biraz ... telaşlıydı,' diyorum. 'Ama keşke buradaki ilk yalnız gecemde hatırlasaydım. Hatırladığım kadarıyla en azından içinde bir yatak var.

"Burada tek başına, mobilyasız, hiçbir şey olmadan mı kaldın?" diye soruyor.

"Evet. Tırmandığım ahşap basamaklarda duruyorum. "Sadece geri dönemeyeceğimi biliyordum.

"Aynen," diyor Stephanie ve az önce geldiği yere mi yoksa o korkunç odaya girmeden önceki haline mi dönmekten bahsettiğini bilmiyorum.

Sormuyorum. Bana söylemek isterse söyler. Şu anda sözümü yerine getirmeli ve ona kalacak bir yer bulmalıyım. Anahtarı eski asma kilide sokup çeviriyorum. Sonra yarım kapıyı açıp, aşağı atlıyorum. ve Stephanie'nin çıkmasına izin ver.

"İçeride Ollie'nin geride bıraktığı bir sürü eşya var. Golf sopaları. Egzersiz bisikleti ve büyük bir çim biçme makinesine geçmeden önce kullandığımız küçük elektrikli çim biçme makinesi. "Ama bir yatak ve bir soba var ve burayı toparlayabiliriz. Soyulmuş lavanta rengi ahşap işçiliğine bakıyorum. Stephanie şimdi içeride. Ralph ve Tomas da bize katıldı. Tomas ahşap basamakları tırmanıyor ve En üstte. Bir kızıl sincap çimenlerin üzerinden komşu ağaca doğru heyecanla ilerliyor.

Stephanie dışarı çıkıyor ve karavanın dışındaki platformda duruyor. Nefesimi tutuyorum. Bana bakıyor.

"Bu... bu doğru değil, değil mi? Kekeliyorum. 'Tomas için uygun değil. Özür dilerim. Dediğim gibi, benim çocuğum yok. Düşünmüyordum. Sadece bir şeyler yapmak istedim. Orası çok korkunç bir yerdi. Özür dilerim,' diye geveledim. 'Eşyalarını taşımana yardım edeyim,' dedim ve başımı kaldırıp ona baktım.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor. 'Bu mükemmel! Teşekkür ederim! Tomas bayılacak gibi görünüyor! Bu bir macera olacak! Burada güvende. İyi uyuyacağız. Çam ağaçlarına bakar ve derin bir nefes alır.

"Doğru! Ben de diyorum ki. 'Şu çöpleri temizleyelim, havalandıralım ve yatağı yapalım.

Yarın tamir etmeye başlayacağız.' "Ve gerçekten burada kalabilir miyim?

"Ne kadar istersen," diye onaylıyorum. "Ya da biraz daha mobilya aldığında eve taşınırsın. Ve gülüyoruz.

'Her zaman Tomas ve benim için küçük bir yer hayal etmişimdir. Kendi ön kapım. Bu mükemmel bir şey. Teşekkür ederim," diyor gözlerinde gözyaşı parıltısı olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle.

"Rica ederim," diyorum.

Ve o akşam büyük gökyüzü bebek pambesinden kırmızıya dönerken, onu boşalttık, temizledik ve elimde kalan yatak takımlarıyla ranzayı hazırladık. Sonra dışarıda, eski bir çöp bidonunun kapağında yaktığımız ateşin üzerinde pişirdiğimiz omletleri yiyor ve gökyüzü kararana ve yıldızlar parlayana kadar ateşin başında oturuyoruz.

Ben Stephanie'ye iyi geceler dilerken Tomas yatağın bir köşesinde kıvrılmış uyuyor. 'Yarın erken kalk. Yapmamız gereken tatlılar var! Diyorum ve yeni oyun arkadaşından ayrılmak istemeyen Ralph'i yanıma çağırıyorum. Kendimi mutlu hissederek eve doğru yürüyorum. Boş vadinin üzerindeki büyük gökyüzüne bakıyorum ve annemin bana bakıp bakmadığını merak ediyorum. Baksa da bakmasa da, yanımda olduğunu ve bugün iyi iş çıkardığımı söylediğini hissedebiliyorum.

"Her şey için teşekkür ederim anne. Bunu yapmam için bana güç verdiğin için.

Stephanie ve Tomas'ın yataklarında güvende olduklarını düşünüyorum. Ben yaptım.

bugün biraz iyi. Ön kapıyı açıyorum ve yanımda Ralph'le yatağıma doğru ilerliyorum. Merdivenleri çıkarken Fabien'in sözlerini hatırlıyorum:

"Memnun olmak için yeterli.

Fabien! Neden düşüncelerim hep ona dönüyor? Carine bana karşı çok nazikti ve umarım iyi arkadaş oluruz. Bu yüzden Fabien'i düşünmeyi bırakmalıyım. Onun hakkındaki düşüncelerin Carine ile arkadaşlığımın önüne geçmesine izin veremem.

SEKİZ

Ertesi sabah Stephanie erkenden Tomas'la birlikte kalkıyor ve ormanlık alandan geliyor. Tomas, Ralph'ı gördüğüne, köpeğimi dışarı saldıgımda onu gördüğüne sevindiği kadar seviniyor. Stephanie ve ben terasta duruyoruz, sabahın erken saatlerinde güneş ağaçların arasından uzanıyor, köpek ve çocuk taze ve yeni kokan çimenlerin üzerinde koşturuyor.

"Nereden başlamamı istersiniz?" diyor Stephanie. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle.

'Oha! Hadi biraz kahvaltı yapalım.' Ne kadar süreceğini merak ettiğim gibi ekmek almak için kasabaya gittiğimde, yolun sonunda bir fırın var: fırın minibüsü.

"Ona beklemesini söyle! Çantamı alacağım!" Stephanie'ye söyledim. O, Tomas ve Ralph taşlı yoldan aşağıya, yola doğru koşuyorlar.

Onlara katıldığımda biraz nefes nefese kalmıştım.

"*Bonjour*," diyor Citroën minibüsteki tezgâhın arkasındaki genç kadın. 'Burada yeni insanlar olduğunu duydum,' diyor, 'o yüzden bir uğrayayım dedim. *Bienvenue*,' diyor.

"*Mersi*," diye cevap veriyorum.

'Buraya gelen son insanlar çok tuhaftı. Ev sahibi bana gelmememi söyledi çünkü ekmek yemiyordu. Gülüyor. 'Kim taşınır Fransa ve ekmek yemiyor mu? Ekmek bizim can damarımızdır, tıpkı şarap gibi!

Kendi kendime gülümsüyorum, Ollie'nin ve benim ayrılığımızın acısı biraz hafifliyor. Keşke o da burayı benim görmeye başladığım gibi görebilseydi.

içten dışa. Belki de sorun buydu: Birbirimizin dünyalarını çok farklı görüyorduk.

"Her sabah uğramanızı isteriz," diyorum sıcak bir şekilde, taze pişmiş ekmeğin kokusu kadar sıcak. Bagetlerin dizilişine bakıyorum. kruvasan ve *çikolatalı pains* sepetleri ve ağzımın suları.

Masa ve sandalyeleri mutfaktan terasa taşıyoruz.

Stephanie ve ben kahve içip ekmek ve kruvasan yiyoruz. Tomas'ın sıcak

süt ve bir *pain au chocolat*, bacaklarını memnuniyetle sallıyor. Ralph onun yanından hiç ayrılmıyor. Kahvaltıdan sonra tekrar mutfağa geçip ellerimizi yıkıyoruz. Tomas çalışmamıza yardım etmek istiyor.

"Henri için bistroya bir sipariş vermem gerekiyor," diyorum ona. 'Her gün tatlı istiyor, dondurmasının yanına tuiles ya da kurabiye gibi tatlılar.

Stephanie endişeli görünüyor. 'Ama yemek yapamadığımı biliyorsun. Büyürken öyle bir ev hayatım olmadı.

"Merak etmeyin. Eski yemek tarifi kitabını elime alıyorum, onu tutarken bile içimi bir heyecan kaplıyor. Kitabı Stephanie'nin önüne, çalışma masasının üzerine koyuyorum. "Sen bana bu kitabı okumayı ve Fransızca konuşmayı öğret, ben de sana yemek yapmayı öğreteyim! Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Anlaştık mı?

"Anlaştık," diye kabul ediyor.

"Anlaştık!" diye tekrarlıyor Tomas ve en çok Tomas olmak üzere hepimiz gülüyoruz. Ben görebiliyorum Stephanie'nin mutluluğu yavaş yavaş geri geliyor. Burası insanları tekrar bir araya getirme becerisine sahip. Teşekkürler Petit Mas, diye düşünüyorum kitabın sayfalarını çevirirken.

Tomas bir sandalyeyi çalışma yüzeyine doğru sürüklemeye başlar. Stephanie onu durdurur.

"Hayır," diyor sandalyeyi yerine koyarak. Yüzü buruşuyor ve ağlamaya başlıyor.

'Oh, sorun değil,' diyorum. Mutfakta annemin yanında bir sandalyenin üzerinde dururdum. Bana umutla bakıyor, gözyaşları duruyor. Ama belki de onun orada olması güvenli olmazdı.

"Üzgünüm, bu benim haddime değil" diyorum. 'Ben...' Tomas'ın ağlamaları yeniden başladığında kendim için kazdığım çukurdan nasıl çıkacağımı bilemiyorum. Stephanie'nin tuttuğu sandalyeyi çekiştiriyor.

'Sen nasıl uygun görürsen,' diyorum.

Bir an düşünür. Tomas'a 'Tamam, *dikkat et*' diyor ve sandalyeyi tezgâha çekmesine yardım ediyor. Düşmesini engellemek için o ve ben Tomas'ın iki yanında duruyoruz. Kitabı kendimize doğru çekiyorum ve sayfayı çeviriyorum. Tomas bir resmi işaret ediyor ve bağırıyor, 'Üa! Üa! Henri'ye uyacak ve baş tadımcımız Tomas'ı memnun edecek bir tatlı yapabileceğimizi umarak kitabı yukarı kaldırıyorum.

"Doğru. Derin bir nefes alıyorum. Tarife bakıyorum. 'Görünüşe göre çikolatalı ve lavantalı kek yapıyoruz. Una, yumurtaya ve büyük bir kremaya ihtiyacımız olacak.

Karıştırma kabı.' Stephanie, memnun etmeye hevesli, yemek malzemeleri kutusuna dalıyor ve ben de öyle. Çarpışıyoruz.

"*Désolée*."

"Özür dilerim," diyoruz aynı anda.

"Bak ne diyeceğim," dedim. 'Sen tarifi oku ve Tomas'ı tut.

Ben malzemeleri getireyim. Bundan sonra işler biraz daha sorunsuz ilerliyor, ancak un söz konusu olduğunda Tomas avuç avuç kaseye, kendine ve yere doğru savururken tepeden tırnağa una bulanıyor.

Sonunda keklerimizi fırından gururla çıkarıyoruz. Stephanie'nin yüksek sesle okuduğu tarifte anlatıldığı gibi, lavanta dalları ve çiçekleri saplarından sıyrılmış çikolatalı ve lavantalı keklerin üzerine pudra şekeri serperken, "Bu çok büyük bir sipariş," diyorum. "Eminim hepsini satmayacaktır.

"Henri her zaman çok yapar. Stephanie gülümsüyor. "Herkese yetecek kadar. "Onu nereden tanıyorsun? Pastaları Ralph'ın ulaşamayacağı bir yere koyarken soruyorum.

çalışma yüzeyinde.

Bir an sessizlik oldu. Sonra şöyle der: "Henri ona en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımdaydı. Henri böyle yapar. İnsanları düşmeden önce yakalar.

Çok nazik Henri. Benim için yaptığı şey de tam olarak bu değil mi?

Kasabaya doğru yürüyoruz, nehir kenarındaki açıklığı geçiyoruz, kekleri dikkatlice aramızda taşıyoruz. Orada sadece birkaç kişi var, bir çift satranç oynuyor, hepsi de büyük çam ağacının gölgesinde oturuyor.

"*Bonjour*," diye selamlıyorlar bizi.

"*Bonjour*," diyorum. Stephanie bu kez aceleyle geçip gitmiyor, küçük bir gülümsemeyle grubu selamlıyor. Biraz olsun huzur bulmuş birinin gülümsemesi.

Tatlıları bıraktıktan ve Henri ile kahve içtikten sonra Le Petit Mas'a geri dönüyoruz. Stephanie öğleden sonrayı çingene karavanını temizleyerek geçiriyor ve şarkı söylediğini duyduğumu sandığım anlar oluyor. Karavanın içinde oturuyorum.

dışarıda gölgelenip başka ne yapacağımı merak ediyorum. Henri ve tezgah için tatlılar ve bisküviler yapıyorum ama yeterli olacak mı? Le Petit Mas'a bakıyorum. Burayı bir *chambre d'hôte* olarak işletebilir miyim? Bir yer için Stephanie, Tomas ve benim gibi insanların kalması ve fayda sağlaması için?

Elimde bir kalem ve kağıtla oturmuş, çiftlik evinden nehre doğru uzanan çıplak tarlaya bakıyorum.

Arazi. Vadinin karşısında ayçiçekleri başını sallıyor ve lavanta tarlası o kadar mor ki gerçek dışı görünüyor.

Elimde not defteri, orada otururken, bir arabanın yola çıktığını ve Ralph'in coşkulu selamını duyuyorum. Şimdi kimi devirdi?

Ayağa kalkıp hızla köşeye doğru yürüyorum. Fabien'in kamyonetini ve Fabien onu okşarken Ralph'in akıllıca oturduğunu görünce midem bulanıyor.

Carine taksiden kayarak iniyor ve ulaşım aracına tiksinti dolu bir bakış atarak tozunu alıyor. Yanıma geliyor ve beni öpüyor. Onun hemen arkasındaki Fabien'e bakıyorum ve o da beni selamlamak için bana doğru eğiliyor. Dün beni Henri'yle öğle yemeği yerken bulduğundan beri onu görmedim ve bunun nedenini açıklamadığım için kendimi tuhaf hissediyorum. Ama Fabien bana dokunmadan öpmek için eğildiğinde Carine'in orada olmasından memnunum. Tenim onun kokusuyla sıcıyor.

'Masayı geri getirdim. Her şey tamir edildi' diyor.

'Çok nazıksınız. Henri bundan sonra onu restoranda bırakabileceğimi söyledi,' dedim. "Getirip götürmekten kurtulursun.

"Henri mi? Fabien kaşlarını kaldırıyor ve ben de "Yine mi?" diye devam edeceğini düşünüyorum. Ama yapmadı. Henri'nin sadece bir arkadaşı olduğunu açıklamak zorundayım.

Bir ortak aramıyorum. Ama şimdi zamanı değil. 'O zaman masayı orada bırakacağım,' diyor.

Carine, "Ben de sadece nasıl yerleştiğinizi ve *chambre d'hôte* fikrim hakkında daha fazla düşünüp düşünmediğinizi görmek için gezmeye geldim," diyor.

"Gelin, oturun," diyorum hızla ve onları evin yan tarafına ve terasa yönlendiriyorum. Tam o sırada Tomas açıklıktan koşarak çıkıyor, köpek taklidi yaparak havlıyor.

Carine ve Fabien durup bakarlar. Fabien bir kahkaha patlatır. Carine sanki bir eşek arısının uçup gitmesini bekliyormuş gibi bakar.

Stephanie Tomas'ı açıklıktan takip ederek ona seslenir. Duraksıyor ve bir an için hepsi birbirine bakıyor, sonra Stephanie'nin başı öne düşüyor. Fabien ve Carine'i kasabadan tanıdığını görebiliyorum. Sessizliği bozmak için araya giriyorum.

Bu Stephanie. Stephanie benim yeni asistanım. Oda hizmetçisi ve mutfak asistanı,' diyorum, ayaklarımın üzerinde düşünerek, gerçekten iyi bir unvan bulabilmeyi dileyerek. Belli ki Stephanie, bazen hırsızlık yapan genç bekâr anne olarak ünlendiği günlere geri dönmüş.

Fabien ilerler ve elini uzatır. "*Bonjour*, Stephanie," der. "*Bienvenue*. Sanki o da benim gibi bölgeye yeni gelmiş ve yepyeni bir hayata başlıyormuş gibi konuşuyor.

"*Bonjour*. Carine'in gözü Tomas'ın üzerinde, görünüşe bakılırsa onun hoşuna gitmeyecek kadar hızlı koşturuyor.

"Hadi kahve içelim," dedim. "Stephanie, gel ve bana yardım et. Bana minnetle bakıyor, Le Petit Mas'a nasıl geldiğini açıklamak zorunda kalmayacağı için mutlu olduğu belli.

"Senin için bir şeyim var," diyor Fabien, kamyonu geri dönerek. "Sen kahve yaparken ben de getireyim.

Çikolatalı kekin bir kısmını tepsiye koyarken masanın yanında bir kutu görüyorum. Kahveyi bıraktım ve pastayı kestim.

"*Le cadeau*! Carine Fabien'i iyi huylu bir şekilde azarlar.

"Ah, evet," diyor Tomas ve Ralph'tan uzaklaşarak. "Bu Carine'in fikriydi.

"Bu benim kalmanı sağlama yöntemim! Gülümsüyor.

Fabien bana büyük ahşap kutuyu uzatıyor. "Güzel lavanta bitkileri," diyor ve kutuyu bana uzatırken parmak uçlarımız birbirine değerek beni sarsıyor. "Bir arkadaşımın şurada bir çiftliği var. Vadinin karşısındaki lavanta tarlasını işaret ediyor. 'Ama yaşılanıyor ve bugünlerde idare etmekte zorlanıyor. Pazarda satıyor. Antika pazarında bana lavantaları veren yaşlı adamı hatırlıyorum. "Bunları gönderdi, sana şans diledi ve gülümsemeye devam etmeni söyledi! Kutunun içindeki altı bitkiye bakıyorum.

"Bu bir başlangıç!" diyor Carine. "Le Petit Mas de la Lavande'ı hayata geri döndüreceksin.

Çok heyecanlandım. Ne kadar düşünceli bir hediye.

Fabien, "Eğer lavantayla yemek pişirmeye devam edecekseniz daha fazla lavantaya ihtiyacınız olacak" diyor.

"Ve Henri için," diyor Carine.

"Ve Henri," diyor Fabien sessizce.

"Çok teşekkür ederim! Daha fazla istediğim bir şey düşünemiyorum! Ve sonra aklıma bir fikir geldi. 'Arkadaşınızla tanışabilir miyim? Ona nasıl dikileceğini ve bakılacağını sormak istiyorum.

'Adı Serge. Elbette seni onu görmeye götüreceğim,' diyor Fabien.

Arkadaşlığımız yeniden ayağa kalkıyor olabilir. Bu Fabien'in fikriydi. Kalmama yardım etmek istiyor. Henri ile çalışmama yardım etmek istiyor. Büyük bir rahatlama dalgasının üzerime çöktüğünü hissediyorum. Ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor.

"*De rien*," diyor, biraz da pişmanlıkla. Bu açıkça onun özür dileme şekli. Bunun için çok minnettarım. Kasabada olduğunu bildiğim halde ondan uzak durmak ve onu kollamak zorunda kalma düşüncesinden nefret ediyordum. Sanırım her şey yoluna girecek.

Tomas onun elinden tutup sahanın önündeki çimlerde oynaması için çeker. Stephanie arka planda oyalanıyor. "Gel ve bize katıl! Ben de diyorum ki.

"Sadece daha fazla kahve yapacağım" diyor ve ben de ne kadar çabuk öğrendiğine dair küçük bir gurur kabarcığı hissediyorum.

Carine ve ben Fabien'i Tomas'la ebelemece oynarken izliyoruz - ve etrafta havlayarak koşuşturan Ralph'i.

"Fabien'le ne zamandır birliktesiniz? diye sordum.

Carine uzun bir kahkaha atıyor ve sigara dumanını mavi gökyüzüne üflüyor. 'Ben ve Fabien mi? Biz birlikte değiliz. Sadece arkadaşız. O alır başka bir sürüklenme. 'Gençken birlikteydik ama uzun sürmedi. Bir ilişkiden ve gelecekte ne istediğimiz konusunda çok farklı fikirlerimiz var. İyi arkadaş olarak çok daha uygunuz,' diyor bana.

Bilginin içime işlemesine izin verdim. Birlikte değiller. Beni yemeğe davet etmesini ve benim onu geri çevirmemi düşündükçe utanıyorum. Sadece arkadaşça davranıyordu. Sonra da Henri'yle yemeğe çıkmayı kabul ettiğimi sandı. Bana o bakışı atmasına şaşmamalı. "Beni reddettin ama sonra Henri'yle yemeğe gittin." diyen bir bakış. Henri'yle aramızda bir şeyler olabileceğini düşünmesine şaşmamalı.

O anda gözüme çarptı. Midem tam bir takla atıyor. Lavantaya bakıyorum ve onu içime çekerek dikkatimi onun bakışından uzaklaştırıyorum. Lavantaya ve getirdiği sakinliğe odaklanıyorum, tadını dilimde hayal ediyorum.

'Düzenli olmayı tercih ederim. Her şey yerli yerinde. Anın tadını çıkarıyorum.

Biz farklı şeyler arıyorduk ve Fabien hâlâ arıyor.

NINETEEN

Ertesi gün, Stephanie, Tomas ve ben hızla rutinimize geçiyoruz. Tomas sandalyesini çekiyor, Stephanie onu sandalyeye oturtuyor ve tarifi okuyor. Malzemeleri çıkarıyorum ve Stephanie her şeyi tartarken tarifi Fransızca yüksek sesle okumaya çalışmam konusunda ısrar ediyor. Tomas'a oynaması için küçük bir kase un veriyoruz. Çok gelişmiş *makaronlar* yaptıktan sonra - ısırlık büyüklüğünde

Lavantanın çiçeksi dokunuşuyla yumuşak merkezli çıtır beyaz beze girdapları - bunları öğle yemeği için Henri'ye teslim ediyoruz.

Stephanie'nin bunları nasıl yaptığımızı açıklamasını dinlerken ve Tomas'ın dondurucudan bir lolipop seçtiğini görünce duyduğu sevinci izliyorum. Çocuklara alışkın olmayabilirim ama çocukken buzlu şekerlerin verdiği keyfi hatırlıyorum. Ve yakında Henri için ev yapımı sorbe ve dondurma denemeye söz veriyorum.

Nehir yolundan eve dönüyoruz, Tomas'ın dondurması ellerine damlıyor, o da damlaları yalıyor. Yolda bir kamyon bekliyor. Midem bulanıyor ve kendimi telaşlı hissediyorum.

"*Bonjour*," der taksiden inerken. Mimi pencereden Ralph'a bakar. Önce Stephanie ve Tomas'ı öpüyor. Sinirlerim titreyerek izliyorum. Sonra yanaklarımı öpüyor, tıpkı Stephanie'ye yaptığı gibi acele etmiyor. Kirli sakalının yumuşak kılları bana dokunuyor, şok dalgaları gönderiyor vücuduma yayılıyor. Nefesini yüzümde hissedebiliyor ve tıraş losyonunun baharatlı ve odunsu kokusunu alabiliyorum. Sabah selamlaşması bittikten sonra geri çekilip kendimi rahat bırakıyorum. Stephanie gülümsediğinde çok güzel oluyor.

'Senin için bir şeyim var,' diyor.

"Oh? Keşke bu kadar tiz çıkmasaydı diye düşünerek cevap veriyorum.

"Arkadaşım Serge'i ziyaret etmek için bir davetiye. Vadinin diğer tarafını işaret ediyor. "Sizi lavanta çiftliğini ziyaret etmeye ve nasıl yetiştirildiğini görmeye davet ediyor.

"Harika! Ben de öyle dedim. Gerçekten de öyle. Bitki hakkında daha fazla bilgi edinmeyi çok isterim. "Ne zaman?" "Şimdi, eğer müsaitseniz?"

"*Müsait mi?*"

"Eğer özgürseniz demek istiyor. Stephanie gülüyor.

"Özgür, evet. Fabien ciddiyetle başını sallar. "İngilizcem için özür dilerim. "Hayır, hayır, hiç de değil," diye kekeliyorum.

"Hayır, özgür değil misin?

"Evet, yani hayır. Duruyorum. Büyü artık, Del! Kendime söyledim. 'İngilizcen iyi demek istedim. Ve, um ...'

"Evet, özgür" diyor Stephanie.

Birden ikilemde kaldım. Fabien'le lavanta çiftliğine gitmek istiyor muyum? Tek başıma mı? Mesafeyi korumam gerekiyor. Ne zaman yakınıma gelse üzerimde saçma sapan bir etki yaratıyor ve kendimi bu işe bulaştıramam, yapamam.

Sevdiğim herkes gitti. Annem, evlendiğim adam - o Ollie çoktan gitti - ve hiç sahip olmadığım, asla sahip olamayacağım çocuğum. Hayatıma yalnız devam etmeliyim. Sadece kendime. Kimseye aşık olamam. Önüme çıkan her mutluluk bir elimle verilip diğer elimle alınıyor. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Sadece yeteri kadar mutlu olmak istiyorum... Bana bakan ona bakıyorum.

'Neden Stephanie ve Tomas da bizimle gelmiyor? O da en az benim kadar bu işin bir parçası.

Fabien, '*Bien sûr!*' demeden önce en ufak bir vuruşu bile kaçırıyor. Elbette! Ve Stephanie'nin gülümsemesi yüzüne geri döner.

Sadece ben kaçırdığımı fark ettim. En iyisi bu. Mesafemi korumalıyım. En iyisi bu, kendime tekrar ediyorum.

Hepimiz minibüsün taksisine doluşuyoruz; Tomas ve Stephanie Fabien'in yanında, Mimi canı sıkkın bir şekilde onun kucığında ve en son ben kapının yanında. Ralph evde kalmak zorunda. Ona yer yok. Ona bir dahaki sefere diyorum. Ama bir dahaki sefer olmayacağını biliyorum.

"*On y va!*" Fabien diyor ki, kamyonu sürücüde döndürüyor ve bir bana bakıyor. Stephanie Mimi'yi okşuyor ve ben de Tomas'a bir şeyler göstererek dikkatimi dağıtıyorum.

"Yusufçuk," diyorum ve o da gülerek arabadan inip nehri geçerek vadinin diğer tarafına doğru ilerliyoruz.

Fabien daha minibüsü durdurmadan koku beni çarpıyor. Engebeli yolda ilerlerken taksinin içinde zıplıyoruz ve içgüdüsel olarak kendimi Tomas'ı sabit tutmak için uzanırken buluyorum, ama Stephanie benden önce orada ve Fabien de uzanıyor, ben de elimi geri çekiyorum. Bana gülümsüyor. Annesi ona sahip. Ona ne zaman yardım etmem gerektiğinden hâlâ emin değilim. Stephanie ve Fabien Tomas'ın yanında çok doğal görünüyorlar, benim aksime. Belki de annelik içgüdüsüne hiç sahip olmadım.

Yanaştığımızda iki yaşlı köpek havlıyor ve minibüsün etrafını kokluyor ve pazardan gelen küçük bükülmüş adam orada, mavi giysiler içinde çalışıyor. Pantolon ve ceket, siyah bir şapka, tıpkı pazarda olduğu gibi, bize el sallıyor. Taksiden iniyoruz ve Serge Fabien ile el sıkışıyor, sonra Stephanie ve beni öpüyor. Elleri bronzlaşmış ama artrit yüzünden boğum boğum olmuş. Bir zamanlar dışının olduğu yerdeki boşluğu göstererek sırtıyor ve benim 'güzel gülüşüm' hakkında tekrar yorum yapıyor.

Yüzüm kızarıyor ve dikkatimi çiftlik bahçesine, köpeklerle, ipte kuruyan mavi iş pantolonuna ve cekete çeviriyorum. Büyük bir horoz avluda kasılarak yürüyor ve Serge bizi ileriye çağırıyor.

"Lütfen takip edin," diyor Fabien. "Serge size lavanta tarlalarını gösterecek.

Küçük, tek katlı taş kulübenin arka tarafına doğru yürürken gördüğüm manzara nefesimi kesiyor. Etrafımızdaki tarlalar, koyu kırmızı toprakta, beyaz taşlarla beneklenmiş görkemli, koyu mor lavantaların düz sıralarıyla dolu. Nefes alıyorum, muhteşem kokusunda güç ve sakinlik buluyorum. Buradan kendi çiftlik evimi, bir zamanlar böyle lavantaların olduğu tarlaları görebiliyorum. Serge lavantaların arasından yürümem için kolunu uzatıyor. Tomas önde, çiçeklerin arasında koşuyor, Stephanie de çok gerisinde değil. Serge eğilip iki lavanta sapı koparıyor.

Fabien onları alıyor, birini bana veriyor ve diğerini kendine saklıyor. "Kokla," diyor. "Onu solumanı istiyor. Stephanie geri dönüyor ve kıkırdarak sıraya doğru koşan Tomas'ı takip ediyor.

"Bu çiftlik dört kuşaktır onun ailesine ait. Stephanie, Serge kalın aksanıyla konuşurken tercüme etmeye çalışan Serge ve Fabien'in arasında duruyor. Söylediklerinden tek bir kelime bile anlamıyorum.

"Güzel lavantanın burada yetiştiğini ve serin dağ havasının tadını çıkardığını söylüyor. Farklı bir kültür bitkisinden alınan ve çamaşır tozlarında kullanılan lavandin gibi değil," diyor Stephanie. Serge parmağını sallıyor. "Bu, tıbbi amaçlar ve yemek pişirmek için kullanılabilen lavanta" diye devam ediyor. Serge bir dal uzatıyor. "Nane ailesinin bir parçasıdır, biberiye gibi kullanın," diyor.

İngilizcesinden çok etkilendim.

"Eskiden burada, dağın yamacında yabani olarak yetiştirildi," diye tercüme ediyor Stephanie ve Fabien'in beni izlediğini hissedebiliyorum. 'Burada, tarlalarda hasat edilir ve damıtılırdı. Bir imbik tarlaya bir at arabasıyla getirilirdi, bir at çekerdi.

Bu yüzden çiftlikler nehrin yakınına kuruldu, böylece suyu kullanabiliyorlardı.

lavantayı tarlada damıtarak yağ haline getirir.' Nehri işaret ediyor. Benim arazim diğer tarafta.

Serge ahırını işaret ediyor ve onu takip etmemizi istiyor. Kapıları geri çektiğinde, koku daha da güçleniyor, etrafımı sarıyor ve beni içine çekiyor. Merdivenlerden sarkan kurumuş lavanta demetleri, tepedeki kırımlar tarafından tutuluyor. Burada tek başıma kaldığımdan beri günlerimi planlayan yemek tarifi kitabını düşünüyorum: lavanta çoktan hayatımın bir parçası oldu.

Serge bir kutuya gitti ve bana küçük bir şişe yağ uzattı. "*Un cadeau.*"

"Mersi!" Açıyorum ve onarıcı kokusuyla sarsılıyorum. Bahçede tavukları kovalayan Tomas'ı izliyor ama arkasını dönüp bir demet kurutulmuş lavanta alıyor ve bana uzatıyor.

"Sıcak suyla," diyor Stephanie. "Çay gibi."

Birden Tomas çığlık attı ve biz de döndük. Ayağı takıldı ve düştü. Fabien en yakınındadır ve onu kucağına alıp Stephanie'nin yanına götürür, yatıştırıcı sözler söyler, Tomas'ın hıçkırıkları burnundan solumaya başlar.

"Çocuklarla aran iyi," diyorum, Fabien'in onu tuttuğu görüntüye değil Tomas'a odaklanarak.

"Çok sayıda yeğenim var," diyor ve küçük çocuğu teselli edişini görünce kalbim sıkışıyor. 'Ama onları pek göremiyorum. Daha kuzeyde yaşıyorlar. Aileler eskiye nazaran daha çok birbirinden ayrılmış durumda,' diyor ve bunu Serge'e Fransızca tekrarlıyor, o da başıyla onaylıyor. 'Serge büyükbabamla birlikte büyüdüm. Birlikte okuldaydık. Büyükbabam *brokantı* kendi babasından devralmıştı. Ben okuldan sonra katıldım ama ailelerimizin çoğu daha ucuz evler bulmak için taşındı. Serge konuşuyor ve çiftliğin ve tarlaların etrafını işaret ediyor. Tomas'ın elini tutuyor ve onunla bir dedenin yapacağı gibi konuşarak gülümsemesini sağlıyor. Belki de sadece ben

bir çocuğu nasıl teselli edeceğini ya da onunla nasıl konuşacağını bilmiyor. Tomas benimle yaşıyordu ama onunla çok az şey yapabildim. Fabien, Serge ve Stephanie gibi doğuştan yetenekli değilim.

Serge, Fabien'e ailesinin de başka bir yerde yaşadığını söyler. Karısı öldüğünden beri onları daha çok görmek istemektedir. Kendisinden sonra lavanta çiftliğini devralacak kimsesi yoktur.

"Yanınıza almak için biraz bitki ister misiniz? Stephanie benim için tercüme ediyor.

"Ben mi?" diyorum, şaşırarak.

"*Evet.* Serge, yakın zamanda sulanmış bazı saksıların nemli bir alanda durduğu bir alanı işaret eder.

"Onlarla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ben gerçek bir bahçıvan değilim.

...

Bitkilerden birini alıyor, sonra bizi Tomas'ın kısa süre sonra lavanta ekmesine yardım edeceği tarlaya götürüyor. İşlerini bitirdiklerinde Serge kalçalarının üzerine oturuyor. "*Çok basit!*" diyor. "Aşık olmak gibi.

"Basit, mesela-

"Aşık olmak," diye Fabien'in sözünü kestim. 'Keşke aşk bu kadar basit olsaydı. Aşık olmak basittir. Zor olan aşık kalmaktır.

"Onu bulmak ve tanımak da çoğu zaman oldukça zor olabiliyor! Fabien gülüyor ve midem bulanıyor.

"Bunu bileceksin," diyor Serge ve Stephanie tercüme ediyor. Karısını düşündüğünü ve onu özlediğini tahmin ediyorum. "Burada hissediyorsun. Göğsüne vuruyor. 'Aşk, hayatınızda olduğunda lavanta gibidir. Ona sahip olduğunuzda huzur getirir.

Ayağa kalkmaya çabalıyor, kalçaları açıkça ağrıyor. Sert adımlarla bitkilere doğru yürür ve bir çift alır. '*Et maintenant ...*'

"Ve şimdi," diye tercüme ediyor Fabien, "o *senin* hayatında. Serge lavantayı uzatıyor ve Fabien bakışlarımı tutuyor. Bakışlarımı ondan çekip Serge'e yöneltmek için tüm çabamı harcıyorum.

Serge'e teşekkür ediyorum ve onu iki yanağından öpüyorum, sonra üçüncü kez

bana gülerek hatırlatıyor. Fabien'e tüm bitkileri arka kapıdan alıp benim için kamyonu yüklemesini söylüyor. Ben ona tekrar teşekkür ederken, Stephanie ve Tomas Fabien'e yardım ediyor. Uzaktan bakıldığında üçü bir aile gibi görünüyor.

Serge bana bitkilere iyi bakmamı ve yardıma ya da tavsiyeye ihtiyacım olursa gelip onu bulmamı söylüyor. Lavantanın Le Petit Mas'a döndüğünü görmekten mutlu. İzliyor olacak, diyor ve vadinin üzerinden karşıdaki evimi işaret ediyor. Bir an için öğle güneşinin altında duruyorum ve tüm vadinin mor çizgilerle kaplandığını hayal ediyorum.

Serge'den ayrıldık ve engebeli yolda sarsıla sarsıla ilerledik. Lavanta ve bölge için ne anlama geldiği konusunda tam bir eğitim aldım ve birkaç bitkimi beslemeye kararlıyım. Üzerime düşeni yapmam gerektiğini hissediyorum ve bir şekilde

Bu bitkiler beni buranın dokusuna işliyor.

Fabien bizi bırakıyor ve ona tekrar teşekkür ediyorum.

"Lavanta bitkilerini kontrol etmek için geri döneceğim," diyor taksiden, kolu pencereden dışarıda, Mimi yanında.

Bir başka gün güneş batarken Stephanie, Tomas ve ben işe koyuluyor, tarlanın üst kısmındaki toprağı kazıyor, lavantalarımızı ekıyor ve suluyoruz. İşimiz bittiğinde eve dönüp Serge'in bana verdiği şişedeki rozeyle yeni bitkilerin şerefine kadeh kaldırıyoruz. Lavanta Le Petit Mas'a geri döndü ve umarım burada çiçek açmaya devam eder. Oturup çiçeklerin açışını izliyoruz.

Ebabiller tepemizde uçuyor ve ağaçkakanlar ormanda tıkır tıkır ötüyor. Akşam olduğunda yarasalar sağa sola uçuşur ve Tomas Stephanie'nin kolları. Küçükken annemin kollarında hissettiğim sevgi ve güvenliği hatırlıyorum ve sonunda biraz huzur bulduğumu hissediyorum. Yarınki tarifi ne olacağını merak ediyorum, içinde lavanta olacağından eminim. Sadece kendim olmaktan, burada olmaktan memnun hissetmeye başlıyorum. Hoşnut olmak için yeterli.

YİRMİ

Evden uzaklaşan tarlaman başında durmuş, lavanta bitkilerinin arasında dolaşüyor, onları suluyor, Serge'nin bana verdiği şarap şişesini suyla dolduruyorum. Sürekli geri dönmek zorunda kalıyorum. yeniden doldurmak için eve.

Serge'i ziyaret edeli birkaç gün oldu ve çalışma günlerimizde bir ritim bulmuş gibiyiz. Stephanie tatlıları Henri'ye teslim etmek üzere şehre götürüyor ve ödemeyi alıyor. Kendisine güvenilmesinden memnun, paranın tamamını bana veriyor. Öğle yemeğinden sonra eski kitabın sayfalarını çeviriyor ve bir sonraki tarifi inceliyoruz. Ben yüksek sesle Fransızca okuyorum, o da gerekirse tercüme ediyor. Sonra ne almamız gerektiğini ve her neyse onu nasıl yapacağımızı hesaplıyorum, tekniklerimizi fırının tuhaflıklarına uyacak şekilde ayarlıyorum.

O ve Tomas kasabaya geri dönüyor ve ertesi sabah pişirmek üzere malzemeleri alıyorlar. Bana para üstünü getiriyor, fişi gösteriyor ve her kuruşun hesabının yapıldığından emin oluyor.

Fabien eve gelmek için giderek daha fazla neden buluyor gibi. Bana lavantaları kontrol etmeyi sevdiğini söylüyor. Her gelişinde, durdurmaya çalışsam da midem bulanıyor.

"Fabien! Tomas onu eski bir dost gibi selamlıyor, Fabien onu kucağına alıp her iki yanağından öpüyor, tıpkı yeğenlerine yaptığını hayal ettiğim gibi. Fabien Tomas'ı yere bıraktığında Ralph itaatkâr bir şekilde oturuyor.

'*Bonjour*, Fabien. *Brocante* nasıl?' Kibarca sohbet ediyorum.

"Meşgul," diyor. "Bitkiler nasıl?"

Hepimiz yavaş yavaş mor çiçeklerle dolan tarlaya doğru yürüyoruz, Tomas Fabien'in yanından hiç ayrılmıyor ve Stephanie de arkasından. Bitkiler ve Stephanie'yle yaptığımız pastalar hakkında konuşuyoruz. Dikkatimi dağıtabilmemin ve ona aşık olmamı engelleyebilmemin tek yolu bu. Tomas'la arası çok iyi ve Stephanie bu yüzden ona bayılıyor gibi görünüyor. Fabien hakkında tam olarak ne hissettiğini merak etmeye başladım ve bu beni endişelendirmeye başladı. Bence ona aşık olabilir ve onun incindiğini görmek istemiyorum. O çok

Benim için genç ama Stephanie için çok yaşlı. Belki de onu nasıl hissedebileceği konusunda uyarmalıyım.

Pazartesi günkü pazar geçen haftaya göre çok daha iyi. Tezgahımızı kurduk ve insanların iki pazar yeri arasında geçişini izledik, bizi zar zor gördüler.

Gölgeler. Yine  rnekler sunuyorum ama erken çıkan Fransızlar ilgilenmiyor. Bunu gören Stephanie, herkesin içinde arkasına saklandığı kap şonunu geri çekiyor ve yanlarından geçen insanlarla konuşuyor, onlara çiftlik evinden, nasıl yeniden lavanta yetiştirmeye başladığımızdan bahsediyor ve onlar da dönüp beni karşıyor. Hatta bazıları durup benden alışveriş yapıyor.

Stephanie parlıyor. Saçları temiz, taranmış ve arkadan bağlanmamış; bunun kimin yararına olduğunu merak ediyorum. Fabien'i düşünüyorum ve yine endişeleniyorum. Bistronun kapısında durmuş, gururlu bir amca gibi Stephanie'nin çalışmasını izleyen Henri'ye bakıyorum, sonra da bana. Benim için iyi bir arkadaş oldu. Tatlılardan ve tezgâhtan kazandığım parayla karnımızı doyurmaya ve gelecek ayın ipotek ödemesi için biraz kenara koymaya yetecek kadar kazanıyorum. Ama durum sıkışık. Ollie hala İngiltere'den düzenli olarak mesaj gönderip Kararımdan eminim, ona ne kadar söylesem de, doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Ama istesem bile şimdi geri dönemem: Stephanie ve Tomas bana güveniyor.

YİRMİ BİR

Tezgâhta güzel bir gün geçirdikten sonra, birkaç lavanta bitkisi daha alabileceğimi düşünerek pazarda dolaşıyorum. Beni eski bir dost gibi karşılayan Serge'i görüyorum. Ona iki bitki daha almaya geldiğimi söylüyorum ve onları benim için bir kutuya koyuyor.

"Bana çok fazla verdin! Ona söyledim.

"*Un cadeau*, güzel gülümsemenizden dolayı," diyor. "Vadi yeniden canlandığı için mutluyum. Sözlerini anlıyorum ve onları dikmek için eve giderken yol boyunca gülümsüyorum.

Bu sabah, tam zamanında pişirmeyi bitiriyoruz: yumuşak, nemli sünger, yapışkan limon çiselemesi ve çiçeksi lavanta.

Görünüşe göre bazı yemekleri pişirmek için iyi bir sistem geliştirmişiz. favoriler ve her gün yeni bir şey tanıtmak. Fırın minibüsündeki kadın, turlarında satmak üzere lavantalı kurabiyelerimden ve kurabiyelerimden bazılarını almayı teklif etti. Ben de memnuniyetle kabul ettim.

Makaronların hala gelişmesi gerekiyor, ancak artık tüm paketlerde içindekileri belirten küçük etiketler var

'Le Petit Mas de la Lavande, la Coeur de Provence'dan, küçük mor bir kalp ile. Bu Stephanie'nin fikriydi ve kasabadaki matbaacıya ne istediğimizi söylediğimizde bana çok iyi bir fiyat verdi ve şans diledi. Daha sonra teşekkür etmek için ona biraz bisküvi götürdük.

Stephanie, bugünkü tatlıları Henri'ye teslim etmek üzere Tomas'la birlikte kasabaya gitti. Ağaçkakan meşe ve çam ağaçlarının arasında sıkı bir çalışma içinde.

Stephanie'nin karavanı artık temizlenmiş ve cilalanmış durumda. Hatta boyasını bizim küçük çıkartmalarımızla aynı renklerde yeniden yapmayı bile planlıyor. Ağaçların arasına bir çamaşır ipi asılmış durumda ve her ne kadar artık para gelmeye başladığını, biraz mobilya alabileceğimizi ve eve taşınabileceğini söylesem de, karavanda kalmak istediğini söylüyor. Nihayet kendine ait bir evi var.

Kırmızı sincap Cyril, çalıştığım yerin etrafındaki çalılıklara girip çıkıyor ve Ralph'i sonuçsuz bir kovalamaca oyununda kızdırıyor. Sonunda ilgisini kaybediyor ve küçük beyaz kelebekleri kovalamaya geri dönüyor. Lavanta kokusu havayı dolduruyor. İri yaban arıları orijinal çit boyunca çiçekten çiçeğe dolaşıyor ve yeni bitkilerde de çalışacaklarını umuyorum.

Kuşluk vakti olmasına rağmen horoz uzakta hâlâ yeni bir gün olduğunu haber veriyor. Elimde mala, sırtımı uzatıyordum ki yoldan gelen bir aracın tanıdık sesini ve Ralph'in coşkulu karşılama havlamalarını duydum.

Kapının çarpma sesini duydum. Artık çok iyi bildiğim bir ses: Fabien'in minibüsünün kapısı. Kalbim küt küt atıyor, atmaması gerektiğini bilsem de. Ama o benim arkadaşım, iyi bir arkadaşım ve burada olmasından memnunum, ama onunla Stephanie hakkında konuşmam gerektiğini biliyorum: Buraya her gelişinde Stephanie çiçek açıyor, ki bunu çok sık yapıyor. Ya *brokantiden* eve yakışacağını düşündüğü bir şeyle ya da Tomas için bir şeyle, örneğin bir ev temizliğinde bulduğu küçük kamyonet ve Tomas'ın bayıldığı bazı arabalarla. Gördüğüm kadarıyla Stephanie de ona bayılıyor.

"Hey. Sesini duyuyorum ve kalbim ağzıma fırlıyor. "Hey," diyorum, bahçe eldivenlerimi çıkararak.

Bir adım öne çıkıyor ve beni iki yanağımdan öpüyor. Nefis baharatlı tıraş losyonunu içime çekmemek için nefesimi tutuyorum.

'İyi görünüyorlar,' diyor.

"Evet, gerçekten çok memnunum," diyorum, önce birkaç bitkiye, sonra da konfeti gibi beyaz taşlarla bezenmiş boş kırmızı toprağa bakarak. "Keşke bu tarlanın tamamının kaplandığını görebilseydim. Serge'inkine bakıyorum.

"Aslında..." diyor Fabien.

"Stephanie'yi mi arıyordun?" diye soruyorum hemen, benimle sohbet etmeye gelmediğini fark ederek. "Kasabada, Tomas'la birlikte Henri'ye teslimat yapıyor. Kelimelerimin üzerine düşünüyorum ve beceriksizliğime hayıflanıyorum.

"Aslında," diye tekrarlıyor yavaşça, "seni görmeye geldim," ve boğazımda büyük bir yumru oluşuyor. Fabien benden on yaş daha genç. Tabii ki aramızda asla bir şey olmayacak. Keşke... Ne? On yaş daha genç olmayı mı? Tomas gibi bir çocuğum olmasını mı? Ama değilim ve yapamam.

"Gel," diye başını evin önüne doğru eğiyor, "Senin için bir şeyim var. Gülümsüyor ve içim eriyor. Ateşliyim, çok ateşliyim ve

hormonlara ve gebe kalamayacağım anlamına gelen erken değişimime bağlıyor. Ollie'nin yeni bir hayat kurma girişiminden ve kaçışından sorumlu tuttuğu hormonlar. Terastaki masadan bir şişe su aldım ve Fabien'i takip ederek

minibüs. Arka tarafa doğru yürüyor.

"İşte," diyor. "Bunlar tarlayı doldurmaya yardımcı olabilir. Minibüsün arkasını indiriyor ve sıra sıra minik lavanta bitkileri görüyorum.

"Ah..." Nefesimi tutuyorum. "Nasıl... nerede?"

"Serge ile. Bir anlaşma yaptık.

"Ama..." Söyleyecek söz bulamıyorum ve tek söyleyebildiğim, "Size ödeme yapmam gerekiyor.

Gülüyor. 'Serge'in bir sürü bitkisi vardı. Sana söylemişti. Çiftliğini idare etmek gittikçe zorlaşıyor ve onları senin almanı istedi. Onlara bir yuva bulduğu için çok mutlu.

"Bu inanılmaz! Ben de diyorum ki. 'Buradaki lavanta çiftliği yeniden hayata dönüyor.

Merci, Fabien.'

"Memnun olmanıza sevindim," diyor. 'Ve lavanta çiftçisi olarak hayat sana uygun görünüyor! Yeşil gözleri dans ediyor, bana sabitlenmiş. Sinirlerim geriliyor.

"Sen..." kelimeleri bulmakta zorlanıyorum "... çok iyi bir arkadaşsın," diyorum, artık gözlerine bakamıyorum. "Sen olmasaydın bunlar olmazdı.

"Bir arkadaş mı? Kafamı kaldırıyorum, kaşlarını kaldırıyor ve kalbim sıkışıyor. Başka tarafa bakıyorum ve sonra tekrar ona bakmak zorunda kalıyorum, karşı koyamadığım bir şey beni çekiyor.

"Biliyor musun, Del..." diyor sessizce.

"Stephanie hakkında! Ben ağzımdan kaçırınca şaşırdı. 'Buraya ziyarete geldiğinde ve bitkileri kontrol ettiğinde...'

Bana bakıyor, yüzü benimkine yaklaşıyor ve ben ne hareket edebiliyorum ne de gözlerimi çekebiliyorum.

'Ama görmeye geldiğim bitkiler değil...' Gülümsüyor ve kalbim çarpmaya başlıyor.

"Hayır mı?" diye soruyorum, ağzım kurudu.

"Hayır," diyor başını sallayarak ve bana yaklaşıyor. 'Sensin, Del. Seni görmeye geldim.

"Ben mi?"

Başını sallıyor.

"Ama ben ..." Ne? Yaşlandın mı? Hala evli misin? Fazla kilolu? Sevilmek için çaresiz mi?

"Çok güzel," diyor ve ben bu kelimeyi duyduğuma inanmakta güçlük çekiyorum. "Çok güzelsin. Yüzümü ellerinin arasına alıyor. İtiraz etmek istiyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunun yerine kalbim üzerimizde süzülüyor, yükseliyor ve dalgalanıyor. Sanki bir rüyada yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Onu her gördüğümde kalbimin yerinden fırlamasına neden olan bu muhteşem adam bana güzel olduğumu söylüyor.

'Ama ben senin... Yani ben senden on yaş büyüğüm. Ben...' 'Güzelim,' diye tekrarlıyor, gözleri yüzümü tarıyor. Bilmiyorum. Dudaklarını dudaklarıma doğru hareket ettirirken gülmek ya da ağlamak istemiyorum. Her şey bana bunu yapmamam gerektiğini söylese de kendimi durduramıyorum.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda, dudaklarım kayboldu. "Oooffff! O uzaklaşıyor ve rüya paramparça oluyor.

"Fabien! Tomas kendini Fabien'in bacaklarına doğru fırlattı ve onu gafıl avladı. Gülüyoruz ve Stephanie'yi görüyorum, kasabaya yaptığı ziyaretten dönmüş.

Yüzü onunla ilk tanıştığımındaki gibi gürlüyordu. Kalbindeki acıya karşı soğuk ve kapalı.

"Stephanie! Görmüş olabileceğini düşündüğüm şeyi görmediğini umarak sesleniyorum. Ama cevap vermiyor ve karavana doğru koşuyor. Kapının çarptığını duydum. Fabien ve ben endişeyle birbirimize bakıyoruz.

'Peşinden gideceğim, açıklayacağım,' diyorum. "Neyi açıklayacaksın?"

"Bir şey olmadığını..." Elimi sallıyorum, ayaklarımın üzerinde düşünmeye çalışıyorum "... sadece aptalca bir öpücük.

"Sadece aptalca bir öpücük mü?" diyor, yüzü de kararıyor.

'Evet, yani, hayır...' Demek istediğim bu değildi!! "Yani..." Ne demek istediğim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece nasıl hissettiğimi ve ne yaptığımı biliyorum.

Stephanie hissediyorum.

"Sanırım gitsem iyi olacak," diyor Fabien, minibüsü lavanta bitkilerinin üzerine kapatırken. Ve ben telaşlandım. Fabien'e el sallayarak kalıp oynaması için yalvaran Tomas'ın elini tutuyorum.

Fabien! Bu şekilde gitmesini istemiyorum. Açıklamam gerekiyor. Ama "Bitkiler!" demekten başka bir şey gelmiyor aklıma.

"Onları sonra geri getiririm," diyor, taksiye biniyor ve minibüsü yolda döndürerek bir toz bulutu içinde hızla ilerliyor. Aniden bir korna sesi duyuldu ve yola çıkan başka bir arabadan kaçınmak için direksiyonu kırdı. Önce karavana, sonra hâlâ el sallayan Tomas'a, sonra da arabaya

bakıyorum.

Ralph evin arkasından keyifle havlayarak görünür. Bu kim olabilir?

YİRMİ İKİ

"Demek burada saklanıyordun?"

"Lou! Arabanın arkasından çıkarken inanamayarak 'Lou' dedim. Kendimi öne atıp gözyaşlarımın dökülmemesini umarak arkadaşşıma sarıldım: Bana en yakın iki kişiyi üzdüm.

"Ve ben! Taksinin diğer kapısı açılır ve Rhi dışarı çıkar. "Sürpriz!"

Arabanın etrafında koşup ona da sarılıyorum. Taksi şoförü bagajdan bavullarını alıyor, sonra tekrar arabaya biniyor ve dostça bir selam vererek gözden kayboluyor. En iyi iki arkadaşşıma bakakalıyorum ve burada ne yaptıklarını merak ediyorum.

"Bizi Ollie gönderdi," diyor Lou, daha ben sormadan soruyu yanıtlıyor. "İyi olup olmadığını ve ne zaman döneceğini öğrenmemizi istedi.

"İyi olup olmadığını kontrol etmemizi istedi," diyor Rhi, daha diplomatik bir şekilde. "İyiyim, iyiyim. Gözümün kenarından akan bir damla yaşı siliyorum ve karavana doğru bakıyorlar. Şimdi de bacağıma yapışan küçük çocuğu fark edip bakıyorlar.

"Bu Tomas," diyorum, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi onu kucağıma alıp kalçama koyuyorum. Başını boynuma gömüyor. İki arkadaşım önce ona, sonra bana, sonra da birbirlerine bakıyorlar. Ralph havlayarak etrafta koşturuyor ve Tomas kıkırdarak yukarı bakıyor.

"Ee, Tomas," diyor Lou, uzun boylu, şişe sarısı, sahte bronzluğu biraz fazla turuncu. "Ona bakıcılık mı yapıyorsun?"

Kadın ileri uzanıyor ama adam başını yine boynuma gömüyor.

"Hayır, Tomas burada yaşıyor," diyorum, tekrar açıklığa ve çingene karavanına doğru bakarak. Geri döndüğümde Lou ve Rhi birbirlerine bakıyorlar. Lou uzun boylu ve öldürmek için giyinmişken, Rhi benden daha kısa boylu, güneş şapkası ve mantıklı ayakkabılar giymiş. Genelde neşeli biridir ama şu anda ikisi de endişeli görünüyor.

"Oh. Sonra açıklıyorum, 'Hayır, yani burada yaşıyor ama annesiyle birlikte'. "Anne," diyor Tomas.

"Doğru, Tomas. Ona sulu bir gülümseme veriyorum. Annesi muhtemelen bir kişinin daha onu hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordur. Ona gitmeli ve işleri yoluna koymalıyım. İki arkadaşım da hâlâ endişeli görünüyor. "Gidip Tomas'ın annesiyle konuşmam gerekiyor. Tomas, biraz süt ve bisküvi ister misin? Sonra tekrar Fransızca soruyorum ve iki arkadaşım da etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

Hepsini mutfağa götürüyorum, süt, bir tabak bisküvi ve bir şişe roze alıyorum, sonra onları dışarıya, içki koyduğum masaya götürüyorum. Ne zaman

Herkes mutlu, ben Stephanie'yi kontrol etmeye giderken Tomas'ı onlarla bırakıyorum.

Karavanın kapısını çekinerek çalıyorum. "Stephanie?" diye sesleniyorum ama cevap vermiyor.

Kapıyı yavaşça açıyorum ve eşyalarının çoğunu mavi çantalarına geri koyduğunu görüyorum. Yatağa uzanmış, yüzü yastığa gömülmüş. Küçük karavan harika bir şekilde temiz ve misafirperver. Kenarda duran küçük bir lavanta vazosu havayı kokusuyla dolduruyor. Dimdik oturuyor, gözleri İlk günkü kadar karanlık ve savunmacı.

"Oh, Stephanie. Ona sarılmak için uzandım ama o benden uzaklaştı.

"Fabien'le aranızda bir şeyler olduğunu bilmiyordum," diyor çenesini öne çıkararak.

"Yok. Bana inanması ve kendimi ikna etmek için çaresizce çırpınıyorum. "Söz veriyorum. Biz sadece..."

"Sadece ne?

İç

çekiyorum.

'O sadece bir arkadaş. Aramızda bir şey yok,' diye yalan söylüyorum, kendimle gurur duymuyorum ama bazen küçük bir yalanın da yeri vardır, eğer başka birinin incinmesini önleyecekse.

Kokluyor. 'Tomas için iyi bir baba olurdu,' diyor. 'Çocuklarla arası gerçekten iyi. Sanırım ailesini özleyiyor. İyi bir baba ve koca olurdu.

"O senden çok daha yaşlı, Stephanie.

'Yaş önemli değil' diyor. 'Yaş, ne kadar yaşlı hissettiğinizle ilgilidir. Bazılarımız zaten bir ömür boyu yaşadı. Ebeveyn olmak sizi büyütür.

Acaba dalga mı geçiyordu diye düşündüm ama boşverdim. O üzgün. Gençliğimi hatırlıyorum da, keşke anneme o anın heyecanı ile söylediğim kırıcı sözler için ne kadar üzgün olduğumu, hiçbirini kastetmediğimi söyleseydim. Ama sanırım

O bunu biliyordu. Tıpkı şu anda Stephanie'nin beni incitmek istemediğini hissettiğim gibi.

'Aşk aşktır' diyor.

"Peki onu seviyor musun? Ben soruyorum.

Sadece Fransızların yapabildiği gibi dudaklarını uzatıyor ve bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Etrafımdaki şantalara bakıyorum.

'Lütfen pişman olacağın bir şey yapma. Hiçbir yere gitme. Burası senin evin. Senin ve Tomas'ın.

Birden dehşete kapıldı.

Tomas! Tomas nerede?' Ayağa fırlar.

'Yeni gelen bazı arkadaşlarımla birlikte. Onları Ralph ile tanıştırıyor.'

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. Ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdim ama bunu yapmama hazır olmadığını biliyorum. Bu yüzden, şu anda bunu daha iyi hale getireceğini bildiğim tek şeyi yapıyorum: "Söz veriyorum Stephanie, Fabien'le aramda hiçbir şey yok. Olmayacak da. Çenemi kaldırıyorum. "şimdi yüzünü yıka, kıyafetlerini çıkar ve gelip misafirlerimize merhaba de. Ses tonumu doğru ayarladığımı umarak nazikçe ama kararlı bir şekilde konuşuyorum. Ve görünüşe bakılırsa öyle de yaptım. Başını salladı ve eşyalarını yerleştirmeye başladı.

mavi plastik torbalar. Bu sefer kaçmadı. Olduğu yerde kaldı ve bunun için onunla gurur duyuyorum.

"Bu Stephanie," diyorum terastaki masada oturmuş, Tomas'ın kelebekleri kovalayan Ralph'ı izlemesini ve gülümsemesini izleyen Lou ve Rhi'ye. Hâlâ şaşkın oldukları belli, şarap yanaklarına bir parça parlaklık veriyor.

'Tomas'ın *annesi*,' diye açıklıyorum.

"*Anne!*" diye bağırıyor, ona doğru koşuyor ve bacağını tutuyor.

"*Bonjour*," diyor Stephanie, sırayla Lou ve Rhi ile el sıkışarak.

'Stephanie benim oda hizmetçiim ve Le Petit'de mutfak asistanım.

Mas,' diyorum ve Stephanie'nin gülümsemesi geri geliyor. Artık dünyada tamamen kendisine ait bir yeri olduğunu söylüyor.

"Oda hizmetçisi mi?" diyor Lou.

"Mutfak asistanı?" diyor Rhi.

'Evet, işim için. Provence'ın kalbinden gelen lavantalı fırınlar.

Stephanie'ye gururla bakıyorum, kolumu omuzlarına atıyorum ve onu kendime çekiyorum.

Lou ve Rhi'nin kafası hâlâ karışık.

"Sanki burada kalacakmışsın gibi konuşuyorsun," diyor Lou ve Rhi gülüyor. "Ollie toplanmana ve seni eve götürmeme yardım etmemi söyledi. Senin... iyi olmadığını söyledi.

"Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Lavanta tarlalarına bakıyorum. "Ve hiçbir yere gitmiyorum. Burası benim evim. Benim, Stephanie'nin ve Tomas'ın. Kendime bir kadeh şarap ve Tomas'a bakmak zorunda olan ve fazla bir şey istemediğini söyleyen Stephanie'ye de küçük bir kadeh şarap koyuyorum. "Le Petit Mas de la Lavande'a. Kadehimi kaldırıyorum.

Lou ve Rhi de ellerini kaldırıyor, belli ki deli miyim yoksa beni gördükleri en mutlu an mı diye merak ediyorlar.

"Yani burayı otel olarak mı işletiyorsunuz? Lou soruyor.

Onlara Tomas'ın bıraktığı bisküvileri uzatarak, "Bir *oda*," diyorum. 'Bir B-and-B. Planımız bu. İş bitirdiğimizde.

"Harika! Yani kalmamızda bir sakınca yok, öyle mi?" diyor Rhi.

"Tabii ki! Cevap veriyorum. 'Bir sürü oda var. Ve buradayken resim işlerine de yardım edebilirsin. Sadece meraktan soruyorum, burada ne kadar kalacaksınız?'

"Birkaç gün, belki bir hafta," diyor

Lou. "Bize ihtiyacın olduğu sürece!

Rhi diyor ki. "Rhi, salonu terk ettin!

"Ah, ama bende bu var," diyor ve iPad'ini çıkarıp açıyor. "Salonun her tarafına CCTV taktırdım ve olan biten her şeyi buradan izleyebiliyorum. Ekrana bakarak gülümsüyor.

"Oo, internet harika değil!" ve ekrana bakıyor.

Lou, mükemmel manikürlü pençelerini göstererek, "Tırnak randevumu gelecek haftaya ertelemeyi başardım, ancak ben buradayken yapılması gerekebilir," diyor.

"Yani, hepimiz sıralandık. Rhi ellerini birbirine vurur.

"Tek bir sorun var," diyorum. "Sana üzerinde uyuyabileceğin bir şey bulmalıyız. Ve bunun için gidilecek tek bir yer var. Sertçe yutkunuyorum.

YİRMİ ÜÇ

Nehir yolu boyunca kasabaya doğru yürüyoruz, evsizlerin ben geçerken beni selamladığı ve birinin '*makaron*'larımı övdüğü açıklıktan geçiyoruz *délicieux*'. Lou ve Rhi yine şaşkın. *Makaronları* nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yok: Burada sadece bisküvi bıraktım, o da sadece bir kez.

Stephanie evde kalıp odaları temizlemeye başladı. Umarım bu tartışmayı geride bırakmışızdır. Fabien'in ona karşı bir niyeti olmadığını artık biliyorum ve bu durumun geçeceğini düşünüyorum. Tek önemsedığı bana güvenebilmesi, bu da ona verdiğim sözü tutmam gerektiği anlamına geliyor. Fabien ve benim aramda hiçbir şey olamaz. Midemde ve kalbimde bir düğüm oluşuyor. Ama böyle olmak zorunda. Şu anda Stephanie'nin insan doğasına olan inancı yeniden tesis edilmeli, hem Tomas'ın hem de kendisinin iyiliği için. Bu onun da geleceği. İşte bu yüzden yapmak üzere olduğum şeyi yapmak zorundayım.

Arka sokaklardan yürüyoruz, Stephanie'nin bana gösterdiği yoldan, nehir kenarındaki açıklıktan sonraki kestirme yoldan, *brocante*'ye çok daha hızlı bir yolculuk yapıyoruz. Her adımda kalbim daha hızlı atıyor ve Lou ile Rhi'nin bunu duyup duymadığını merak ediyorum. Krem ve şeftali rengi duvarlara, kırmızı ve turuncu pişmiş toprak çatılara bakıp haykırdıklarına göre duymuyorlar gibi görünüyor.

Brocante'ye doğru ilerlerken yavaşlıyorum. Fabien'e ne diyeceğimi bilemiyorum. İkimiz de bunun "aptalca bir öpücük" olmaktan çok uzak olduğunu biliyoruz, ama ben bir Söz veriyorum ve buna sadık kalmalıyım.

Büyük ferforje kapılardan geçerek avluya giriyoruz. Onu hemen görüyorum ve bana doğru koşuyor.

"Del," diyor ve hemen arkamda Lou ve Rhi'yi görünce duruyor.

"Fabien," diyorum, sesim çatlayarak. 'Bunlar benim eski arkadaşlarım Eve.'

"Ollie ve Del'in arkadaşları," diyor Rhi, Fabien'in elini sıkmak için hevesle beni iterek.

"Ollie," diye tekrarlıyor Fabien.

"Kocası," diye onaylıyor Rhi, Lou dirseğiyle onu yolundan çekene kadar Fabien'in elini bırakmıyor.

"Üçümüzden evli olan tek kişi o ve onu nerede bıraktığını unutmuş gibi görünüyor! Biraz fazla tiz bir sesle gülüyor.

Fabien, "Kocası," diye tekrarlıyor ve yanaklarım yanıyor. Ollie'yle ayrıldığımızı biliyor. Bilmediği şey ise vücudumu onun vücuduna sarmak istemeden ona bakamadığım.

Stephanie gibi genç bir anne olan Rhi, "Benimki yirmi yıl önce iki küçük çocukla beni terk etti," diyor.

"Benimki spor salonunda daha fit olmaya çalışırken öldü," diyor Lou, sert bir şekilde.

Bir an sessizlik oldu ve kendimi suçlu hissettim. Bir kocam, bir hayatım vardı ve ikisini de bırakıp gittim. Başkası için değil, mutsuz olduğum için. Annemi kaybettikten ve başarısız tüp bebek tedavisinden sonra kendimi ham mı hissediyordum? Acaba Eğer onunla kalsaydım, birbirimizin kalbine girmenin yolunu bulabilir miydik? Ollie, Rhi ve Lou'yu göndererek beni hala sevdiğini mi gösteriyor? Başım.

acıtmaya başladı. Tam da her şeyin kafamda netleştiğini düşünürken. Fabien'e baktım. Ollie'yle ilk tanıştığımda da böyle hissetmiş miydim?

"Hoş geldiniz, bugün nasıl yardımcı olabilirim?" Neredeyse her zamanki neşeli halini takınıyor ve ben bunu duymaya dayanamıyorum. "Eve götüreceğiniz hediyelik eşyalar için mi geldiniz?

"Hayır. Boğazımı temizliyorum. "Aslında Fabien, misafirlerim için yatak odası mobilyalarına ihtiyacım var.

"Anlıyorum. Başını sallıyor. "Kalıyor musunuz hanımlar? Tatil mi?"

"Evet. Neden burada olduklarından onlar da benim kadar emin görünmüyorlar. "Sadece buradaki her şey çözülene kadar.

"Halledildi mi?" diyor Fabien.

"Sadece ..." Rhi sözünü keser. Ne diyecekti ki? Beni eve gitmeye ikna edene kadar mı? Ollie'ye dönmeye? Çünkü o beni hâlâ seviyor ve bu sadece bir kırılma mı?

"Sadece bir süreliğine," diye konuşmayı bitiriyorum.

"O halde sizi buralarda görmek için sabırsızlanıyorum hanımlar, ikinizi de. Sırıttıyor ve Lou sıcak bir şekilde gülümserken Rhi neredeyse ayaklarının dibinde bayılacak gibi oluyor.

'Sen etrafa bak, ben ihtiyacın olanı bulacağım' diyor. "Del? Bana katılmak ister misin?" Takip etmem için eliyle işaret ediyor. Ben de geldim.

Ahır benzeri binanın arka tarafındaki bazı mobilyaların üzerine tırmanmaya başlar.

Lou ve Rhi'nin duyması için yüksek sesle "Arkada birkaç yatağım daha var" dedi ve ardından kısık sesle "Stephanie nasıl?" diye sordu.

O iyi. Sadece biraz... üzgün. Senden hoşlandığını düşündü.

Nazıkçe omuz silkiyor. 'Bu benim hatam. Fark etmeliydim. Acı çekiyor. Bana bakıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Başımı hızla başka yöne çeviriyorum, ona bakarken verdiğim sözü tutacak gücü ya da kelimeleri bulamıyorum.

"Ve hepsi aptalca bir öpücük yüzünden" diye fısıldıyor. Yüzüme bir tokat yemiş gibi hissediyorum. Çenesi kalkıp gözleri kısılırken ona bakıyorum. "Kendimi kaptırdım, özür dilerim.

'Şu lambalara bakın! Sadece on avro! Rhi haykırıyor. "Onları alacağız.

"Ve bu," diyor Lou, bir tomar yatak takımından bahsederken.

Fabien hâlâ bana bakıyor, gözlerindeki sıcaklık gitmiş. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Aynı fikirde misiniz?

"Elbette," der ve bir çekmecenin üzerinde durduğu yerden aşağı atlar. Tılsımı tekrar açtı. Beni büyüledi mi? Yani söylediği hiçbir şeyin anlamı yok muydu? Gerçekten de 'sadece aptalca bir öpücüktü'. O zaman neden çok daha fazlasıymış gibi hissettirdi? Şimdiden başka bir yere mi bakıyor? Yoksa o anın sıcaklığıyla söylediklerimle onu gerçekten incittim mi? Kendimi çok aptal hissediyorum! Ona baktığımda hissettiklerim, onun bana baktığını düşündüğüm anlar o kadar gerçektir ki. Ve şimdi sanki yabancıymışız gibi davranıyor. Deposundaki mücevherlerden daha fazlasını göstererek Lou'yu gülümsetiyor ve Rhi'yi güldürüyor.

"Hepsini bir araya getir. Hesaba yazayım mı Del?" diye sesleniyor, sanki aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi dostça.

"Ben öderim," diyor Lou, püsküllü omuz çantasına uzanarak.

Fabien el sallayarak onu uzaklaştırır. 'Sorun değil. Del ve ben birbirimizi anlıyoruz,' diyor.

Keşke söylediğim şeyi neden söylemek zorunda kaldığımı anlamasını sağlayacak bir şey söyleyebilseydim. Her neyse, öyle demek istememiş olsam bile, onun için bu sadece aptalca bir öpücüktü. Gözlerim yaşlarla doluyor, kırıştıyorum.

'*Oui, merci.* Yakında öderim,' diyorum boğazım düğümlenerek sessizce. 'Ve işinize yarayabilecek büyük boya kaplarım var. Size ödünç verebilirim.

İstersen fırçalar. İşiniz bitince geri bırakın.' Ben değilim.

Benimle mi yoksa Rhi ve Lou ile mi konuştuğundan emin değilim ama ona teşekkür ediyorum ve keşke

Saati geri sarıyorum, lavanta kokusu eşliğinde kamyonun yanında durduğumuz ve onun gözlerinin sadece bende olduğu zamana. "Hepsini sonra getiririm, lavantaları da, eğer hala istiyorsan?" diye soruyor, elimdeki tüm eşyaları not ediyor ve rakamları çok kabul edilebilir bir rakama yuvarlıyor.

Brocante'den ayrılıyoruz. Fabien Lou ve Rhi'yi yanaklarından öpüyor ve çok kısa bir süre de beni. Yanağını yanağımda hissetmek için can atıyorum.

"Şey," diyor Rhi. 'Gece eve kiminle dönüyorsa o gerçekten çok şanslı bir insan.

Evet, sanırım çok şanslıyım. Ama o ben olmayacağım ve kalbim bir kez daha paramparça olacak.

YİRMİ DÖRT

Rhi ve Lou beni öğle yemeğine götürmekte ısrar ediyor. Ani gelişlerini telafi etmek için mi yoksa Ollie'nin söylediklerinin doğru olup olmadığını ve gerçekten aklımı yitirip yitirmediğimi görmek mi istiyorlar emin değilim. Onları Henri'nin yerine götürüyorum, eski kemerli kapıdan geçip Arnavut kaldırımli sokaktan aşağıya, tentesi dışarıda olan ve masaların dışarıya serildiği küçük bistroya iniyoruz.

Henri beni, Rhi'yi ve Lou'yu sıcak bir şekilde selamlıyor ve Stephanie'nin benimle çalıştığını görmekten gurur duyduğunu söylüyor. "*Lavande* gibi çiçek açıyor!" dedi ve ekledi, "Ve sen de! Le Petit Mas ikiniz için de çok iyi! Rhi ve Lou bana ilgiyle bakıyorlar.

Şarap ve su sipariş ediyoruz ve Lou doğrudan konuya giriyor. "Peki, burada neler oluyor?" diyor. "Ollie senin aklını kaçırdığını ve eve gelmeyi reddettiğini söyledi.

Rhi onu masanın altından tekmeliyor.

"Ne? Lou düz sarı saçlarını karıştırır. 'Diyor ki sürekli Geri dönmeyeceksin ve artık onunla mesajlaşmayı bıraktın. Bak, eğer bebek meselesiyse...'

"Bebek olayı mı? Ben soruyorum. "Lou'nun demek istediği...

"Ne demek istediğini biliyorum," diyorum Rhi'ye iç çekerek ve kalbimdeki sızı aniden geri döndü.

"Bakın, ikinizin de iyi niyetli olduğunu biliyorum ve siz benim en yakın arkadaşlarımsınız," eğilip ellerimi onlarınkilerin üzerine koydum, "ama gerçekten, en iyisi bu. Ollie ve ben yolun sonuna gelmiştik. Farklı şeyler istiyorduk. Biz

Bir zamanlar olduğumuz insanlardık ve birbirimizi iyice perişan etmeden önce ayrılmak yapılacak en doğru şeydi. Bu bizim için sadece yolculuğun sonuydu. Suçlama yok. Sadece son.'

Bana bakıyorlar, ne söylediğimi ve anlamsız konuşmadığımı açıkça duyuyorlar. "Bu üzücü, gerçekten üzücü, ama ikimiz de birbirimizden uzakta yeniden mutlu olma şansını hak ediyoruz. Ve kalbimde bir acı var

ki

derin bir yara izi bırakacak çünkü bu mesafeyi birlikte kat edemedik. 'Eski hayatımıza, aynı şeylere geri dönemem. Bu, beni nereye götürürse götürsün ilerlemekle ilgili. Ve işlerin nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama denemeliyim.' İkisine de bakıyorum. "Geri dönmeyeceğim. Kalmak için buradayım. Eğer beni başka türlü ikna etmeye geldiyseniz, vaktinizi boşa harcıyorsunuz.

Ama eğer burada dostlarım olarak kalmaya geldiyseniz, sizi ağırlamaktan mutluluk duyarım.

Yeter ki biraz resim yapmanın sakıncası olmasın! Birden güldüm.

Hayatımda hiçbir konuda kendimi bu kadar net hissetmemiştim. Bardağımı kaldırıyorum.

Bir anlık şaşkın sessizlikten sonra Rhi, "O zaman şu fırçayı çıkarsam iyi olacak!" der. Şarabını eline alır ve gülümser.

"En iyisi önce bir şişe daha sipariş edelim!" diyor Lou. Üçümüz kadehleri tokuşturuyoruz.

"Yeni başlangıçlara," diyorum. "Dr. Seuss ne demişti? "Bittiği için ağlamayın, olduğu için gülümseyin."

"Ollie'ye haber veririm," diyor Lou, yapay elmaslarla süslü telefonuna uzanırken ve biz de gülümsüyoruz. Anlıyorlar. Bu benim. Artık buradayım ve geri dönmeyeceğim.

Ollie'ye söyledim. O da biliyor. Sadece bunu kabul etmesi gerekiyor,' diyorum üzülerek.

"Yeni başlangıçlara," diyor ikisi de ve Henri mutfak kapısından gülümsüyor. Kekikli, rezeneli ve sarımsaklı zengin domatesli balık yahnisi bouillabaisse'in kokusu bize ulaşıyor ve öğle yemeğinin yolda olduğunu söylüyor. Henri masaya, kaselerimizin dibindeki suyu silmek için kullanacağımızı bildiğim büyük bir sepet kabuklu ekmek koyuyor. Çok mutluyum. Ve Le Petit Mas'ın bununla çok ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyorum. Henri haklıydı: orada kalanlar için iyileştirici güçleri var gibi görünüyor.

Yemeğimizi bitirirken Carine yanımızdan geçiyor ve ben de Rhi ve Lou'yu onunla tanıştırıyorum.

"*Enchantée*," diyor ellerini sıkarak.

"Kalıp bizimle bir içki içer misin Carine? Bir sandalyeyi işaret ederek sordum.

'Çok isterdim ama bir randevum var. Bir randevu! Küstahça sırtlıyor.

"Ama yakında hepinizle görüşeceğim! Koyu renk şık saçlarını savuruyor ve kasabanın içinden geçerek *le mairie*'ye doğru ilerliyor.

Öğle yemeğinden sonra, ikinci şişe rosé ve Henri'ye birer kadeh daha içtikten sonra nehir kıyısı boyunca dengesiz bir şekilde geri yürüyüp

tepeye çıkıyoruz

Le Petit Mas'a doğru. Ralph bize doğru geliyor, Lou'nun üzerine atlıyor ve beyaz pantolonundaki pati izleri. Ama o bile işin komik tarafını görüyor. Bir gün

Evin yan tarafında, gölgede lavanta bitkileri toprağa kazılmayı bekliyor. Tomas bize doğru koşuyor ve Stephanie onun arkasında, ellerini bir çay havlusuna silmiş, evindeymiş gibi görünüyor.

"Her şey yolunda mı? Stephanie'ye biraz yalnız kalmanın ona yardımcı olduğunu umarak soruyorum.

Başını sallar. "Fabien geldi. Yatakları topladı, boyayı salona, diğer eşyaları da mutfığa bıraktı. Ve lavantayı."

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Ve *akşam yemeği* için *salata* ile kiş yaptım," diyor. Sanırım bu onun özür dileme şekli olabilir. Her ne ise, kalbimi dolduruyor.

"Harika! Ben de öyle dedim. Bir akşam birlikte kiş yapmıştık - kendi başına bir kiş yapması ileriye doğru atılmış büyük bir adım. Kolumu ona doladım ve kocaman bir gülümseme verdi.

"Ya Fabien? Ben soruyorum.

'Geri dönmek zorundaydı,' diyor.

Sanırım en iyisi bu. Bir sorun yok ama kalbim hala aksini söylüyor.

O akşam dışarıda oturup kuşları ve tarlaman dibindeki nehirden gelen koroyu dinliyoruz.

"Bu ses de ne?" diyor Rhi, o kadar yemekten sonra bir şey yiyemeyeceğini söyledikten sonra Stephanie'nin kişini ve salatasını mideye indirmiş, sonra da ikincisini yemiş.

"Kurbağalar," diyorum.

"Kurbağalar mı?"

"Evet, kurbağalar," diye tekrarlıyorum. "Nehrin aşağısında.

Stephanie bana '*La grenouille*' diyor, ben de ona tekrarlıyorum.

Tomas oturduğu yerden aşağı atlar ve zıplar. "Ribbit, ribbit! Hepimiz gülüyoruz.

"Peki, babasına ne oldu? Lou her zamanki doğrudan üslubuyla soruyor. Rhi onu dürtüyor ve ben de Stephanie'ye dönüyorum.

'Seni terk mi etti? Benimki terk etti,' diyor Rhi, herhangi bir garipliği yumuşatmaya çalışarak. "Ama çocuklarımdan durumu çok iyi. Biri üniversitede, diğeri de çalışıyor. Her şey daha iyiye gidiyor. Eğer bu yılların zor olduğunu düşünüyorsanız, bir de ergenlik çağına gelene kadar bekleyin! Üzgünüm...'

"Üzülecek bir şey yok," diyorum ona. 'Ben de bir zamanlar gençtim! Ne kadar kötü olduğumu hatırlıyorum. Keşke annemden özür dileyebilseydim.

Rhi, "Anneler bunu gerçekten kastetmediğinizi bilir" diyor.

'İyi ki çocuğumuz olmamış. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmazdı," diyor Lou. 'Patrick o zamanlar benim için yeterliydi. Birbirimize tamamen aşıkttık. Başka kimseye ihtiyacımız yoktu," diye ekliyor, gardını indirdiği nadir bir anda.

Stephanie sessizce, "JB'nin olması da yeterliydi," diyor ve hepimiz dönüp ona bakıyoruz. Başı öne eğik ve acısını hissedebiliyorum.

"İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin. Elimi onunkinin üzerine koydum. "Sorun değil," diyor. "O benim hayatımdaki en iyi şeydi. Bana bakıyor

Tomas. 'Çok iyi bir başlangıç yapamadım. Annem iyi bir anne değildi. İçki ve sigara içerdi ve sonunda ölene kadar içti.

Kalbim sıkışıyor.

"Ama ona bakmadığım zamanlarda kendimi okula verdim. O öldükten sonra biraz kayboldum. JB'yi okuldan tanıyordum. O ve ben birlikte olduk ama diğer çocuklar onunla dalga geçtiler, benim evsiz barksız, pasaklı bir çocuk olduğumu söylediler. Ama ben Küçük dairemizi hep güzel tuttum. Hamile kaldığımda kaçtım. Onun hayatını mahvetmek istemedim. Bir çocuğa ve diğer erkeklerin onunla alay etmesine ihtiyacı yoktu. Onu bağlamak istemedim.' Duraksıyor. "Buraya hiçbir planım olmadan geldim. Eğer nehir kenarındaki açıklıkta diğerlerinin desteği olmasaydı ve insanlar

Henri gibi olsaydım, bana ne olurdu bilmiyorum.

Rhi'den bir koklama duyuyorum ve Lou'nun da gözünde bir şey var. "Ve şimdi de sen," diyor sessizce ve elini sıkıyorum.

Kimse konuşmuyor. Gökyüzü inanılmaz bir açık mor, lavanta tonuna dönüşürken hepimiz Tomas'ın kurbağa oluşunu izliyoruz.

"Tomas'ın kimsenin hayatını mahvedebileceğini sanmıyorum," diyorum. 'Ve bence senin gibi onu seven birine sahip olduğu için çok şanslı.

"Bu JB'yi bulmalıyız!" diyor Rhi, masaya vurarak boş şişelerin takırdamasına neden oluyor. "Sorumlulukları olduğunu bilsin! Genç ve bekar bir anne olarak kendi deneyimlerine ve onu ve çocukları terk eden Michael'a atıfta bulunduğunu hissediyorum. Çocuklara hediye alabilmek için bir Noel'de Lou ve benimle birlikte mağazada çalışmıştı ama daha sonra çocuklar okula başladığında yeniden eğitim almak için üniversiteye geri dönmüştü. 'Ben de sana iyi bir saç kesimi yaparım! Kendin hakkında hissettiklerini gerçekten değiştirebilir,' diyor. Umarım şimdi değil de yarın demek istiyordur.

"O haklı," diyor Lou. 'JB hayatında bir Tomas olduğunu öğrenince çok sevinecek. Ve iyi bir saç kesimi insanı gerçekten harika hissettiriyor! Titreyerek bir parmağını kaldırıyor. "Tırnaklar da!

Zihnim en iyisi için ne yapmam gerektiği konusunda dönüp duruyor.

"Bu sana bağı Stephanie," diyorum, arkadaşlarım kadar sarhoş olmadığım belli. 'Eğer JB'yi bulmak istiyorsan, yapabiliriz...'

Birden kendimi Fabien'in bu fikir hakkında ne düşüneceğini merak ederken ve ona danışmak isterken buluyorum. Ama belki de konuşulması gereken kişi Henri'dir. Çok daha tecrübeli ve kız çocuk yetiştirmiş biri. Doğru şeyleri mi söylüyorum? Annemi ve onun ne yapabileceğini düşünüyorum. Ben sadece Stephanie ve Tomas için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapabilirim.

"Gerçekten mi? Sence bilmek ister mi?"

"Bakın, kesin bir şey yok ama belki de çocuğunu tanımak için bir şansı hak ediyordur.

Bana baktı. 'O zaman Tomas'ın babasıyla tanışmasını istiyorum. Hep bir babam olsun istedim. Ne yazık ki, hiç kısmet olmadı.'

"Ben de benimkiyle hiç tanışmadım," diyorum ona sessizce. 'Annemle ben doğmadan önce ayrılmışlar. Beni annem büyüttü. Hiçbir zaman onun izini sürme ihtiyacı hissetmedim. Annemle mutluydum. Biz bir aileydik.

'Bilmek istemedin mi? İstedim,' diyor. 'Her zaman dışarıda beni sevmek istediğim gibi sevecek birinin olmasını umdum.

Başımı salladım. "Sevildiğini hissettiğin sürece, ihtiyacın olan tek şey bu.

Gözlerinde bir öfke parıltısıyla 'Ben yapmadım' diyor. "Annem içkiyi ve uyuşturucuyu beni sevdiğinden çok daha fazla severdi, yoksa beni kendi başıma yetiştirmek için bırakmazdı, değil mi?"

Hepimiz sessizliğe gömüldük.

'Bu sana bağı Stephanie. Bu senin seçimin,' diyorum sonunda.

"Tomas'ın babasını tanımasını, bana bir şey olursa başvurabileceği başka biri olduğunu bilmesini istiyorum.

"O zaman bu bir plan!" diyor Rhi, şarabın verdiği coşkuyla masaya vurarak. "Yarın!"

Tomas yere düşer ve ağlar. Stephanie atlar ve Rhi gibi onu kaldırmaya gider.

"Ah, yorgun," diyor Rhi ve Stephanie ona bakıyor. "Üzgünüm, üzgünüm," diyor Rhi. "Artık bir anne olmadığımı hatırlamam gerekiyor. İhtiyaç duyulan bir anne değilim. En azından salonun bana hâlâ ihtiyacı var. iPad'i kontrol etmeliyim!"

"Ama sen iyi bir arkadaşsın," diyorum, her fırsatta yaptığı gibi yine ağzından kaçırmasını engelleyerek. "Ve geldiğin için çok mutluyum.

'Ve yarın Tomas'ın babasını bulacağız,' diyor.

"Hmm, ama şimdi yataklarınızı hazırlamamız gerekiyor," diyorum ve iki sallantılı arkadaşımın hiçbir işe yaramayacağını görebiliyorum. Hepsine bakıyorum

lavanta bitkileriyle uğraşmak zorundayım. Yapacak çok şey var. Umarım Stephanie'nin Tomas'ın babasını bulmasına yardım ederek doğru şeyi yapıyorumdur. Ama denemek zorunda olduğumuzu biliyorum. Daha önce hiç başkası için bu kadar sorumluluk hissetmemiştim. daha önce mutluluk ve bu korkunç.

YİRMİ BEŞ

"Henri nasıldı? Ertesi gün tatlıları teslim etmekten döndüğünde Stephanie'ye soruyorum.

"Biraz yorgun. Ona dinlenmesi gerektiğini söyledim ama o iyi olduğunu söyledi. Ayaklarını uzatıp dinlenemeyecek kadar çok işi var. Ona güvenen çok fazla insan var.

'Elbette bistroyu bir ya da iki haftalığına kapatabilir. Tatile gider.

"Henri asla kapatmaz. Parayı masanın üzerine koydu.
sonra da bana fişi uzatıyor.

Kırlangıçlar masmavi gökyüzünde dönüyor ve cırcır böcekleri sıcak Temmuz güneşinin altındaki büyük boş tarladaki ot kümeleri arasında cıvıldıyor. 'Bu bitkileri ekeceksem burayı sürmeliyim ya da otlarını temizlemeliyim.

En azından,' diyorum, Fransız pencerelerinden dışarıya, tarlaya bakıyorum, sonra

Serge'in arazisinin mor yama işi yorganına doğru vadinin karşısında. Her şeye bakıyorum

O sabah erkenden suladığım lavanta bitkileri, uzun meşe ağaçlarının arasından süzülen güneş ışığında, ökse otu topraklarıyla asılı, büyük Noel süsleri. Hava çam, biberiye ve lavanta kokusuyla doluydu ve ben yeni bitkiler için toprağı kazmaya başlamak istiyorum. Ama bugün yapacak başka işlerimiz, dinlenmeye bırakılacak hayaletlerimiz var. Derin, canlandırıcı bir nefes alıyorum, buradaki havanın bana verdiği sakinliği ve gücü hissediyorum. Onları bir an önce dikmeli ve Serge'e teşekkür etmek için bir hediye göndermeliyim. Ona biraz çiçek götüreceğim.
pazar günü bisküvi, sanırım.

"Ee, gidiyor muyuz? Ciddi miydin? Stephanie alışverişi kaldırmama yardım ettikten sonra endişeyle soruyor. Mutfak, Ollie'nin gittiği günkü boş kabuktan çok daha fazla eve benzemeye başlamıştı.

"Eğer istiyorsan," diyorum temkinli bir şekilde. Bu onun kararı olmalı.
Bilmiyorum ki

JB bu yüzden bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilemiyorum. Sadece onun yanında olabilirim. Kararımı verdim. JB'yi bulmak istiyorum. Onun

oğluyla tanışmasını istiyorum,' diyor.
'Beni istemeyebilir ama Tomas'ı isteyeceğini umuyorum. Sanırım Fabien'i bu
yüzden bu kadar çok seviyorum, çünkü o da Tomas'ı seviyor. Oğlum için en
iyisini istiyorum.

Onun adını duyunca kalbim ve midem yerinden çıkacak gibi oluyor.
"Sevdiğini biliyorum.

Hadi o zaman. JB'yi bulalım ve bakalım onu Tomas'la tanıştıracak
miyiz? Nereye gittiğimizi ve oraya nasıl gideceğimizi biliyor musun?"

Yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle başını sallıyor.

Çok geçmeden Tomas da dahil olmak üzere beşimiz otobüse bindik. Rhi ve Lou uzun ve huzurlu uykularından uyandıktan sonra şehre indik ve yola koyulduk. Dışarısı sıcak ama otobüs serin. Rhi otobüsü kontrol ediyor. salonunda iPad'ini kullanıyor, ücretsiz Wi-Fi'yi kullanıyor, rezervasyonları kontrol ediyor ve personeline genellikle ilgileceği müşteriler ve saçlarını nasıl sevdikleri hakkında net talimatlar veriyor. Buraya gelmek için ne kadar büyük bir fedakârlık yaptığını biliyorum. Lou renkli camdaki yansımasını kontrol ediyor, onu görmediğimi sanıyor ama ben görebiliyorum.

Çınar ağaçlarıyla kaplı, şık bir komşu kasabaya gidiyoruz. Otobüsten indik.

"Bu çok güzel," diyor Rhi. "Öğle yemeği yiyebilir miyiz?" diye soruyor ve hepimiz kaşlarımızı çatıyoruz. "JB'yi bulduktan sonra tabii ki," diye ekliyor aceleyle.

"Neden herkes gibi biz de onu Facebook'ta bulmadık?" diye soruyor Lou.

"Stephanie Facebook'un bu tür bir sohbet için uygun bir yer olmadığını düşünüyor ve ben de buna katılıyorum. Onunla yüz yüze görüşmeyi tercih ederdi.' Ve onun için endişeliyim.

Ville de Violet'den çok daha yeni bir kasaba. Küçük ve temiz. Her şey yerli yerinde. Bizim kasabamızın eski evleri, Arnavut kaldırımlı sokakları, karakteristik kemerleri ve ara sokakları yok. Krem rengi bir belediye binası, ana meydanın ortasında pırıl pırıl bir çeşme, büyük bir Büyük bir süpermarketin yanında yeni bir eczane ve döner kavşakta çiçek süslemeleri.

"Bu taraftan," diyor Stephanie, Tomas'ı kendine yakın tutarak.

Onu ana caddeden küçük, temiz evlerden oluşan bir araziye kadar takip ediyoruz. Adımları yavaşladığında yaklaştığımızı anlayabiliyorum. Kendi başına farklı bir yolculuk yapıyor gibi görünüyor.

"Burası büyüdüğü yer mi Stephanie?"

Hayata mesafeli durmak istediğinde yaptığı gibi omuz silkiyor. 'Burada değil ama yakınında. Bu taraftan,' başparmağını sallayarak, 'şehrin dışına çıkmaya devam et, kaykay parkını geç, grafiti izini takip et. Ondan önce Marsilya'daydık. Çoğunlukla Marsilya'da,' diyor. 'Burada yaşamayı denedik.

temizlenmek istedi ama bu uzun sürmedi. Sonunda Marsilya'da giderek daha fazla zaman geçirmeye başladı.

"Bu...? Ben başladım.

'Marsilya'da öldü. *Jandarmalar* bana haber vermeye geldi,' diyor. Gözlerinde daha önce görmediğim bir boşluk var. Sevginin eksik olduğu derin bir kuyu.

'*Anne*,' diyor Tomas, artık yürüyemeyecek kadar yorgun. Belki de onun için bir puset almalıyız.

Stephanie onu kollarına aldı. Sonra bana baktı. "İşte, al onu," dedi ve onu bana verdi. 'Oraya yalnız gideceğim ve JB'nin içeride olup olmadığına bakacağım. Eğer oradaysa, önce onunla konuşacağım. Sonra Tomas'la görüşmek isterse sana geri dönerim. Devir teslim ben düşünmeden gerçekleşti.

'Seninle gelmemi istemediğine emin misin? Rhi ya da Lou Tomas'a bakabilir.'

Kadın başını sallıyor. "Ona göz kulak ol, lütfen.

Dünyada onun için anlamı olan her şeyi bana emanet ediyor.

"Şu yeşillik alana doğru biraz yürüyelim," diye işaret ediyorum, "ve çiçeklere bakalım, *les fleurs*, ha, Tomas?

Başını öne eğiyor ve tıpkı birkaç hafta önce hayatıma bir kasırga gibi girdiğinde yaptığı gibi uzaklaşıyor. Dünyalarımız kelimenin tam anlamıyla çarpıştığından beri ikimizin de hayatı değişti. Ralph ipini çekiyor, koklamak ve keşfetmek istiyor. Ne kadar sıra dışı bir grup gibi görünüyor olmalıyız: Lou, Dolly Parton bakışlarıyla, Rhi telefonda, evdeki kuaförü arıyor, ben, Tomas ve Stephanie, hepimiz birbirimiz için buradayız. Hepimizin bir geçmişi var.

hayatlarımızın manzarasında ayak izleri.

Rhi ve Lou büyük bir ağacın gölgesine sığınırken Tomas'ı yere bırakıyorum ve o da Temmuz güneşinin altında arıların ve kelebeklerin peşinde koşuyor. Bulunduğum yerden Stephanie'yi görebiliyorum. Kapının eşiğinde durmuş biriyle konuşuyor. İçeri davet edilmedi ve ben onun adına kızgınım. O kişinin kapıyı arkasından kapattığını ve kapının eşiğinde ona katıldığını görebiliyorum. JB olmalı. Tomas ve onun için üzülüyorum. Konuşuyorlar. Bence bu iyi bir şey. Dikkatle izliyorum, umuyorum ki Şimdi Tomas'ın babasıyla tanışması için birlikte bu yoldan yürüyecekler. Yüzünü kontrol edip ıslak mendille hızlıca parlattıktan sonra geri dönüyorum.

Artık kapının eşiğinde durmuyorlar. Ön kapı kapandı ve içimde kelebekler uçuşuyor. Sonra Stephanie'nin büyük bir masanın arkasından çıktığını görüyorum.

sarı çiçekli çalı. JB'yi göremiyorum. Onu takip mi ediyor? Yoksa bize doğru tek başına mı yürüyor?

YİRMİ ALTI

Başı dik. Hiçbir şey söylemiyor. İtirazlarına rağmen Tomas'ı kucaklıyor ve kendisine yakın tutuyor. Gözlerinde öfkeli yaşlarla bana bakıyor ve öfkesinin benimkilere de işlediğini hissediyorum. Dönüyor ve tek kelime etmeden otobüs durağına doğru yürüyor. Biz de sessizce onu takip edip Ville de Violet ve Le Petit Mas'a dönüyoruz. Hiçbirimiz konuşmuyoruz çünkü çocuğunuzun babası sizi görmeyi reddettiğinde söyleyebileceğiniz hiçbir şey yok.

ya da seninle bir şey yapmasını istemiyorum. Kendimi sefil ve kızgın hissediyorum ve geri dönüp JB'ye ne kadar büyük bir hata yaptığını, Stephanie'nin ne kadar harika bir anne olduğunu ve Tomas'ın ne kadar değerli bir çocuk olduğunu söylemek istiyorum. Stephanie'ye ne kadar cesur olduğunu. Ama sanırım şu anda hissettiği acı için beni suçluyor.

YİRMİ YEDİ

Ertesi sabah, kasvetli bir gecenin ardından, Stephanie ile işleri nasıl yoluna koyacağımı düşünerek aşağıya iniyorum. Ona ne kadar cesur olduğunu ve Tomas'la ne kadar iyi bir iş çıkardığını söylemem gerekiyor. Aşağı indiğimde ön kapının tıkırdayarak kapandığını duyuyorum. Garip. Stephanie hâlâ benden kaçıyor olmalı. Ya da

Belki de dışarıda yine rüzgar esiyordur. Mistral geri döndü. Ve panjurlar menteşelerinde tıkırdıyor. Mutfağa giriyorum. Tomas masada oturuyor, Ralph ayaklarının dibinde.

"Stephanie," diye sesleniyorum. Belki de aşağı indiğimi duyduğunda Tomas'a göz kulak olmak için burada olduğumu bildiğinden karavana geri dönmüştür.

"Biraz *chocolat chaud* ister misin, Tomas?" diye soruyorum. Genellikle Stephanie kitaptaki bir sonraki tarif için malzemeleri çıkarmaya başlamıştır ve

O günkü tatlıları teslim etmek için kasabaya gittiğinde ne alması gerektiğine karar veriyor. Bugün çalışma yüzeyi boş ve ısınmak için fırını açmamış.

"Stephanie," diye tekrar sesleniyorum, dışarıya, karavana doğru bakıyorum. Fırın minibüsünün sesi duyuldu ve Tomas sandalyesinden atladı, asla onsuz bir yere gitmediği *Mösyö Lapin*'i kucakladı ve ikimiz herkesin kahvaltısı için ekmek ve kruvasan almak üzere yola koyulduk. Fırıncı Simone'a bir kutu bisküvi veriyorum ve bagetlerimizi, kruvasanlarımızı ve Tomas'ın *pain au chocolat*'sını alıyorum. Kendisi için çok uzun olan ve neredeyse kollarından düşecek olan bagetleri taşımakta ısrar ediyor. Bu beni gülümsetiyor, ta ki Stephanie'nin JB'nin evinden ayrılırken döktüğü gözyaşlarını hatırlayana kadar. Bugün kendimizi işimize vereceğiz ve bunun onun kırık kalbini onarmaya yardımcı olmasını umacağız.

Rhi ve Lou aşağı inerken eve giriyoruz. "Kahve? Çay? Kahvaltı?"

Ben soruyorum. "Stephanie!"

"*Anne*! Tomas bağılıyor, ekmeğini gururla mutfağa taşıyor. Tam o sırada masanın üzerinde bir not görüyorum.

YİRMİ SEKİZ

Elime alıp okuyorum, yüzümdeki kan çekiliyor. Dışarıda günü ısıtan güneşe rağmen aniden buz gibi üşüyorum. Telefonum çalıyor. Sağa sola dönüp bıraktığım yeri arıyorum. Rhi ve Lou da katılıyor. Rhi onu meyve kasesinde görüyor ve Lou'ya uzatıyor, o da bana uzatmaya çalışıyor ama elimden kayıp yere düşüyor ve Tomas'ın sıçramasına neden oluyor. Ralph bir tanesini kapıp kaçarken o da bagetleri düşürüyor ve gözyaşlarına boğuluyor.

'Allô! Stephanie!' Telefona doğru bağıryorum. Tomas'ı kucağıma alıyorum ve onu yatıştırmak için hafifçe sallıyorum.

Del? Benim!

Kalbim küt küt atıyor.

"Ollie," diyorum hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Bak, gerçekten üzgünüm ama şu anda konuşamam.

"Del, seninle konuşmaya gerçekten ihtiyacım var. "Ollie, gerçekten yapmam gereken bir şey var.

'Del, on yıllık evlilikten sonra en azından bunu yapabilirsin. Sadece beni dinle!'

Derin bir nefes alıyorum. Tomas yerleşti ve Rhi ona bir *pain au chocolat* verdi, o *da* sağ omzuma kırıntılar saçarak yiyor. Onu bir sandalyeye oturtmaya çalışıyorum ama yine ağlamaya başlıyor, ben de ayağa kalkıp onu tutuyorum.

"Bu ses de ne?" diye sorar Ollie.

"Yok bir şey, sadece bir sandalye gıcırıyor. Rhi ve Lou'ya bakıyorum.

Rhi ve Lou oradalar. Onlara sordum... Emin olmak istedim, Del. Gerçekten istediğin bu mu?"

"Gerçekten istediğim bu mu Ollie?" diye çıkışıyorum.

"Senin için gerçekten bitti mi? Bunu atlatmamızın bir yolu yok mu?" "Hayır Ollie, gerçekten bitti.

"Emin misin? İstedinizin bu olduğundan emin olmak istiyorum.

"Eminim. İçimi çektim, telefonu kapatmam gerekiyordu. "Anlaştık. Sen hesaptaki parayı alacaksın, ben de evi alacağım.

"Ve bu senin için sorun değil, öyle mi?

'Evet. Bir şey imzalamamı isterseniz, gönderin yeter. Şimdi gerçekten gitmem gerek, Ollie.'

'Ve Fransa'da temelli kalıyorsun,' diyor.

Tekrar iç çektim. "Eğer yapabilirsem, evet, burada Le Petit Mas'ta kalacağım. Benim evim, sanırım.

Birden sessizlik oluyor ve başka bir şey söyleyecek mi diye merak ediyorum. Ama gerçekten zamanım yok. "Tamam mı Ollie? Gitmek zorundayım.'

"Doğru, ama Del?

"Evet? Aramayı sonlandır tuşuna basmak üzereydim. "Özür dilerim, tamam mı?

'Gerçekten, üzülecek bir şey yok. Sadece yeni hayatlarımızda mutlu olmalıyız,' diyorum ve bunda ciddiylim. "Ama gitmem gerekiyor.

"Açıklamam gerektiğini hissediyorum," diyor Ollie.

Kalbim sıkışıyor. Eski konulara dönmek üzereydik. Ollie, özür dilerim. Bunu konuşmuştuk. Açıklamaya gerek yok. Artık kendi hayatlarımızı yaşıyoruz. Gitmek zorundayım.'

"Hoşça kal, Del.

"Hoşça kal Ollie," diyorum çabucak. Telefonu masaya fırlatıyorum ve notu tekrar elime alıyorum.

"Ne oldu?" diyor Rhi.

"Ollie iyi mi?" diye sorar Lou. "Seninle konuştu mu? Telefon edeceğini söyledi. Açıkla.'

"Sorun Ollie'de değil. İkisine bakıyorum, onlar da birbirlerine bakıyorlar. "Sorun Stephanie! Ağzım kurudu. "O gitti!

YİRMİ DOKUZ

"Gitti mi?" diyorlar aynı anda.

"Gitmiş olamaz! Tomas buradayken olmaz!" diyor Rhi. Eğer onlar da benim hissettiğim kadar yıkılmış görünüyorsa, bu gerçekleşiyor olmalı.

"Bak. Notu uzatıyorum ve Tomas'ı yavaşça sandalyeye indiriyorum, her zamanki sadık arkadaşı Ralph yanında. Uzanıp bir elini başının üstüne koyuyor.

Rhi notu alır ve Lou'ya uzatır.

Hepimiz bakıyoruz, manavdan alınmış bir kese kağıdına yazılmış.

Sevgili Del, bana ve Tomas'a bir ev verdiğin için teşekkür ederim.

Tomas buraya taşındığından beri çok mutlu. Bu onun için hayal ettiğim türden bir hayat. Bunu ona veremem. Ama sen verebilirsin.

Ve bu yüzden

ayrılmaya ve benden daha iyisini yapabilecek biriyle bir hayat kurmasına izin vermeye karar verdim. Lütfen ona onu sevdiğimi ve bunu yaptığımı söyleyin.

Çünkü onu seviyorum ve onun için en iyisini istiyorum. Beni bulmaya çalışma.

Bu en iyisi. Stephanie. x

"Gitmiş! Rhi Tomas'a bakar. "Tomas olmadan! Yüzünde buruşuk bir gülümseme belirliyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Çünkü senin ona daha iyi bir hayat verebileceğini düşünüyor. Ona sunacak bir şeyi olmadığını düşünüyor.

"Özgüveni dibe vurmuş bir kız var," diyor Lou, başını sallayarak.

"Hayatındaki boşluğu doldurmak için bir erkeğe güvenemezsin.

"Bir erkeğe güvenemezsin!" diyor Rhi.

"Bunun tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum," diyorum. "Michael seni terk ettiğinden beri hiçbir erkeğe güvenmedin ve incinmemek için kimsenin sana yaklaşmasına izin vermiyorsun," diyorum.

Tartışmaya başladılar, ama hepimiz biliyoruz ki şimdi zamanı değil. Belki bunu söylememeliydim ama doğru. Hiçbirimiz doğru anlamadık.

"Bir erkekle birlikte olan tek kişi sendin ve onu terk ettin," diyor Lou.

"Şimdi olmaz," diyor Rhi mantıklı bir şekilde ve hepimiz dilimizi ısırıyoruz.

'Ama böyle hissetmesinin suçlusunun ben olduğumu biliyorum. Tavsiye için bana baktı. Ve Fabien ile olanlardan sonra...'

"Fabien'le ne işiniz var?" diye soruyor Lou, yine doğrudan konuya girerek.

"Hiçbir şey," diyorum. "JB hakkında benden tavsiye istedi ve ben de ona Bu. Çok güçlü ve cesur davrandığını sanıyordum, oysa aslında gerginlikten çatlıyormuş. Onu bulmak zorundayız.' Notu arka cebime sokuyorum.

"Anne olmayabilirim ama bildiğim bir şey var ki," diyorum Tomas'ı işaret ederek, "herkesin annesine ihtiyacı vardır. Burada yaptığım şeyi yapmam için bana güç veren muhtemelen benim annemdi. Bana her zaman sonunda her şeyin yoluna gireceğini hissettirdi. Ve eğer her şey yolunda gitmezse, bunun bir son olmadığını söylerdi. Stephanie'de böyle biri yok. O Sonunda her şeyin yoluna gireceğini bilmeye ihtiyacı var. Tomas'la birlikte olmaya ihtiyacı var. Benim de gururumu ayaklar altına almam gerek. Fabien'le konuşmalıyım.

OTUZ

Üçümüz ve Tomas aceleyle kasabaya doğru yola çıktık; Rhi, Lou ve ben sırayla onu taşıyorduk. Tomas Ralph'i geride bırakmayı reddetti, o da geldi, nehir kenarındaki patika boyunca bir o yana bir bu yana koşturuyor, her birimiz sırayla önden gidiyor ve çekiliyorduk. Önce nereye gitmem gerektiğinden hiç şüphem yok. Mesafemi koruyacağıma dair verdiğim söze rağmen tüm içgüdülerim beni oraya yönlendiriyor. Şu anda ulaşmam gereken tek bir kişi var.

"Fabien! *Brocante*'ye giden yolda aceleyle ilerlerken sesleniyorum; sıcak, nefes nefese ve hayatta her konuda başarısız olduğunu düşünen, değer verdiği herkes, annesi, Fabien ve şimdi de JB tarafından reddedilen genç bir kadın olan Stephanie'nin başına korkunç bir şey gelmiş olmasından korkuyorum. O yaşta olduğum zamanları düşünmeye çalışıyorum. On yedi ve aptal. Şu anda pek de mantıklı olduğumu söyleyemem. Kocamdan ayrıldım, boş bir evde yaşıyorum ve lavantalı pastalar ve tatlılar satarak geçimimi sağlıyorum.

Ayrıca savunmasız bir kızı çocuğuyla birlikte yanıma aldım çünkü onu olduğu yerde bırakamazdım. Şimdi onun hayatını bin kat daha kötü hale getirdim.

Ancak, şu anda on yedi yaşımdan daha mantıklı olmasam da, içgüdülerimi dikkate almayı öğrendim. Ve şu anda bana Stephanie'yi bulmamı söylüyorlar - hızlıca.

Fabien kendi yaşlarında genç bir kadınla birlikte, hasarlı ama güzel, benekli gri bir sallanan ata bakıyor. Bana dönüyor, kaşları şaşkınlıkla kalkık. Tomas onu gördüğüne sevinerek alkışlıyor.

'Fabien! Yardıma ihtiyacım var,' dedim çabucak. "Ben Stephanie!

Sinirli görünen müşteriden özür diliyor ve aceleyle yanımıza geliyor. Tomas'ın uzattığı elini tutuyor ve öpüyor. Kalbim takla atar ve biraz daha kırılır. JB neden böyle hissetmemiş olabilir? Eğer hissetseydi, belki Stephanie kaçmazdı ve Tomas hala annesiyle birlikte olurdu. İhtiyacı olan tek şey o. Bildiğim kadarıyla iyi bir ebeveyn hiç ebeveyn olmamasından iyidir.

"Ortadan kayboldu," diyorum hemen.

"*Disparu*. Lou biraz okul Fransızcası buluyor ve belli ki açıklamam için yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyor.

"Tomas'tan ayrılıyorum! Rhi de katılır.

"Onun için gerçekten endişeleniyorum," diyorum Fabien'e, yeşil gözlerinin içine bakarak ve daha fazlasını söylememe gerek kalmadan beni anladığını bilerek.

"Bir not bırakmış," diye açıklıyor Rhi hâlâ.

"Tomas'a hiçbir şey sunamayacağını, onsuz daha iyi olacağını düşünüyor.

Suçluluk duygusuyla doluyum. Sadece yardım etmek istedim - ve şimdi genç bir anneyi hayal edilebilecek en kötü şeyi yapmaya ve oğlundan uzaklaşmaya zorladım, çünkü değersiz olduğunu düşünüyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Duydum ki

Bir yerde farklı üzüntü türleri için farklı gözyaşları döküyorsunuz.

Bunlar, o gece evde geçirdiğim geceden sonra ağladıklarımla aynı değil.

Ollie gitti: bir eş ve anne olarak başarısızlığım içindi. Bu gözyaşları üzüntü, kayıp ve keder gözyaşları, tıpkı aylar önce annem öldüğünde ağladığım gibi. Kendimi çaresiz, kaybolmuş ve tamamen sefil hissediyorum.

'Onu bulmak zorundayım, Fabien. Bunu düzeltmek zorundayım,' diyorum. Ön kolumla yüzümü siliyorum. Tomas bana *Mösyö Lapin*'i uzatıyor, bu beni aynı anda hem ağlatıyor hem de gülümsetiyor.

"Tamam, endişelenme. Fabien elini uzatıyor ve tereddüt ediyor - gözyaşlarımı sileceğini düşünüyorum ve içim heyecanla gümbürdüyor. Onun yerine dostça, güven verici bir şekilde omzuma koyuyor. Yüzüme dokunmanın yarısı kadar bile samimi değil ve kalbim yavaşlamaya başlıyor. Şimdi Tomas'ın saçlarını hafifçe karıştırıyor ve onunla sessizce konuşarak her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Tomas *Mösyö Lapin*'i yanaklarıma doğru tutuyor. Doldurulmuş tavşan lavanta kokuyor. Ev kokuyor. Annemden gelen bir kucak gibi. Şimdi Tomas'ın annesini bulmalıyım ki o da bu sarılmalardan birine sahip olabilsin.

Carine'e mesaj atacağım. Stephanie boş evlerden ya da kiralık evlerden birinde saklanıyorsa Carine'in haberi olur. Duyumlar alabilir. Birçok ... tanıdığı var,' diyor. Sanırım sevgililerinden bahsediyor. 'Hatta belediye başkanıyla yakın arkadaş. Hepsi Stephanie'ye göz kulak olacak ve Carine'i görürlerse.' Mesajı göndermeyi bitirir. 'Bu arada biz de gidip Henri'yi göreceğiz. O bize daha fazlasını anlatabilir. Pazardaki tezgâhtarların çoğunu tanıyor, dükkân sahiplerini ve-'

Henri! İyi fikir! Onu görmüş olabilir. Dönüp avludan çıkıyorum, Fabien müşterisinden özür diliyor, o da bağırıp kaçıyor. Avlunun kapılarını arkasından çekip kapattı ve kilitledi.

Yolun karşısına geçip yıpranmış taş kemerden geçiyorum, sonra da Dar sokakta, parlak sıcak kaldırım taşlarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde, tentelerin açık olduğu ve masaların serildiği, kağıt örtülerin sürekli esen rüzgarda sallandığı Henri'nin bistrosuna doğru ilerliyorum.

Hâlâ Tomas'ı taşıyarak restorana doğru acele ediyorum, kollarım ağrıyor. Onu Rhi'ye ya da Lou'ya vermek istemiyorum - onu hayal kırıklığına uğratamam. Henri'ye merhaba diyorum, öpücüklerini kabul ediyorum ve olanları anlatıyorum. Henri başını sallayıp dinliyor.

'İnsanlarla konuşacağım. Haberi yayarım. Çok uzağa gitmiş olamaz,' diyor güven verici bir şekilde. 'Bana cep telefonu numaranı ver. Bir haber olursa mesaj atarım.

'Ne yapmalıyım? Aramaya nereden başlayabilirim?

"On yedi yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırla," diyor bana. "O incinmiş. Sana ve dünyaya kızgın. Ona zaman ver. Kendine gelecektir. Bana nazıkçe bakıyor, sonra kollarını bana ve Tomas'a doluyor, ben de ona izin veriyorum, ondan güç alıyorum. 'On yedi yaşında ve kızgın olabilir ama o da bir anne ve bu çocuğu seviyor. Uzun süre uzak kalmayacaktır. Ne söylerse söylesin onu bırakmayacak. Merak etmeyin. Onun güvende olduğundan emin olacağız.'

'Biz' derken kimi kastettiğini sormuyorum ama söylediklerine güveniyorum. Yüzünü inceliyorum. Stephanie haklıydı: yorgun görünüyordu. Çizgili gözlerinin etrafında koyu halkalar var.

Beyaz saçlarını alnına doğru itiyor. "Le Petit Mas'a geri dön, belki eve gelir ve Tomas'ı görmek ister," diyor bana.

"Onu görürsen üzgün olduğumu söyle," dedim. "Eve gelmesini söyle. Burası evimiz. Anlayışla başını sallıyor ve kısa bir süre için bana tekrar sarılıyor. Fabien'in doğrudan bana baktığını görmek için dönüyorum ve kızarıyorum.

Ana yola geri dönüyoruz. Fabien vedalaşıyor ve kapıları açmak için anahtarlarını çıkararak *brokantiye* doğru caddeyi geçmeye başlıyor.

"Teşekkür ederim Fabien," diyorum.

Gelecektir. Endişelenmemeye çalışın. Henri bilir,' diyor ve kapıların kilidini açıyor. Birdenbire aramızda büyük bir mesafe olduğunu hissediyorum ve bu sadece yol değil.

Sessizce nehre doğru dönüyoruz. Orada, Ollie'nin sevdiği havalı barın dışında Cora ve arkadaşları var.

"Cora! Benimle kalan Stephanie adındaki genç kadını arıyorum,' diyorum hemen, onlar bizi öpmeden önce. Haberi yaymalıyım, hem de hemen.

"Ah, evet. Kibarca başını sallıyor, formaliteleri bir kenara bırakmamdan

rahatsız olduğu belli.

'Onu gördünüz mü? Sarı saçları var ve çok zayıf,' diye geveliyorum.

"Ah," diyor Cora, yavaşça ve kasıtlı olarak, beni çileden çıkararak.

'Duyduğuma göre

"Seninle kalan evsizlerden biri. Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor.

"Stephanie evsiz değil. Benimle yaşıyor ve benim için çalışıyor.

Kaşları havaya kalktı. 'Seninle mi yaşıyor? Sana yaptıklarının intikamını almak için bir tür kamu hizmeti yaptığını sanıyordum.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve dudağımı ısırıyorum.

"Peki bu küçük adam kim?" diye soruyor, Tomas'a uzanıyor, o da geri çekilip boynuma sokuluyor.

'Bu Tomas,' diyorum sabırsızlıkla.

"Oh, o da mı ziyarete geldi? Rhi ve Lou'ya bakar.

"Hayır," diyor Lou. "Le Petit Mas'ta yaşıyor.

"Tam bir komün kurmuşsunuz gibi görünüyor! Cora yine gülümsüyor.

"Sadece, dikkatli olmanı söylememe gerek yok.

Café au lait'sini yudumluyor.

"Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?

'Bir leopar beneklerini değiştiremez, canım. Bir kere hırsız olduysan, hep hırsızdır.

Ne düşünürseniz düşünün. İyi niyetiniz ne olursa olsun...'

Artık tamamen öfkeyle doluyum. 'Stephanie bir kullanıcı ya da hırsız değil. O çok çalışkan ve harika bir anne.

"Gerçekten mi?" diyor Cora. 'O zaman şimdi nerede ve sen neden onu arıyorsun? Ne tür bir anne küçük oğlunu terk eder? Ben sadece seni arıyorum, Del. Burada birbirimize destek olmalıyız.

Bu kadını dinlemeyeceğim. Stephanie iyi bir anne. Hatalı olan benim. "Ben halkımla birlikte hareket ediyorum Cora. Hepimiz aynı kasabada yaşıyoruz. Hepimiz buranın sakinleriyiz.

'Elbette, elbette. Kal, bizimle bir içki iç,' dedi ve bir sandalye çekti.

"Üzgün olduğumu görebiliyorum.

Başımı salladım. 'Üzgünüm, gitmem gerek. Kahvenizi böldüğüm için özür dilerim.

"Bir araya gelmek istersen beni ara," diye sesleniyor arkamdan ve ben kendimi gözlerimi devirirken buluyorum.

Oradaki birkaç kişinin el kaldırıp bana iyi günler dilediği açıklığı geçiyoruz.

"Nasıl oluyor da hepsi seni tanıyor? Rhi soruyor.

"Pek emin değilim," diyorum. 'Bir keresinde onlara bir tabak bisküvi bırakmıştım.

... Gel, eve gidelim. *Maman*'ı orada bekleriz,' diyorum Tomas'a. "*Anne mi?*" diyor. Ağzı kapanıyor ve gözyaşları dökölüyor. Umarım Henri ve yakında eve gelir.

OTUZ BİR

O gece, Ralph ayaklarımın dibinde, Tomas'ın uyumasını ve *annemi* çağırmasını dinleyerek uyanık yatıyorum. Uyandığında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, annemin bana söylediği şarkıyı söylemekten başka. Şu anda hayatımın geri kalanında olduğu gibi, sadece kanatlanıyorum. Tomas'ı yatıştırmadığım ya da Stephanie'nin nerede olabileceği ve küçük çocuğunu nasıl özleyebileceği konusunda endişelenmediğim zamanlarda, düşüncelerim Fabien'e kayıyor. Henri'yi kucaklarken bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Gözlerindeki ifade neydi? Sanki bana bakıyormuş gibi hissettim.

Nehrin bir tarafında, ben de diğer tarafındaydım ve bana bir şeyler anlatmaya çalışsa da aramızdaki mesafe yüzünden onu duyamıyordum. Sadece aptalca bir öpücük müydü? Onun yaşlı bir kadınla kaçamağı olmak istemiyorum ...

Stephanie, neredesin? Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum, çingene karavanında ışık işareti arıyorum. Ama hiç ışık yoktu. Yıldızlarla dolu karanlık gökyüzüne bakıyorum ve onun güvende olduğunu umuyorum. Hatta kendimi annemden ona göz kulak olmasını isterken ve Stephanie'nin nasıl bu hale geldiğini açıklamaya çalışırken buluyorum. hayatımı, neden olduğum kaostan nasıl sorumlu hissettiğimi ama aynı zamanda onu ve Tomas'ı ne kadar önemsemişimi.

Sabah oldu ve Tomas kuşlar ve horozla birlikte erkenden kalktı. Ben daha yeni uykuya dalmıştım. Mutfağa koşuyor, Ralph merdivenlerde onu koruyor, sonra kapıdan çıkıp çingene karavanına bakıyor, *Maman'*ı bulup ona Ralph'la yatıya kalışını anlatmak istiyor. Kalbim parçalanıyor. Tomas gibi ben de bir an için onun geri döneceğini ummuştum.

Fırın minibüsü geldi ve Simone'a Stephanie'nin kayıp olduğunu söyledim. Çoktan duymuş ve gözlerini dört açmış. Tomas'a bir *pain au chocolat* veriyor ve para vermeyi reddediyor, bana şans diliyor ve Stephanie'nin yakında evde olacağını umuyor.

Günü Le Petit Mas'ta bekleyerek geçiriyoruz. Rhi, Lou ile yatak odalarını boyamaya başlamaya karar verdi. Lou'nun hiç boya fırçası tuttuğundan emin değilim. Sadece makyaj yapmak için kullandıklarından.

Henri'nin o günkü tatlılarını yaptıktan sonra lavanta bitkilerini yerleştireceğim. Tomas'ı yanımdaki sandalyeye oturtuyorum ve unu çalışma yüzeyine atıyorum. Stephanie'nin burada olmasını, bana tarifi Fransızca okutmasını ve telaffuzumu düzeltmesini zlyorum.

"*Non, rptez,*" derdi, Fransız bir ğretmen gibi konuşurdu. Ben de annemin bana yaptığı gibi ona yemek yaptırır, yumurtaları bir kaseye kırarken, ıskalarken ve çalışma yüzeyinden akan yumurtaları toplarken ona gösterir ve denetlerdim.

"*Merde!*" derdi ve ben *de* onaylamayan bir kaşımı kaldırır, ona yemek pişirirken endişelenmek yerine rahatlamasını söyler ve fırından bir tepsi çıkardığında yüzündeki gururu izlerdim. Lavanta ve sevgiyle yapılmış bisküvi ve pastalar.

Tomas ve ben Henri için basit kurabiyeler yapıyoruz. Stephanie kayıpken daha maceracı olamam. Görünüşe göre başladığımız yere geri döndük, sadece daha kötü durumdayız, ikimiz de tanışmadan önce olduğumuzdan daha mutsuzuz, ikimiz de kalbimizde bir şeyler diliyor ve onları kaybediyoruz. Stephanie, Tanrı korusun, geri dönmezse ne olacak? Tomas'a ne olacak? Onu kucağıma aldım ve Ralph'i arkamda bırakarak aceleyle kasabaya gittim. Serin fayanslı zemine kederli bir şekilde yığıldı.

Henri? Oraya vardığımda bistro hâlâ kapalıydı. Koyu renk ahşap çerçeveli kapının camına vuruyorum ve içeriye bakmaya çalışıyorum.

Fransız dantelleriyle yarı örtülü pencereden. "Henri? Panjurları hâlâ kapalı olan bistronun üstündeki pencerelere doğru bağırıyorum. "Henri? Tekrar sesleniyorum, bisküvi kutusunu, alışılmadık bir şekilde, dün gece kapattığında kaldırılmamış olan dış masaya kaydırıyorum.

Kepenler açılır. "*Oui, j'arrive!*" diye sesleniyor. Rahat bir nefes alıyorum.

Saçlarını ve tıraşsız yüzünü ovuşturarak, "Kusura bakmayın, uyuyakalmışım," diyor. "Fazla uyumuşsun! Glmsemeyi başarıyorum.

"Evet, evet!

"Bisküvileri getirdim. Umarım iyidirler. Bir haber var mı?"

'Müşteriler *kafe* ve dondurmalı bisküvilere bayılıyor. Lavantalı dondurmayı deneyebilir misiniz?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum, dondurmayı hiç düşünmeden. Çok geçmeden giyinip n kapıyı açtı.

"Stephanie'yi gördüm," diyor.

"Oh, Tanrı'ya şükür! Bedenim sanki tüm havası boşalmış gibi hissediyor ve yere yığılmak istiyor. "Nerede o? Eve geliyor mu?"

Bir elini kaldırdı. 'Ona zaman ver. Kızgın ve incinmiş durumda ama güvende,' diyor. "Çok yakında kendi yatağının rahatlığını ve bu küçük çocuğu özleyecek. Tomas'ın elini öpüyor.

"Teşekkür ederim Henri," diyorum. Lütfen ona üzgün olduğumu söyle. Ve ona Tomas'ın *annesini* ne kadar özlediğini söyle. Ona ihtiyacı var. Lütfen ona eve gelmesini söyle.

Elini omzuma koydu. 'Eve git. Onu bekle,' diyor ve öksürüyor. "Yaz soğuğu!" diye mırıldanıyor, sonra restorana dönüyor ve işe hazır bir şekilde panjurları açıyor.

Arnavut kaldırımli sokağa geri dönüyorum ve kendimi *brokant* yönüne doğru giderken buluyorum, Fabien'e uğrayıp Stephanie'nin hayatta olduğu ama henüz eve dönmediği haberini paylaşp paylaşmayacağımı düşünüyorum. Açık kapılara bakıyorum - ama ne diyebilirim ki? O hâlâ yok. Ve onunla aramda her ne olduysa, gitmesinde onun da payı var. Uzak durmalıyım ve tüm gücümle dönüyorum, dönerken ona bir göz atıyorum ve nehre doğru yürüyorum, hissediyorum Aramızdaki uçurum daha da büyüyor.

Güneş çok sıcak. Umutsuzca evin serinliğine geri dönmek istiyorum. Nehir kıyısının gölgesi boyunca yürüyorum, açıklığı geçiyorum, ama orada sadece bir kişi var, ağacın altında oturuyor. Onu tanıyorum. Sık sık buraya gelir. Uzun sakalı ve uzun saçları var. Ben geçerken başını sallıyor, gitmemi izliyor. Tomas kelebekleri kovalıyor.

Le Petit Mas'a döndüklerinde, Rhi ve Lou mutfağın dışında, ellerinde beyaz boyayla kaplanmış roze bardaklarıyla oturmaktadır.

"Dürüst olmak gerekirse, resim yapmakta düşündüğümüz kadar iyi değiliz!" diyor Rhi, onlara Stephanie'yle ilgili haberleri verdikten sonra. Suçlu çocuklar gibi beni yukarı çıkarıyorlar.

"Tüm bu TV programlarının bu işi nasıl bu kadar kolay gösterdiğini anlamıyorum!" diyor Lou. 'Sanırsınız ki herkes bir şato satın alabilir ve eline bir boya fırçası alabilir...'

Lou'nun uyuduğu odanın kapısında duruyoruz ve onlar da boya yapıyorlar. Dürüst olmak gerekirse.

"Korkunç görünüyor! Ben de öyle dedim. Yüzümüz buruşuyor, sonra gülmeye başlıyoruz, rahatlıyoruz ve duramadığımızı fark ediyoruz. Tomas da katılıyor, sonra boya kutusunun kapağında duruyor ve yerde beyaz ayak izleri bırakıyor.

"Tüm çatlakları hala görebiliyorsunuz!" diyor Rhi.

"Çatlakları seviyorum," diyorum. "Karakter katıyorlar. "Işığın geldiği yer burası değil mi?" diye soruyor Lou.

Muhtemelen haklı. Buranın B & B misafirleri için hazır olması biraz zaman alacak. Her neyse, şu anda sadece ikimizin olması hoşuma gidiyor. Bu

onu olduğu şey yapar, çatlaklar ve her şey.'

"Tıpkı bizim gibi!" diyor Rhi. Odanın içinde yürüyorum, pencereden dışarı, güneşle ıslanmış vadiye bakıyorum. Bir kez daha Stephanie'nin nerede olduğunu ve ne zaman - eğer dönerse - döneceğini merak ediyorum.

"Oh, hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!" Merdivenlere doğru koşuyorum, diğerleri de peşimden geliyor.

OTUZ İKİ

Ralph gururla nefes alıyor, kürkü yeni kazılmış kırmızı topraktan dolayı kırmızıya boyanmış durumda. Her yer toprak ve Carine ve Fabien'in bana verdiği yeni bitkilerden lavanta da var. Onları yerleştirdim ve özenle

Her gün onları suluyorum. Ağlayabilirim. Aslında, ellerimi yüzümün üzerinde tutuyorum ve her şeyi berbat ettiğim için gözyaşlarımın hıçkırına izin veriyorum.

Her şeyi. Ev, Stephanie ve Tomas, Fabien ...

Rhi ve Lou kollarını bana doluyor. Tomas dizlerime sarılıyor. Ralph dışarıda kalmak istemediği için havlıyor.

Hıçkırıklar hafifliyor ve herkesin düşündüğünü bildiğim şeyi söylüyorum.

'Ya bir hata yaptıysam? Ya kalmamalıysam? Ya bu sadece hormonal bir çılgınlık anıysa? Belki de eve dönüp Ollie'yle ilişkiyi yürütmeliydim.'

Arkadaşlarım bana bakıyor ve ilk kez Lou konuşmuyor.

"Ya sadece yorgun ve endişeliysen?" diyor Rhi. 'Bunun gerçekten istediğin şey olup olmadığını ya da Ollie ile eski hayatına devam etmeyi tercih edip etmeyeceğini sadece sen bilebilirsin. Kimse seni yargılamayacak.

"Sen her zaman bizim yanımızdaydın Del, biz de senin yanındayız, ne yapmak istersen yap," diyor Lou. Doğruluyorum ve çaresizlikle kazılmış bitkilere bakıyorum.

Rhi önce bana, sonra bitkilere bakıyor, birini alıyor, elleriyle bir çukur kazıyor ve bitkiyi yerine koyuyor. "Doğru mu yapıyorum?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Lou, resim kıyafetleriyle bir bitki alıp aynısını yapıyor. Kokluyorum. 'Buna ne dersin Tomas? Lavantayı da ekelim mi? Yeniden başlayalım mı?'

O da başını sallıyor. Keşke Stephanie de burada bizimle olsaydı.

Öğleden sonrayı sıcaklığın altında lavantaları yeniden dikerek geçiriyoruz. Onları bitirdiğimizde, Fabien'in Serge'den getirdiklerini ekiyoruz. Lavanta dikme konusunda boya badana ve ev yenileme işlerinden çok daha iyiyiz. Öğleden sonra güneşine karşı büyük hasır şapkalar takıyoruz ve

Haber beklerken iş bizi rahatlatıyor gibi görünüyor. Öğleden sonra bir arabanın yola çıktığını duydum. Fabien'in kamyoneti. Sıcak ve kirliyim ve daha önce ağladığım için yüzüm hâlâ şiş.

Rhi bana şöyle bir baktı ve "Ben giderim." dedi. Ben bir şey söyleyemeden evin önüne doğru koşmaya başladı, ben de tozumu aldım. Tomas da Ralph'la birlikte onu takip ediyor.

Derin bir nefes alıyorum, başımı kaldırıyorum ve Fabien'in kamyonetinin bir toz bulutu içinde yolda kaybolduğunu görmek için evin yan tarafına doğru yürüyorum.

Rhi bana dönüyor ve omuz silkiyor. "Stephanie'den haber olup olmadığını öğrenmek istedi," dedi. "Henri'nin onu gördüğünü ama eve gelmediğini söyledim. Tomas'a bir hediye getirmiş.

Sallanan at. Ve görünüşe bakılırsa, Fabien ona bir makyaj yapmış. Eyerine "Tomas" bile çizmiş. Tomas çok heyecanlandı ve çoktan ata tırmanmaya başladı. Ralph ona temkinli bakıyor - rakibi var.

Fabien'den ne bekliyordum bilmiyorum ama soğuk davranmasını beklemiyordum. Rhi bana bakıyor ve bir şey olup olmadığını merak ettiğini biliyorum. "Sadece bir öpücüktü," diyorum sessizce, çok daha fazlası olmasına rağmen.

Evin yan tarafına doğru yürüyoruz. Sırtım ağrıyor ama bitkileri yerleştirmeyi bitirmeye kararlıyım. Başka hiçbir şey olmasa bile, yaptığım dağınıklığı düşünmemi engelliyor ve sırt ağrısı en azından hak ettiğim şey. Belki de eve gitmeliyim. Belki de bu aptalca bir fikirdi.

Güneş batarken gökyüzü mavinin, pembenin ve ardından morun güzel bir tonuna, yeniden lavanta rengine dönüşüyor. En azından lavantayı *Mas'a* geri getirmeye başladım: Gidersem arkamda iyi bir şey bırakmış olacağım, daha fazla karmaşa yaratmayan bir şey.

Serin mutfığa girip bir bardak su dolduruyorum. Rhi ve Lou'ya şarap teklif ediyorum ama kimse gerçekten havasında değil.

Rhi'nin iPad'i masanın üzerinde, salonla iletişim halinde, video bağlantısından gelen ve giden müşterileri izliyor, işin yolunda gittiğinden emin oluyor, biri bir şeyi istediği şekilde yapmadığında söyleniyor.

Dizüstü bilgisayarım tüm eşyalarımınla birlikte gitti ve açıkçası hiçbirini geri almak için acelem yok. Ama şu anda Stephanie'den haber almam gerekiyor. Rhi'nin iPad'ine bakıp açıyorum. İnternet gerçekten çalışıyor gibi görünüyor ve parmaklarım titreyerek hızla Facebook sayfama giriyorum. Rhi'nin beni aramayacağını biliyorum.

Zihin. Stephanie'nin bu yolla iletişime geçmeye çalıştığını umarak yüklenmesini bekliyorum. Ama hiçbir şey yok. Ollie'yi düşünüyorum ve insanlara neden orada olmadığını açıklamak zorunda kalacağı için kendimi suçlu hissediyorum. Belki de bir şeyler göndermeliyim. Ya da belki - belki bu bir anlık bir şeydi ve geri dönmeliyim. Sayfasını çeviriyorum ve Facebook fotoğrafını ikimizin değil, kendi profilinin fotoğrafıyla değiştirdiğini görüyorum. Ne yazdığını merak ediyorum ve tam bakacakken dışarıdan ismim bağırılıyor.

Kargaşanın ne olduğunu görmek için ön kapıya koştum. Lou pencereden dışarı sarkmış, yeni duş almış ve havluyla sarınmış. Rhi, tozlu araba yolunda sallanan atın üzerinde Tomas'la oynadığı yerden ayağa kalkmış. Avazı çıktığı kadar benim adımları haykırıyor. Ralph havlıyor.

Ve sonra hepimiz mavi plastik torbalarını taşıyan küçük bir figürün yolda ilerleyişine bakıyoruz. Yarı yolda durdu.

"Tomas," diyorum boğazımdaki düğümlemeye rağmen. Bana bakıyor, umursamaz görünüyor ve umarım bunun ne anlama geldiğini anlamıştır. Ben işaret ediyorum, o da bakıyor. Rhi belli ki patlamak üzere. Ve her iki figür de durup birbirlerine bakıyor. Yüzü kıpkırmızı olan Rhi gibi ben de nefesimi tutuyorum. Yolun yarısında duran figür hala hareket etmedi ve bunu ilk yapan ben olmak istemiyorum. Yanlış yapmak istemiyorum. Onu korkutmak istemiyorum.

Sonra birden Tomas attan iner, tozlu zemine düşer ve "*Anne!*" diye bağırır.

Rahat bir nefes alıyorum ve gözlerim bir kez daha yaşıyor, bu kez sevinçten. Tomas'ın ona doğru yürüdüğünü görebiliyorum. Çantalarını bırakıyor

ve ona doğru koşar. Tökezler ve yüzüstü yere düşer. Rhi öne atılıyor ama kendini durduruyor. Yardım etme dürtüsüne direnerek yumruklarını sıkıyorum. Çocuk feryat ederken Stephanie onu kucağına alıyor ve sıkıca sarılıyor, çocuk da sanki birbirlerini hiç bırakmayacaklarmış gibi kollarını sıkıca ona doluyor. Ve bir kez daha annemi yakınımda hissediyorum, bana her şeyin yoluna gireceğini hissettiriyor.

Stephanie onu tekrar tekrar öpüyor, sonra çantalarını oldukları yerde bırakarak bana doğru yürüyor. Tomas'ı alıp tekrar gitmek için mi geldi? Bu bir veda mı? Onu burada tutan hiçbir şey yok.

Önümde duruyor. Gözleri kocaman, yorgun ve korkmuş. Ona sarılmak istiyorum ama yapamıyorum. Bana ne istediğini söylemesine izin vermeliyim. Sadece hissediyorum.

"*Anne,*" diyor Tomas, şimdi gülümsüyor ve beni de gülümsetiyor.

"Evet," dedim. 'Annen burada. Onu özlemişsin. Sanırım o da seni özledi. Ona bakıyorum. 'Sen onun annesinin Stephanie ve hiç kimse senin yerini alamaz ya da senin yaptığından daha iyi bir iş yapamaz. O sana tapıyor. Ve işler ne kadar ters giderse gitsin, seni sevmekten asla vazgeçmeyecek. Siz onun annesiniz. Ve sevildiğini hissetmek için hayatta sadece bir tane iyi ebeveyne ihtiyacın vardır. Ben biliyorum. Benim sadece bir tane vardı.'

"Geri dönebilir miyim lütfen?" diye sorarken gözlerinde yaşlar var. Yutkunuyor. "Eskisi gibi mi? Gerçekten çok çalışacağım ve seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

'Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın, Stephanie. Bunu sana ben yapmışım gibi hissediyorum ve incindiğin için üzgünüm. Sonra kendimi daha fazla tutamıyorum: Kollarımı açıp ona ve Tomas'a sarılıyorum. 'Evine hoş geldin Stephanie,' diyorum. 'Şimdi git duş al ve yemek yapalım,' diyorum ve sonunda onu serbest bırakıyorum.

Sonra Rhi ona sarılıyor ve Lou da öyle. Mutfakta annemin ve benim en sevdiğimiz yemeklerden birini yapıyorum: Bolonez makarna.

Daha sonra dışarı çıkıyorum, Rhi önce benim, sonra kendisinin ve Lou'nun kadehlerini dolduruyor ve kadeh kaldırıyor. "Le Petit Mas'a, çatlaklara ve her şeye!

"Çatlaklar ve hepsi! Le Petit Mas'ta bir gün daha güneş kaybolurken yudumluyoruz. Arkadaşlarımla burada geçirdiğim bu güzel zamanın daha ne kadar süreceğini merak ediyorum ve onlar gittiğinde, burası bir *chambre d'hôte* olarak çalışmaya devam etmezse ne olacağı sorusunu aklımın bir köşesine itiyorum. Ve neden Ollie profil resmini çok çabuk değiştirdi.

Şimdilik burada, değer verdiğim insanlarla birlikte olmanın tadını çıkaracağım. Diğer her şey için yarın endişeleneceğim. Çatlaklar ve her şey.

OTUZ ÜÇ

Ertesi sabah güneş doğmaya başladığında, tarlada sıra sıra dizilmiş lavanta bitkileri gibi hayat da yeniden rayına oturmuş gibi görünüyor. Dün kaos olan yerde şimdi düzen var.

Bugün pazar günü. Herkes Stephanie'nin döndüğünü görmekten memnun. Cora bile merhaba demek için geliyor. "Ama bir uyarıda bulunayım," diyor komplocu bir tavırla. 'Bu işi evden yürüttüğünü duydum. Umarım tüm evrak işlerini yoluna koymuşsundur. Fransızların nasıl olduğunu bilirsin! Sana bir arkadaş olarak söylüyorum, seni kolluyorum. Samimi görünüyor. Fransız olmadığım için biri beni dışarı atmaya çalışır mı?

Henri dışarıda iki kişilik bir masaya servis yapıyor ve Stephanie ilgilenen tatilcilere fırınların Le Petit Mas'ta lavanta ve sevgiyle yapıldığını söylüyor. Ama Cora'nın sözleri kafamı kurcalıyor. Ya bunları kendi mutfağında yapmamam gerekiyorsa? Ya mutfakta tüylü köpek bulundurmamak da dahil olmak üzere bilmediğim kurallar varsa? Herkes görüldüğü gibi mi?

Her şey her an kopabilecek bir pamuk ipliğine bağlı gibi görünüyor. Yine de sabah güneşinin yüzümü ısıtmasına izin veriyorum ve Stephanie ile Tomas'ın o ilk gün aldığım tabaklarda numune dağıtmalarını izliyorum. *brocante*. Henri, Fabien'e Stephanie'yle ilgili iyi haberi verdi. Keşke onu görmeye gelseydi... ya da belki de beni görmeye gelmesini diliyordum, ki bu iyi bir fikir olmazdı. Hayır, hepimizin iyiliği için mesafemizi korumamız en iyisi.

Kilise saati öğleyi vururken, elimizde neredeyse hiçbir şey kalmadı. Tomas harika bir satıcıydı, insanları gülümsetirdi. Toparlandık, masayı Henri'nin deposuna koyduk, öğle yemeğimizi yedik ve arıların vızıldadığı, suyun dipte büyüyen parlak yeşil bitkilerin içinden ve etrafından aktığı, koyu mor süsenlerin ve sarkan salkımların yanından geçerek nehir kıyısı boyunca eve yürüdük. Açıklığı geçiyoruz. Stephanie duruyor ve uzun sakallı ve saçlı adamı selamlıyor. Ona teşekkür ediyor gibi görünüyor. Hatta Tomas'ı onunla tanışmaya götürüyor ve adamın yüzü aydınlanıyor.

Stephanie oğluyla yeniden bir araya geldi. Biz yürürken ona el sallıyor.
Kim olduğunu ya da kaçtığında nereye gittiğini sormuyorum.

"Ben ...  zg nken bana yardım etti," diyor.

Tomas'la aramızda yürüyoruz. "*Un, deux, trois!*" diyoruz ve onu havaya sallıyoruz.

Belki, sadece belki, burada hayat benim için düzene giriyordur. Küçük bir evim var.

ve dosyalanması gereken evraklar hakkında bilgi alabilirim. I

Stephanie ve henüz ayrılmaya niyetli olduklarına dair bir işaret vermeyen arkadaşlarımdan i  konusunda yardım alıyorum. Fabien olmasa bile hayat oldukça iyi görünmeye ba lıyor. Yine de keşke o da olsaydı demekten kendimi alamıyorum.

"*Encore, encore!*" diye bağırır

Tomas. '*Un, deux, trois!*

Wheeee!"

Hayatta istediğim her şeye sahip olmayabilirim ama beni gülümseten çok  eyim var. Memnun olmak için yeterince şeye sahibim.

Kesinlikle ilerliyorum.

OTUZ DÖRT

"Ne demek istiyorsun, bir erkek mi? Boş kutuları ve para kutusunu mutfağın serinliğindeki masanın üzerine koyarken Rhi'ye söylüyorum.

"Bir adam! Yolun sonunda takılıyordu!" "Ne yapıyordu orada?" diye soruyorum endişeyle.

"Sadece etrafta takılıyordu," diyor.

"Ona iyice bakabildin mi? diye sordum.

"Hayır. Sanırım Ralph onu korkutup kaçırdı. "Tamam," diyorum.

"Yani, yolun hemen aşağısında bir evsizler projesi varsa..." diyor alçak bir ses tonuyla.

"Şimdi Cora gibi konuşmaya başladın," diyorum sertçe.

"Sadece dikkatli olman gerektiğini söylüyorum.

Stephanie'nin evsizlerin toplandığı açıklıkta durduğunu düşünüyorum. Oradan kimsenin aklına ... Hayır! Kimse içeri girmeyi düşünmez. Alacak çok şeyim olduğundan değil. Bu düşünce aklımın bir köşesini tırmalıyor ama onu bir kenara itiyorum. Bunun ikinci şansımız olması gerekiyordu ve Stephanie burada kötü bir şey olursa ona bir şans daha veremeyeceğimi biliyor. Ona güveniyorum, kendime kararlı bir şekilde söylüyorum. İçgüdülerime güveniyorum. Umarım beni terk etmemiştir.

Masayı temizliyorum ve Rhi'nin iPad'ini görüyorum. Salonunu ve çalışanları izlemek için daha az zaman buluyor gibi görünüyor. Bunun yerine zamanını lavantaları sulayarak geçiriyor ve Lou da ona yardım ediyor. Lavanta tarlası için yatak odası resminden vazgeçilmiş gibi görünüyor. Belki biraz daha bitki alırım. Almaya devam ederim. Ne de olsa işime devam edeceksem lavantaya ihtiyacım olacak. Yoksa Cora haklı mıydı? Doğru evraklar olmadan kapatılacak mıyım? Acaba internetten daha fazlasını öğrenebilir miyim?

iPad'e bakıyorum, sonra oturuyorum. Ollie'nin Facebook sayfasının sekmesi hâlâ orada. Profil resmini ne zaman değiştirdi? Telefonda konuştuktan sonra mı?

Telefon, Stephanie'nin kaybolduğu gün? Resme bakıyorum. Daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Neyse ki benim resmimi kaldırmış. Hiç hoşuma gitmemiştir. Yıllardır kendi fotoğrafımı görmekten hoşlandığımı sanmıyorum. Aslında, elimden geldiğince aynalardan kaçınıyorum. Tedaviden sonra kilo aldığımı biliyorum. Yeni fotoğrafa bakıyorum: kalbimi hoplatacak, bunun bir tür delilik olduğunu düşündürtecek bir şey var mı? Hayır. Hiçbir şey yok. Aklım Fabien'e dönüyor ve Onu gördüğümde tüm vücudum titriyor. Bana yaşadığımı hissettiriyor. Ona bakıyorum

Tekrar fotoğraf. Ollie mutlu görünüyor ve ben de onun adına seviniyorum. Aramızda hiçbir şey kalmadı. Bu doğru bir karardı.

Tam sayfayı kapatmak üzereydim ki bir şey gözüme çarptı. Fotoğrafi beğenen birinin adı. Birlikte çalıştığı, yıllardır görüşmediğı bir kadının adı... o zamandan beri görüşmediğı.

Dışarıdaki güneş ışığına rağmen aniden üşüdüğümü hissediyorum.

Elim titriyor, ismine basıyorum. Ve işte orada: "Ollie ile ilişkisi var...

Önümdeki fotoğrafa bakıyorum ve hasta olacakmışım gibi hissediyorum.

İşte bu yüzden İngiltere'den ayrıldık. O da bu yüzden geri dönmeyi planlıyordu. Kaçtı ve şimdi geri döndü çünkü ...

"İyi misin? Lou bir bardak su içmek için geldi.

"Hayır," dedim. "İyi olduğumu sanmıyorum.

"N'aber? Rhi de su içmeye geliyor.

"Ollie," diyorum. Ekranı onlara doğru çevirip fotoğrafı ve haberin başlığını gösteriyorum. "Bir bebeğı olacak!

Ve ağır hamile kadının resmine ve tarama resmine bakıyoruz: 'Anne ve Baba, sonunda birlikte!

OTUZ BEŞ

"Şunu doğru anlamama izin verin. Sen tüp bebek tedavisi görürken ve annen öldüğünde bir ilişkisi vardı.' Lou her zamanki gibi doğrudan konuya girdi.

"Öyle görünüyor. İç çekiyorum.

"Ve onu açıkça hamile bırakmış olan bu durumdan uzaklaşmak için buraya taşınmayı önerdi.

"Öyle görünüyor.

"Görünüşe göre kadın bunu yapmaya karar verdiğinde, adam kendini suçlu hissetmiş ve geri dönmek için bir sürü bahane uydurmuş.

"Kız arkadaşını ve bebeğini senden saklayacaktı," diye katılıyor Rhi.

"Bizi bu yüzden buraya gönderdi, gerçekten ciddi olup olmadığını ve ona geri dönüp dönmeyeceğini kontrol etmek için. Lou parçaları yerine koyar.

"Böylece halka açık-" Rhi'nin sözü kesildi. "Hamile sevgilisi!

Lou masaya vurur.

"Öyle görünüyor. Dudaklarım uyuştı. Ama içgüdülerim doğru çıkmıştı. Geri dönmemekte haklıydım. Kalmakta haklıydım. İlişkimizin bittiği konusunda haklıydım. Ama haklılık beni pek iyi hissettirmiyor. Ayağa kalktım, dizlerim titriyordu. Ollie için yeterli değildim. Aklıma gelen tek şeyi yaptım: Yeni bitkiler için lavanta tarlasındaki toprağı daha fazla kazmaya başladım.

Ben de geniş kenarlı şapkamın altında, Provençal güneşinin altında, biberiye, çam ve lavanta kokularını içime çekerek kazmaya devam ediyorum. Rhi ve Lou bana katılıyor ve sessizce çalışıyoruz, sadece su için duruyoruz. Stephanie de bize katılıyor ve güneş gökyüzünde batana kadar kazıyoruz. Sonunda sırtımı uzatmak için ayağa kalkıyorum. Ralph aniden çılgınca havlamaya başlıyor ve nedenini bilmiyorum.

"Ralph, ssshh!" diyorum, daha önce olduğumdan çok daha sakın hissederek. Ama Ralph havlamayı kesmiyor. Bir an bir şey görüyorum... ya da belki biri. Herkes duruyor ve yukarı bakıyor.

"*Allô!* Sesleniyorum. "Orada kimse var mı?

Elimizde eski ahırdan aldığımız aletlerle birbirimize doğru ilerliyoruz. "Allô! Tekrar sesleniyorum. Ralph hâlâ havlıyor.

"Sorun yok! Sana zarar vermez, o arkadaş canlısı! Ben de diyorum ki.

Ve sonra yavaşça, evin yan tarafından bir figür beliriyor, beyzbol şapkalı genç bir adam. Stephanie ve ben nefes nefese kaldık.

OTUZ ALTI

"JB! İnanamıyorum.

Ellerini ceplerine sokmuş, gergin bir şekilde duruyor. Stephanie de kımıldamıyor.

"Bizi nasıl buldun? Yavaşça ve dikkatlice ona doğru yürüyerek soruyorum.

Ralph havlamaya devam ederken o geri çekilir.

"Şehirde sordum. *Brocante*'deki adama Stephanie'nin arkadaşı olduğumu söyledim. Stephanie için ne olduğunu çözmeye çalışıyor gibi görünüyor: eski sevgilisi, çocuğunun babası. "Beni buraya bıraktı.

Fabien'den bir iz var mı diye etrafa bakıyorum. Ama yok. Keşke bekleseydi.

JB, 'Bazı mobilyaları teslim ediyordu,' diyor. Benimkilerle birlikte geldiği günü düşünüyorum. Ollie olmadan yeni hayatıma başladığım günü. Ollie ve yeni

hayat benden ve benimkinden bir dünya uzakta.

Gerçekten bitti.

JB'ye doğru yürüyorum ve Ralph havlayarak etrafta koşturuyor.

Stephanie Tomas'ı koruyarak kucağına alır ve ona sarılır. Ralph JB tekrar ondan uzaklaşırken daha da heyecanla havlar. Ve Tomas gözyaşlarına boğulur. JB taş kesilmiş görünüyor.

"Bekle! Dedim. Durumdan bunalmış görünüyor. Stephanie'nin yüzü endişeyle gerilmişti. Tekrar reddedilmeye dayanabileceğini sanmıyorum. JB! Bekle!"

Döndüğünde, tüm o havlama ve kaosun içinde minibüsün yanaştığını duymuyorum. "Hey! Fabien oradaydı. Bir kolunu JB'nin omuzlarına doladı ve JB

durur, şimdi desteklenir. İtaatkâr bir şekilde oturan Ralph'e bakar. dili dışarıda. Fabien patisini sallamak için eğilir. Tomas Fabien'i görür, ağlamayı keser ve yere bırakılmak için kıvrılır. Ayakları yere değmez, ona doğru koşar.

"Görüyorum ki JB seni bulmuş! Kusura bakmayın, bir teslimat yapmam gerekiyordu ama buraya sağ salım gelip gelmediğini kontrol etmek istedim. Bugün buraya çoktan gelmişti ama

Stephanie'yi gördü ve doğru yerde olup olmadığını merak etti. Ben de onu geri getirdim.

Tomas kendini Fabien'in bacaklarına atar ve onları kucaklayarak neredeyse sahibini devirir.

"Hey!" der ve Tomas'ı kaldırır. Stephanie onlara doğru yürür. Fabien onu iki yanağından öpüyor. Rhi, Lou ve ben hareket etmiyoruz. Kalbim yerinden fırlayacak gibi. *Fabien burada! Bunu o yaptı!*

Etrafımızdaki rüzgar artıyor, mistral, değişim rüzgarı bize onun asla uzakta olmadığını bildiriyor.

JB, Tomas ile Fabien'i izler. Sonra Fabien, JB'yi çocuğuyla tanıştırmamanın uygun olup olmadığını sorar gibi Stephanie'ye bakar. Stephanie başını sallar, gözleri fal taşı gibi açılmış ve endişelidir. Hala Tomas'ı tutan JB'ye döner. "JB, Tomas," der ve Tomas'ın küçük elini babasına doğru tutar. JB şaşkınlık ve huşu karışımı bir ifadeyle ona bakar. O da aynı ifadeyle Stephanie'ye bakar.

Sonra Tomas ona uzanıyor ve JB uzaklaşmıyor. Tomas şapkasının tepesine uzanıyor ve onu kendine doğru çekiyor, JB de onunla birlikte ve hepimiz gülümsüyoruz. JB beyzbol şapkasını çıkarıyor ve yüzü ortaya çıkıyor. Gözlerini ikiliden ayırmayan Stephanie'yi izliyorum. Şapka Tomas'ın elinde ve sallıyor, sonra JB şapkayı oğlunun kafasına geçiriyor. Tomas şapkayı çıkarıp yere atıyor ve gülüyor. JB şapkayı alıp tekrar oğlunun kafasına geçiriyor ve Tomas şapkayı çıkarıp yere atarak daha da yüksek sesle gülüyor. Baba ve oğul az önce merhaba demiş olabilir.

Fabien'e 'Teşekkür ederim,' diyorum. Mutfakta akşam yemeğini hazırlıyorum, makarnalı yahni sosu, büyük bir yeşil salata ve bagetlerle servis edeceğim. Fabien'in benim için doldurduğu bir bardak rozeyi yudumluyorum.

Mutfak penceresinden JB ve Stephanie'nin Tomas'la oynamasını izlerken, "Benim için bir zevkti," diyor.

"Yarın gelip gelemeyeceğini sordu bile," diyorum Fabien'e. 'Stephanie'ye eve geldiği gün için üzgün olduğunu söyledi. Sadece şok olmuştu. Ailesine nasıl açıklayacağından emin değil. Oldukça yaşlılar. Onları üzmemek istememiş. Ama Stephanie onu terk ettiğinden beri başka bir şey düşünmüyordu ve Tomas'la tanışmayı çok istiyordu.

Güzel. Buna sevindim. Biraz şans hak ediyor,' diyor ve sırtını pencereye dönüp çalışma yüzeyine yaslanıyor. Beni izlediğini hissedebiliyorum. Sosu bir tutam deniz tuzu ve bir tutam karabiberle çeşnilendirirken ellerim titriyor. Isı boynumdan yanaklarıma doğru akıyor. O

tencereyi fırına götürürken hala beni izliyor. Söylenmemiş pek çok kelime havada asılı duruyor. Dikkatim o kadar dağınık ki neredeyse tencereyi düşürecektim ama Fabien araya girip tencereyi sabitliyor. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum.

Bana lavanta tarlalarını ve çam ağaçlarını, burada olmayı, evimi hatırlatıyor. Onu yanımda hissedebiliyorum ve bacaklarımın çözülebileceğini düşünüyorum. Fabien burada. Ona ihtiyacım olduğunda, o hep burada. Ve şu anda bedenimi ve zihnimi tüketen tüm duygulara teslim olmaktan başka bir şey istemiyorum. Yavaşça ona doğru dönüyorum ve yeşil gözlerine bakıyorum. Dudaklarına bakıyorum. Benden çok daha genç, diyor içimden bir ses. Neden benimle ilgileysin ki? Aklımda rahatsız edici şüpheler dönüp duruyor.

Birbirimize bakıyoruz, büyük pişmiş toprak saksıyı aramızda tutuyoruz, bunun nereye gittiğini merak ediyoruz ve cevaplar için birbirimizin yüzünü arıyoruz.

"Başka şarap var mı?" diye soruyor Lou mutfığa girerken. Fabien'den ağır tencereyi alıyorum ve fırına sürüyorum.

"Elbette," diyor Fabien, her zamanki sevimli haliyle.

"Bir gün harika bir koca olacaksın," diyor Lou. "Keşke on yaş daha genç olsaydım! Kızardım.

"Ve erkeklere ömür boyu tövbe etmediğini! Ona takılıyorum.

'Sanırım Fabien beni dışarıda benim için ikinci bir şans olduğuna ikna edebilir!

Pencerenin dışında JB ve Stephanie, Tomas'ın yardımıyla birbirlerinin yanında rahatlamaya başlarken gülüyorlar. Tomas JB'ye sallanan atını ve Ralph ile nasıl kovalamaca oynadıklarını gösteriyor. Oh, ve kurbağa taklidine geçti! Stephanie gurur ve mutluluktan patlamak üzere. Bu onun ikinci şansı! Fabien bunu gerçekleştirdi. Onun işi bu, kırık dökük şeylere yeni bir hayat vermek. Ama benim için de bir tane olacak mı? Ollie'yi, yeni hayatını, bebeğini düşünüyorum. Beni hiç sevdi mi?

Fabien şişeyi tutuyor ve bardağımı dolduruyor. JB ve Stephanie'yi göstererek, 'Bunu sen başardın Del,' diyor. "Bu küçük aileyi yeniden bir araya getirdin.

"Sen yaptın! Bu öğleden sonra onlar için oradaydın.

'Siz olmasaydınız hiçbirimiz burada olmazdık. Siz çok özel bir bayansınız ve çok da güzelsiniz. Sadece bunu kendiniz fark etmelisiniz,' diyor Fabien.

"Kendinizi sevin ve sevilmenize izin verin.

"Hadi, diğerlerine katılalım," diyerek onu dışarı çıkarıyorum ve sözlerini savuşturuyorum.

O akşam güneş vadinin üzerinde batarken alacakaranlık geceye dönüşür, Stephanie ve Tomas çingene karavanındadır. Fabien JB'yi kasabadaki otobüs durağına geri götürdü ve yarın döneceğine söz verdi. Umarım döner. Rhi bütün gün kuaförle olan kamera bağlantısına bakmadı ve Lou lavantayı diktiğimizde mahvolan ojeyi çıkardı. Fabien'in sözlerini düşünmeden edemiyorum. Ciddi miydi, yoksa sadece kibarlık mı yapıyordu? Çok yoruldum ve doğruca yatağa gittim.

Dışarıda karanlık gökyüzü yıldızlarla dolu. Ağustos böcekleri cıvıldıyor ve ben uyuyamıyorum. Yine Ollie'yi ve yeni hayatını düşünüyorum. Ve Fabien'in sözlerini:

"Kendini sev ve sevlmene izin ver. Gecenin sıcağına rağmen titriyorum.

OTUZ YEDİ

Sonraki hafta bir düzene girdi: Stephanie ve ben çalışıyoruz ve JB öğleden sonraları ziyarete geliyor. Yakınlaşıyor gibiler.

"Sanırım eve gitme vaktimiz geldi," diyor Rhi.

Mutfaktaki eski ahşap çalışma yüzeyini temizliyorum. "Neden?" diye sordum.

'Şey, biz sadece seni eve dönmeye ikna etmeye geldik. Ve artık hiçbir yere gitmeyeceğini biliyoruz, muhtemelen kendi hayatlarımıza geri dönmeliyiz. Rhi bu ihtimalden pek memnun görünmüyor, Lou da öyle.

Ama haklılar. Sonsuza kadar burada kalıp bana göz kulak olamazlar.

Burası artık benim hayatım ve evim. Ve burada mutluyum, arkadaşlarımla ya da onlarsız, sadece ben, Ralph ve lavantalarım. Stephanie ve Tomas hala yanımda olacak: hiçbir yere gitmiyorlar.

"Burada mutlusunuz. Bunu görebiliyoruz. Burası sizin eviniz. Her şeye sahipsin," diyor. Neredeyse her şeye, sanırım. Fabien'le tekrar konuşabildiğimiz için mutluyum, en azından arkadaşız. Önemli olan da bu. Hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyorum. Buraya bir eş bulmaya gelmedim. Kendim olmak için buradayım, tek başıma. Hayatımda aşk vardı ve elimden alındı: Annem ve Ollie. Ollie'ye güvenmişim. "Bu sadece bir seferlikti" dediğinde onu affettim. O zaman onunla kaldım çünkü birbirimizi seviyorduk. Ve burada olduğumuz süre boyunca o kadınla iletişim halindeydi, şüphesiz arabadayken telefonuyla konuşuyordu. Hepsi sahteydi. Fabien ile arkadaş olmak

olabildiğince iyi. Bu kadar yeter. İşleri garipleştirmek istemiyorum. Burası benim evim. İyi arkadaşlarım olduğu için şanslıyım sanırım. İyi olup olmadığımı görmek için hayatlarını askıya alıp buraya gelecek ve iyi olduğumu anlayana kadar burada kalacak türden arkadaşlar. Ve iyiyim. Yeni bir hayatım var ve bu harika.

Rhi'ye sarılıyorum, sonra da mutfağı sabahki yemeklerden temizlemeyi bitiriyorum.

Stephanie onları Henri'ye teslim etmek için şehre yürüdü. Otobüsten inince JB ile buluşacak ve buraya kadar yürüyecekler. Serge'in bana sattığı yeni lavantaları dikmeye ve sulamaya bile yardım etti. Neredeyse kalıcı bir

demirbaş haline geliyor.

Ailesine destek olabilmek için iş arıyor. Tomas'la birlikte ailesini ziyarete bile gittiler. Ve her gece, güneş mor gökyüzünde batarken ve ağustos böcekleri cıvıldarken, yeni ekilmiş lavanta tarlasının kokusunu içimize çekerek dışarıda birlikte yemek yiyoruz.

"Ne zaman ayrılmayı planlıyorsun? Ben soruyorum.

Rhi, "Uçuş rezervasyonu yapar yapmaz, gerçekten," diyor. 'Burada kalıp seninle geçinemeyiz. Artık kendi hayatın var.

"Keşke yapabilsen.

"Biliyorum ama bazılarımız senin kadar cesur değil.

"Keşke olsaydım," diyor Lou, mutfakta bize katılarak.

Ama sen öylesin! Yaşadıklarına bir bak, Lou. Kocanı kaybettin ve kendine bir hayat kurdun. Paranı akıllıca değerlendirdin ve rahat bir yaşam sürüyorsun.

"Ben varım, daha doğrusu," diyor açıkça.

"Ve sen, Rhi, kendi başına iki çocuk büyüttün ve bir iş kurdun.

'Buraya geldiğimden beri, çocuklarım gibi işimin de bensiz gayet iyi idare edebileceğini keşfettim. Ben sadece... kendimi gereksiz hissediyorum,' diyor. 'Ama dediğim gibi, hepimiz buraya gelip kendine yeni bir hayat kuran senin kadar cesur değiliz. Keşke ben de senin gibi olsaydım!

"Ben mi? Burada bir felaketten diğerine sürükleniyorum!

'Hayır, o anda doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaparsın. Ollie'yi terk etmekte haklıydın ve burada kalmakta da haklıydın,' diyor Lou.

"Ve Stephanie ve JB hakkında," diyor Rhi.

"Ona veda etmeden gitmeyeceksin, değil mi? Gülümserler ve başlarını sallarlar.

'Bir kez daha *oda-kahvaltı* işine girmeye ne dersiniz? Daha uzun süre kalabilirsin! Boşuna uğraşıyorum.

'Dekorasyon becerilerimizin buna uygun olduğunu sanmıyorum. Ayrıca yatak odalarını biz kullanırsak misafirler nerede kalacak?

"Doğru..." Başımı sallıyorum.

Birbirimize hüznle bakıyor, birlikte geçirdiğimiz zamanın sona ermemiş olmasını diliyoruz. Ama hepimiz ilerlemek ve kendi hayatlarımıza devam etmek zorundayız.

"Eve döndüğünde ne yapacaksın?

'İşe geri dönmek, belki büyümeye bakmak ve başka bir dükkan almak. Bu beni meşgul eder," diyor Rhi.

"Bir gemi seyahati ayarlayabilirim," diyor Lou. 'Kendime, beni alışmak istediğim şekilde tutacak zengin bir adam bulurum. Gülüyoruz, çünkü gülmezsek ağlayabiliriz.

"Ya sen?" diye sorar Rhi.

'Pazarlara katılmaya ve Henri için tatlılar yapmaya devam edeceğim. Lavanta tarlasını geri getirmek istiyorum, böylece uçucu yağ ve sabun yapabilirim. Tarlada olmayı, toprağın ve lavantanın kokusunu düşünmek bile ruhumu esenlik ve neşe ile dolduruyor. Burada mutluyum, memnunum ve bu hiç de fena bir yer değil.

"Marsilya'dan alabileceğimiz bir öğleden sonra uçuşu var," diyor Lou. İnternet bağlantısı belli ki, hayal kırıklığı yaratacak şekilde, bir kez olsun uslu duruyordu.

"En iyisi toparlanalım," diyor Rhi, üzgün olduğunda her zaman yaptığı gibi kendini meşgul ederek. Havada gerçek bir isteksizlik var: hiçbirimiz veda etmek istemiyoruz.

Odalarına çıkıyorlar ve ben onların etrafta dolaşmalarını, toplanmalarını ve gitmeye hazırlanmalarını dinliyorum. İşte bu kadar. Eski hayatımla bağlarımı koparıyorum. Onlar benim eski ve yeni hayatlarım arasında köprü oldular. Şimdi köprü kuruldu ve ben bir taraftayım, onlar diğer tarafta, birbirlerine iyi dileklerde bulunuyorlar.

aşk ve şans. Mutfaktaki işimi bitirip bulaşıkları kurularıp kaldırdıktan sonra ne yapacağımı bilemediğim zamanlarda yaptığım şeyi yaparak tekrar güneşli tarlaya bakıyorum: Fabien'in bana verdiği eski tarif kitabını açıyorum, küf kokusu ve eskimiş sayfaları beni rahatlatıyor, sonra o akşam yemekte ne pişireceğime karar veriyorum: lavantalı kuzu incik, yeni patates ve petit pois. Rhi ve Lou gittikten sonra sepetlerimi toplayıp malzemeleri almak için kasabaya yürüyeceğim. Bu kafamı dağıtacaktır.

Tarifi çevirmeye odaklanıyorum.

Bump, bump, bump.

Rhi ve Lou bavullarını merdivenlerden indiriyor, giderken de kırılğan duvarlardan daha fazla parça koparıyorlar. Ama umurumda değil. Bu izler onlar buradayken geçirdiğimiz özel zamanın bir hatırlatıcısı olacak.

Üzerlerini boyamak için acele etmeyeceğim. Eğer olursa.

Çantalarını salonda bırakıyorlar ve ben de onları havaalanına götürecek taksi gelmeden önce bahçede içmek üzere bir şişe roze alıyorum.

"Fabien'e bizim için veda et, olur mu?" diyor Lou. Ve ben kızardım.

Mantar patladı ve kızarıklığının eforla karıştırılmasına izin verdim.

"Tabii ki! Görkemli açık pembe şarabı sevdiğim uyumsuz kadehlerime dolduruyorum. Ollie ile hayatım her şeyin birbirine uyması, her şeyin yerli yerinde olmasıyla ilgiliydi. Hiçbir şeyin birbirine uymadığı ya da belirli bir yerde olmak zorunda olmadığı yeni hayatımı seviyorum. Hepimiz kendimize ait olanı buluyoruz.

"Yeni başlangıçlara," diyorum boğuk bir sesle. Kadehlerimizi kaldırıyoruz ve soğuk şarabın kalan hüzünle birlikte yutmadan önce dillerimizde oylanmasına izin veriyoruz.

Bardaklarımızı masaya koyuyoruz. Rhi telefonundan saati kontrol ediyor ve endişeli. Hepimiz kendi düşüncelerimizin içinde kayboluyoruz.

Havaalanına zamanında gitme konusunda endişeleneceğini biliyorum.

Dakik olmayı sever. Lou bir sonraki seyahatini planlamak için nereye gidebileceğini bulmaya çalışacak. Onlar gittikten sonra hayatın nasıl olacağını merak ediyorum. Dinliyoruz

Kuş sesleri ve imlerdeki cırcır böcekleri. Çok huzur verici. Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü güneşe doğru tutuyorum. Birdenbire, birinin adımı haykırmasıyla transa benzer halimden fırladım. Bu Stephanie.

'Del! Del!'

şarabımı devirerek ayağa kalkıyorum ve şarap bacaklarımın üzerine dklyor. Rhi ve Lou da ayağa fırladı. Evin önüne doğru koşuyorum. Ralph havlıyor ve Stephanie'nin ne dediğini duyamıyorum. Koşmaktan, konuşmaya çalışmaktan ve aynı anda gözyaşlarını tutmaya çalışmaktan nefesi kesilmiş.

Ne? Ne oldu? Ralph, sessiz ol!" Ve Ralph ilk kez kendisine söyleneni yapar. Stephanie eğilir, ellerini dizlerine koyar ve derin bir nefes alır. Rhi elinde biraz suyla dışarı çıkar. Ama Stephanie onu almaz ve el sallar.

'Tomas mı? Ne oldu?'

Başını sallar. 'Tomas değil, o iyi. Nehir kenarındaki açıklıkta JB ile birlikte. Onu taşıyamadım. Ve fark ettim ki bu muhtemelen JB'yi Tomas'la bıraktığı zaman. Peki Tomas değilse, kim ya da ne? Derin bir nefes alır. "Henri!

"Henri?" diye bağırdık ve ona baktık.

"Sanırım kalp krizi geçiriyor!

OTUZ SEKİZ

Nefes nefese ve sıcaktan bunalmış bir halde vardığımızda Fabien çoktan oradaydı. Fabien

Bavullar ön kapının yanına bırakıldı ve Ralph da peşimizden nehir yolundan açıklığa doğru koşmaya başladı.

"JB benim için geldi," diyor Tomas kucağında JB'yi başıyla işaret ederek. "Ambulans yolda.

Devrilmiş dev bir meşe ağacı gibi yerde yatan Henri'ye bakıyorum. Yüzü kül rengi. Açıklıkta gördüğüm uzun sakallı, saçlı ve çok nazik gözlü adam onun yanında diz çökmüş.

"Alain ona hayat öpücüğü verdi," diyor Fabien. "Henri burada olduğu için çok şanslı.

Henri'nin açıklıkta ne yaptığını merak ediyorum.

Stephanie yanımda, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor, yüzü endişeyle doluyor. Ralph bile durumun ciddiyetini anlamış gibi görünüyor ve Henri'yi sıcak tutmak istercesine yanına uzanıyor.

Çömelip elini tutuyorum. 'Bizimle kal, Henri. Orada kal.' Ambulans gelene kadar dayanmasını istiyorum. Buraya taşındığımdan beri bu adam benim için bir can simidi oldu. Stephanie'nin yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla yalnız da değilim.

Ambulans geldiğinde Fabien Henri'nin kim olduğunu açıklar.

"Onunla birlikte ambulansa binmek ister misin?" diye soruyor nazik bir sağlık görevlisi Fransızca olarak, ben ayağa kalkmaya çalışırken. O ve meslektaşları Henri'yi sedyeye taşıyıp ambulansa bindirdiler.

"Şey..." Fabien'e bakıyorum, sonra da büyük çam ağacının ve kanepenin gölgesine çekilmiş olan Alain'e.

"Sen git," diyor Fabien.

Rhi, 'Buradaki işlerle ilgilenebilir, Ralph'ı geri götürebiliriz,' diyor.

'Taksiyi iptal edeceğiz, uçuşlarımızı değiştireceğiz. Sadece işler yoluna girene kadar,'

diyor Lou, neredeyse rahatlamış gibi görünen bir ifadeyle. Ama arkadaşlarım hala burada olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum, sanki onlar da bu topluluğa aitmiş gibi.

Sağlık görevlisine başımı salladım ve ambulansa doğru ilerledim. "Hayır! Stephanie kolumu tutarak, "Hayır!" diyor. "Gidemezsin!" "Neden?" diye soruyorum. "Yanında biri olmalı.

"Hayır! Yemek yapmalısın!

"Aşçı mı? Şaşırdım. Akşam yemeğimizi düşünmek için uygun bir zaman değil.

"Bizim için değil, bu insanlar için. Bir elini uzatır ve koyu renk giysili, dağınık saçlı iki kişi daha kanepenin yanında Alain'e katılır ve o da olanları anlatır.

"Ne demek bu insanlar için yemek yapmam gerekiyor? Hâlâ anlamış değilim. "Henri!" diyor ısrarla. 'Ona güvenen çok insan var. O bistro için yemek pişirir ve sonra kapattığında kalan her şeyi her akşam buraya getirir ve ihtiyacı olan insanlara servis eder. O kapağı kapalı küçük kulübeyi işaret ediyor. 'Dün gece temizlik yaptıktan sonra geride kalan boş kaseleri kontrol etmek için buradaydı. her sabah yapar. Geride hiçbir pislik kalmadığını kontrol ediyor. Yardım etmek zorundasın. Henri olmasaydı, birçok kez yiyeceksiz kalırdım. Bu insanların çoğu için de aynı şey geçerli. Ona güveniyorlar.'

Etrafa bakıyorum. "Ben yemek yapamam - en azından bu kadar çok insan için! Evde hepimiz için yemek pişirmekten keyif almış olabilirim ama bistroda restoran standardında yemek pişirebilmem mümkün değil. Henri'nin her gün beslemesi gereken sayılar. "Ben sadece bir ev aşçısıyım!

Ambulansa bakıyorum, bir kapıyı kapatmışlar, diğerini kapatmayı bekliyorlar. Işıklar yanıp sönüyor.

"Siren sesleri duyduğumu sandım. Cora ambulansın diğer tarafından belirdi. 'Bahçeden duydum. Yeni fayanslar döşetiyorum,' dedi. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?

Sanırım bu bir seyirlik spora dönüşüyor. Tepem atmaya başladı. Henri gerçekten ihtiyacı olan iyi, nazık bir adam.

"Kim o? Seresilerden biri mi? Hızlı düşünmesi ve hareketleriyle Henri'nin hayatını kurtarmış olması muhtemel Alain'e bakar.

Dehşet içinde ona bakıyoruz, duyduklarımıza inanmakta güçlük çekiyoruz. "Hayır, aslında ben Henri, bistrodan," diyorum kendimi toparlayarak. 'Ah, hepsini besleyen adam. 'Şey,' diyor, 'belki de onlar Artık burada beslenemeyecekler, başka bir yere gidecekler ve kasabamızı rahat bırakacaklar,' diyor gergin bir gülümsemeyle. 'Bu bölge kesinlikle yeniden geliştirilebilir. Kasaba halkı için bir şeyler. Belediye başkanıyla konuşacağım. Ve

Bize söz verdiği CCTV'nin peşine düş. Bu insanlar buralı değil. Buraya ait değiller. Birbirimize göz kulak olmalıyız.'

Cora'nın nehir kenarındaki patıkada kedi topuklarının üzerinde dönüp sendeleyerek uzaklaşmasını izlerken yanaklarım alev alev yanıyor. Arkasından seslenecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama dilim tutuluyor. Buraya ait olmayan, buraya taşınan biziz, diye düşünüyorum öfkeyle.

Dudakları gergin olan Stephanie'ye bakıyorum ve gözlerindeki öfkeyi görüyorum. "Bana mutfağı göster! İçimde yükselen kararlılıkla ve bir

Ağzımdan daha önce hiç duymadığım bir ses çıkıyor. "Ben Henri'yle gideceğim," diyor Rhi. 'Fabien, sen de benimle gelebilirsin, değil mi? Sen?' diyor, o da başını sallıyor. Sadece Henri'yi çıkarmamız gerekiyor.

Bunun üzerine, Fabien

ama neye? Henri'yle hastaneye gitmemek, onun yerine yemek pişirmek için restorana gitmek ya da onun Rhi'yle ambulansa binmesi mi? Ama sirenler çalmaya başlıyor. Rhi

içeri giriyor, ardından Fabien bana son bir kez bakıyor, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi, ama sağık görevlisi diğerkapıyı kapatmaya hazırlanıyor ve Fabien'in koyu kıvrıcık başını eğip içeri adım atmasını izliyorum. Kapılar kapandı.

Alain ve etrafındaki grup da dahil olmak üzere hepimiz ayakta durup ambulansın uzaklaşmasını, sirenlerin çalmasını, ışıkların yanıp sönmesini izliyor ve Henri'nin yaşaması için dua ediyoruz.

"Haydi Stephanie," diyorum, sesimdeki çelik hala yerinde duruyor. 'Beslememiz gereken insanlar var. Le Petit Mas'tan tarif kitabını al ve benimle bistroda buluş. Sen de,' diyorum JB'ye ve taksileri ve uçuşları iptal etmekle meşgul olan Lou'ya. "Şu anda bize ihtiyacı olan insanlar var.

OTUZ DOKUZ

Şık ama küçük mutfağa bakıyorum, nereden başlayacağıma dair bir fikrim yok. Kurabiye, tuil ve lavantalı *makaron* pişirmek çok güzel ama bu tamamen farklı bir mesele. Acaba Henri yemek *tarifini* yazmış mıdır?

Bugün için planlamıştı. Ama hiçbir şey yok.

Buzdolabını açıp içindekilere bakıyorum.

Cora'nın sözleri kulaklarımda çınlıyor. Ve Henri'nin kül rengi yüzü düşüncelerime musallat oluyor.

'Ne yapabiliriz? Nereden başlayabiliriz? Herkes mutfağa yığılırken Lou soruyor. "Ben patates soyabilirim," diye öneriyor.

"Yapabilirim... Benden ne yapmamı istediğini de söyle," diyor JB, kaybolmuş görünüyor.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Sonra Stephanie elinde kitapla geliyor ve kontrolü ele alıyor.

'Lou ve JB, siz restorani düzenleyin. Masaları yerleştirin,' diye talimat verir. Onlar da başlarını sallayıp peçeteleri taşıyan Tomas'la birlikte küçük mutfaktan çıkarlar. Masaları dışarı çıkarırlar, her ne kadar mistral kasabayı yeniden ziyaret ediyor, kaosa neden oluyor, Lou bardakları yerine koyarken onları deviriyor olsa da

ve masa örtülerini kapıyor. Tomas, kırmızı kuşlar gibi gökyüzüne doğru kanat çırpın kağıt peçeteleri bırakıyor.

Stephanie kitabı bana uzattı. Kitabı ondan alıyorum, göğsüme bastırıyorum ve çok iyi tanıdığım sayfaların kokusunu içime çekiyorum. Kenara koyuyorum ve açıyorum. Bu kitap benim haritam oldu, odaklanmamı ve doğru yolda ilerlememi sağladı. Her gün bir sayfa çevirdim ve bir sonrakini planladım. Bu benim rehberim, arkadaşım, İncil'im oldu. Şimdi sayfalara bakıyorum ve bulanıklaşıyorlar. I ne yapacağımı bilmiyorum. Ellerimi yüzüme koydum.

"Endişelenme," diyor Stephanie, elini omzuma koyarak. 'Kendine güven. Ne yaptığını biliyorsun.

Bunu yapabileceğimi düşünüyor. Bana bakıyor, beni hayal kırıklığına uğratmamamı istiyor.

önemsediği insanlar. Bir denemem gerekecek. Geri yürüyorum

Buzdolabı. Kitap olmadan çalışma vakti geldi ve onu yavaşça bir kenara itiyorum.

Annemin benim için pişirdiği ve benim de bir gün ailem için pişirmeyi umduğum tarifleri düşünüyorum. Ollie'nin çok kalorili olduğu için yapmamı hiç istemediği yemekleri. Bu akşam pişireceğim kuzu incikleri düşünüyorum. Herkese kuzu incik yapamam, ama annemin etin mümkün olduğunca uzağa gitmesini sağlamak için pişireceği geleneksel bir kuzu ve sebze yahnisi olan cawl yapabilirim. Buzdolabını kontrol ettim ve Ben sebzeleri doğramaya başlarken Stephanie et ve baget ekmekleri almaya gitti. Çalışırken kendimi tekrar annemle birlikte mutfakta buluyorum ve bir tür sakinlik hakim oluyor. Tarif kitabı olmadan, içgüdülerimle yemek yapıyorum. Bir şeyleri düşürüyorum, panikliyorum, ısınıyorum ama öğle yemeğine yaklaştığımızda Stephanie'nin denemesi için et suyuna bir kaşık daldırıyorum. Yudumluyor ve gülümsüyor. "Neredeyse mükemmel!"

"Neredeyse mi?" Gülüyorum.

Neyin eksik olabileceğini merak ederek cawl'ın tadına bakıyorum. Baharat için test ediyorum.

Et parçalanıyor. Sebzeler ve patatesler yumuşak ama fazla pişmemiş.

Stephanie eski tariflerin ilk sayfasını çevirerek açıyor ve Fabien'in kitabı bana verdiği günden beri orada duran kurutulmuş lavanta dalını eline alıyor. "*Lavande!*" diyor.

"Elbette! Henri'nin tavana astığı demetten birkaç kuru çiçeği yahninin içine atıyorum.

"Mükemmel!" diye hemfikiriz.

O anda, müdavimler öğle yemeği için bistroya gelmeye başlar.

"Güzel kokuyor!" diye mırıldanıyorlar birbirlerine ve ben aynı anda hem gergin hem de heyecanlıyım. Lou, JB ve Stephanie mutfakta bana yardım ediyor ve biz hastaneden gelecek haberleri merakla beklerken Henri'nin hatırını soran tüm müşterilere hizmet ediyoruz. 'Kapalı' tabelasını asarken, küçük bistro vitrininde birlikte yemek yemek için oturuyoruz, Stephanie, JB, Lou, Tomas ve ben.

Güneş batmaya başladığında yemeğin geri kalanını Henri ve Alain'in konuşulduğu açıklığa götürüyoruz. Oraya vardığımızda müdavimler gülümsüyor ve ben de onlara Henri'ninki kadar iyi olmayabileceğini ama en az onun kadar sevgiyle yapıldığını söylüyorum.

Alkışlıyorlar. Stephanie derme çatma mutfağın kapağını açtığında Güveç tenceresini sıcak tutması için ocağa koydum ve ilk kâseyi Alain'e götürdüm. Bugün özel bir adamın hayatını kurtardı. Herhangi bir haber alır almaz ona söyleyeceğime söz veriyorum. Bana teşekkür ediyor ve kirli elleriyle kaseyi benden alıyor.

"Mersi," diyor ve gözlerini kapıda sıralanan küçük kuyruğa ve Stephanie'nin gülümseyen yüzüne diyor. Bana Fransızca olarak 'Henri çok memnun olurdu' diyor ve ben de birçok açıdan anlıyorum.

Stephanie ve ben yemeği kaselere koyuyoruz. JB ve Lou boşları alıp üst üste koyuyor ve bulaşık yıkamaya başlıyorlar. Herkes gülümserken yemek için teşekkür ediyor. Köpekler etrafta dolaşüyor ve ben onlar için su kapları koyuyorum, sonra sahiplerine onlara vermeleri için yemek artıkları sunuyorum, Stephanie'ye göre Henri'nin yaptığı da bu.

Tam ortalığı toplarken, Rhi ve Fabien hastaneden dönüyorlar. "O iyi," diyor Rhi. "Uyuyor ve olabildiğince stabil.

Fabien, "Carine'e haber verdim, o da belediye başkanına söyleyecek," diyor.

"Fabien harikaydı," diyor Rhi heyecanla, "gerçekten sakindi. Özellikle de Henri'nin ambulansa bir kriz daha geçirdiğini düşündüğümüz zaman. Ama onu çözdüler. Alain'ın hızlı düşünmesinin hayatını kurtardığını söylediler. Fabien'e bakıyorum, o da Rhi'nin kendisini aniden övmesi karşısında mahcup bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Gözlerim yaşardı. Henri'nin iyi olmasından duyduğum rahatlamadan mı, yoksa onun yaptığını hiç bilmediğim işler için her gece ona güvenen bu insanları görmekten mi bilmiyorum.

Alain'e gidip Henri'yle ilgili haberleri ilettim. Ona yarın bir güncelleme ile geleceğimi söyledim.

Geri dönecek misin? Buraya mı? *Demain?*" diyor.

Mutlu yüzlere bakıyorum ve bu gece burada yaptıklarımızdan gurur duyuyorum. Lou, Rhi, Stephanie, JB, Tomas ve Fabien: bunu hepimiz yaptık.

'Evet, döneceğim,' dedim ona.

'Diğerlerine haber veririm. Tüm kalbimle *teşekkür ederim*,' diyor ve ben de onun gözlerinde yaşlar görüyorum. Her ne sebeple burada olursa olsun, belli ki burada olmaya niyetli değildi.

Rüzgâr ağaçların arasından hışırdıyor, mistral bize bir kez daha herkes için değişimin yolda olabileceğini haber veriyor.

"Keşke Alain'e teşekkür etmek için daha fazlasını yapabilseydim," diyorum o akşam Le Petit Mas'taki masada şarap içerken. Hepimiz oradayız, Rhi, Lou,

Stephanie, JB ve şu anda uykulu olan Tomas, annesinin kucağında kıvrılmış, *Mösyö Lapin*'e sarılmış ve başparmağını emiyor. İçinde kaşıklar olan boş kaseler, Henri'nin buzdolabından biraz keçi peyniri ve saklanamayan, kırıntıları masanın üzerine yayılmış gün sonu ekmeği var. Sadece Fabien burada değil. Yemekten sonra eve gitti.

Rhi'nin Le Petit Mas'ta yemek artıkları ve şarap için bize katılması gerektiği yönündeki itirazlarına rağmen Henri hakkındaki haberleri iletti. Ama Henri hakkında bir şeyler duymak istediğimi bildiğini söyledi, sonra mazeretlerini sıraladı ve hepimize iyi akşamlar diledi. Ama bana bu gece ne kadar harika bir iş çıkardığımı söylemeden önce değil.

'Gerçekten, seninle çok gurur duyardı,' diyor. Sonra da ekliyor, "Biliyorum, gurur duyuyorum. Sabah Henri'yi ziyaret etmek için iletişime geçecekmiş. Onu geri arayıp ciddi olup olmadığını sormak istedim. Ama herkes yemek için bana teşekkür etmek istiyordu ve o gecenin içinde kayboldu, sözleri hala aklımdaydı. Sıcak bir parıltı hissettim ve gülümsemeyi başardım.

"Sanırım bir fikrim var," diyor Rhi, biraz daha şarap koyarken.

"Ne için? Kendimi şimdi ve buraya geri getirerek soruyorum.

"Alain'e teşekkür etmenin bir yolu. Bardağını kaldırıyor. Tereddüt ediyorum, en son burada oturduğumuz ve Rhi'nin aklına bir fikir geldiği zamanı hatırlıyorum. Hatırladığım kadarıyla gidip JB'yi bulmamızı önermişti ve bakın ne kadar kötü gitmişti. Ama sonra şimdi ona bakıyorum, kolunu Stephanie'ye dolamış, Tomas da onun kucağında. Belki de en iyisi buydu.

"Gerçekten mi?" diyorum Rhi'ye, kaşlarını kaldırarak.

'Evet! Sanırım tam aradığım şeyi buldum. Lou, bana yardım edebilirsin. Biz lavanta tarlasında güneşin batışını izlerken o şarabını yudumluyor ve ayaklarını ters çevrilmiş bir saksının üzerine koyuyor.

KIRK

Ertesi sabah, horoz ötmeye başlamadan önce uyandım. Bugün pazartesi, pazar günü. Yapılacak çok şey var. Merdivenlerden aceleyle mutfığa iniyorum ve her şeyi nasıl yapacağımı düşünüyorum.

Ralph havlıyor, ben de evin önüne gidip dışarı bakıyorum. Karanlık bir ve aniden korkuyla doluyorum, ta ki Le Petit Mas'tan uzaklaşıp yolda yürüyen kişiyi tanıyana kadar.

'Sus, Ralph. Sadece JB,' diyorum ve o kasabaya doğru ilerlerken gülümsüyorum. Belli ki dün gece Stephanie'yle birlikte kaldığı gerçeğini gizlemeye çalışıyor.

Birkaç dakika içinde Stephanie kucağında Tomas'la mutfakta bana katıldı. Gözlerinde bir ışıltı vardı.

"Günaydın, Stephanie. Gülümsüyorum.

"*Bonjour*, Del," diye düzeltiyor, beni hafifçe azarlıyor ve iki yanağımdan öpüyor. Ben de Tomas'ı öpüyorum.

"*Bisous*? Diyorum ve o da beni mutlulukla öpüyor.

"Her şey yolunda mı? Annesine soruyorum, durgun sabahta güneş doğarken, mistralden eser yok. Yeni şafakla birlikte gelen yeni bir başlangıç.

"*Oui, bien sûr*, elbette," diyor, gözüme takılmadan ve yanaklarındaki hafif pembe kızarıklığı görebiliyorum.

"Sorun değil," diyorum nazikçe, "JB'nin kalması için. O da bana baktı.

"Eğer bir ilişkiniz varsa ve siz..." kızarma sırası bende "... önlem alıyorum. İkimiz de biraz utandık ama bunun söylenmesi gerektiğini biliyorduk. 'Hepimiz Tomas'ı seviyoruz ama kimse daha fazla sürpriz istemiyor. Bir dahaki sefere plan yapmak çok daha iyi. Sonunda bana baktı, onu hiç görmediğim kadar güzeldi ve mutluydu da.

'Siz bir çiftsiniz ve onun ailesi için sorun yoksa benim için de yok... ben senin-'

"Sen sahip olduğum en iyi ailesin," diye sözümü kesti ve birbirimize sarıldık. 'Benim için herkesten daha fazlasını yaptınız. *Merci*.

Yol boyunca bir yerlerde bir fark yaratmış olabileceğimi bildiğim için kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Birinin bana ihtiyacı olduğunda oradaydım ve bu çok iyi hissettiriyor.

"Ve Fabien hakkında," diyor, birbirimizden ayrılırken. Bu sefer yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim," diyor ve ben de elimi sallıyorum.

Onu ve bana hissettirdiklerini düşünüp yanan yanaklarımı da serinletmeye çalışıyorum. "Şimdi anlıyorum ki o benim düşündüğümü düşünmüyor olabilirdi. Kafam karışmıştı. Aptalca.

"Hepimiz aptallık ettik. Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

'Eğer sen ve o bir araya gelerseniz, benim için sorun olmaz. En başta bunu senin için zorlaştırdığım için özür dilerim.

Fabien'le birlikte olmam için bana onay veriyor. Onunla benim için bir şans olabilir mi? O bunu ister mi? Ne de olsa ikimiz de bunun "sadece aptalca bir öpücük" olduğunu söylemiştik. Artık çok mu geç? Zamanımız geçti mi?

Ama ya ... ya bu sadece aptalca bir öpücük değilse? Ya kabul etmeye hazır olduğumuzdan çok daha fazla şey ifade ediyorsa? Bir an için gözlerimi kapattım,

Uçup gitmeden önce dudaklarının benimkilere zar zor dokunduğunu hatırlıyorum. Sonra bu anının verdiği güçle ellerimi çırpıyorum. 'İşe koyulmalıyız. Yapacak çok işimiz var. Derin bir nefes alıyorum ve gülümsemeye zorluyorum.

'Del,' ellerini benimkilerin üzerine koydu, 'bistroya git. Ben burada idare edebilirim. 'Oh, hayır, sorun değil...' Öneriyi elimin tersiyle itiyorum.

'Gerçekten,' diyor. 'Piyasayı idare edebilirim. Ne yaptığımı biliyorum. Hatırladın mı? Herkes ikinci bir şansı hak eder. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum. Ve para kutusunu doğrudan sana getireceğim.'

"Bunu biliyorum! Ona güvenmeyebileceğimi düşünmesi beni şok etti.

"Her zamanki fırın yemeklerimizi yapabilirim. Tıpkı bana öğrettiğin gibi. Bistroya gidip orada hazırlanabilirsin, öğle yemeği için açılabilirsin ve yemeği daha sonra birlikte nehir kenarına götürürüz.

Bu genç kadın gözlerimin önünde çiçek açtı ve büyüdü. 'Başa çıkabilirim, gerçekten,' diye bana güvence veriyor.

Ve bu sefer gülümsemem kendiliğinden yayılıyor. "Tabii ki yapabilirsin. Bir gurur dalgası hissediyorum. Bunu yapmasına izin vermeliyim. "Bu çok mantıklı," diyorum, ihtiyacı olan her şeye sahip olup olmadığını sormamaya çalışarak. 'Eğer beni istersen Henri'nin evinde olacağım. Ondan

bir haber alırsam sana haber veririm.

"Tamam, hadi, hadi! Gölüyor. 'JB birazdan tezgahı kurmama yardım edecek. Ona birkaç kıyafet getirmesini söyleyeceğim. Belki şehirde bir iş arayabilir.

"Belki Fabien biraz yardım alabilir," diye önerdim. Yine Fabien. Aklımdan hiç çıkmıyor. "Ya da Carine bir şeyler biliyor olabilir," diye ekliyorum hemen. "Tamam," diyorum, çantamı alıyorum ve Ralph mutlu bir şekilde etrafta zıplarken onu yönlendiriyorum. "Bistro'da görüşürüz. Ve sonra, kendime engel olamıyorum. "İyi olacak mısın?

"İyi olacağım, Del. Gülümsüyor. "Her şey yoluna girecek!

Ralph'ın başını okşarken ve sabahın erken saatlerinde lavantaların ışığında yeni bir günü müjdeleyen horoza doğru adım atarken, bir demet lavanta toplayıp bistroya taşırken haklı olduğunu umuyorum.

KIRK BİR

Küçük mutfakta durup boş buzdolabına bakıyorum. Artık burada tek başımayım, bunu tamamen tek başıma yapıyorum. Yakında insanlar gelecek, *günün yemeğini* öğrenmek isteyecekler ve bu akşam aç olacaklar. nehir kenarındaki açıklıkta beslenecek ağızlar. Buzdolabının kapısına tutunup başımı yaslıyorum. Bunu yapabileceğimden emin değilim. Sonra hastanede yatan ve yaşam savaşı veren Henri'yi düşünüyorum. Eğer o bunu atlatabildiyse, ben de atlatabilirim, diyorum kendime ve kendimi toparlıyorum. Dolabın kapısında asılı duran alışveriş sepetlerini topluyorum ve ne pişireceğime dair hiçbir fikrim olmadan ama buranın ve insanların beni hayal kırıklığına uğratmayacağını bilerek markete gidiyorum. Henri'nin iyi olup olmayacağı konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok. Fabien, Henri'nin Avustralya ve Amerika'daki kızlarıyla temas halinde. İrtibatta kalacağını ve işler düzelmezse buraya geleceklerini söylüyor. Annemle ve felçle ilgili anılarım peşimi bırakmıyor. Bunu atlatabilmemin tek bir yolu var, o da kendimi bistro ve temizlik için yemek yapmaya vermek. Ve umarım ben yemek pişirirken Henri daha iyiye gider, daha kötüye değil.

Saat 11'de her şey hazır. Kara tahtaya gidip dünün spesiyalini siliyorum ve yerine bugününkini koyuyorum. Stephanie sabahtan beri sıkı çalışıyor, JB onun yanında, Tomas numuneleri dağıtıyor ve onları da yiyor. İnsanlar satın alıyor. Stephanie bisküvileri küçük kağıt paketlere koyup kurdele ve tarladan topladığı lavanta dallarıyla bağlayarak çok güzel bir iş çıkarmış. Turistler onları çok sevdi. Tahtaya '*Poisson*' yazıyorum. *de Provence*', yumuşak beyaz morina *balığı*, domates, zeytin, soğan, sarımsak ve biber ile sotelenmiş, *Provence* otları ile tatlandırılmış ve tabii ki lavanta serpiştirilmiş. Basit ama inanılmaz lezzetli. Ellerimin tozunu alıyorum, sonra kendimle gurur duyarak müşterilerin görmesi için tahtayı dışarı koyuyorum.

Kalabalık pazar meydanına doğru Arnavut kaldırımli sokakta bir aşağı bir yukarı bakıyorum, sonra diğer tarafa, yolun karşısındaki *brokantiye* doğru ilerliyorum. Fabien beliriyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Sanki onu ben çağırmışım gibi. Ben

Sanki ortaya çıkmasını ummuyormuşum gibi dönüp içeri mi girsem, yoksa durup baksam mı bilemiyorum. Bunun yerine durup diğeri tarafa, Stephanie'ye bakıyorum, kalbim kt küt atıyor, Fabien güneş ışığına rağmen hırpalanmış deri ceketini ve boynundaki bandanasıyla bana doğru yürüyor. Onu görmeden önce kokusunu alabiliyorum. Dönüyorum, güneş gözlerime vurduğu için yüz ifadesini göremiyorum. Ya Henri'ye? Ya kötü bir haberse? Kalbim gümbür gümbür atıyor.

"*Bonjour, Del,*" diyor ve beni her iki yanağımdan öpüyor. enesindeki kılları hissediyorum ve beklediğimden bir saniye daha uzun süre orada kalıp kalmadığını ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Yoksa bunu hayal mi ettim? Tabii ki hayal ettim. Gözlerimi kapatıp silkiniyorum.

"Henri nasıl? Nefesimi tutarak soruyorum. Söylenenleri Rhi ya da benden daha iyi anlayacağı için Fabien'in hastaneyi araması konusunda anlaşmıştık.

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Durumu iyi. Nasıl diyorsunuz? Kendine hakim mi?" Gülümsemesi genişliyor ve kalbim sıkışıyor.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Güzel.

"Onu görmeye gidiyorum. Rhi benimle gelmeyi teklif etti. Bana bakıyor ve birlikte gitmeleri konusunda ne hissettiğimi görmek için bir tür tepki mi beklediğini merak ediyorum.

"Tabii ki! nlğmn içine sıkıştırdığım çay havlusunu sallayarak hızlıca söylüyorum.

"Onu kendiniz görmek istemez miydiniz?" diye soruyor.

Kalbim "Evet! Henri'yi görmek istiyorum ve seninle gelmek istiyorum!" diyor. Ama ağzım, 'Hayır, tabii ki Rhi ile gitmelisin! Burada yapacak çok işim var. Rhi'nin bunu yapabileceğini düşünerek mutfağı işaret ediyorum ama bunu Henri için yapmak istiyorum, benim için yaptığı her şey için teşekkür etmek istiyorum. Henri'nin yanına dşebilseydim çok daha kolay olurdu.

Henri'ye olan aşkım - nihayet kendime itiraf ediyorum - ilgilenmediğimi söylediğim bir adama olan aşkımdan daha fazla çünkü kalbimi takip etmekten çok korktum.

Fabien'e derinden aşık olmamı engellemenin bir yolunu bulmalıyım. Ve bu iyi bir başlangıç.

'Rhi ile git. İyi eğlenceler! "Ya da bir hastanede ne kadar eğlenebilirsen o kadar eğlen. Ve sonra, 'Henri'ye sevgilerimi ilet, çok sevgiler. Ona burada her şeyin yolunda olduğunu söyle. Ve,' diye yutkunuyorum, 'onu görmek için sabırsızlanıyorum. eve gelir.'

Fabien sanki mesajı hafızasına kazımış gibi yavaş başını sallar.

'Yapacağım,' der. 'Bu arada, JB'den *brocante*'ye göz kulak olmasını isteyeceğim.

Ben dönene kadar.'

"Oh, bu harika bir fikir! Sıcak bir şekilde söyledim. Bu adam neden bu kadar sevimli?

Küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor, Henri'yi gördüğünde geri döneceğini söylüyor, sonra Stephanie'ye doğru yürüyor ve beni öptüğü gibi onu da iki yanağından öpüyor. Arkadaşını gördüğüne çok sevinen ve ona sarılan Tomas'ı da öpüyor. Sonra Fabien JB'nin elini sıkıyor ve diğer kolunu kardeşçe onun omuzlarına koyuyor. Ona *brokanti* göstererek dikkat etmesini istiyor. JB Stephanie'ye bakıyor, o da başını sallayıp gülerek onları uzaklaştırıyor. Fabien ve JB Arnavut kaldırım sokaktan ana yola ve *brokantiye* doğru yürürken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Fabien'in kolu hâlâ JB'nin boynunda. Beni görüyorlar ve el sallıyorlar.

Lou ve Rhi Le Petit Mas'talar. Rhi'nin Alain için bir sürprizi varmış, dün gece bana söyledi ve bu akşam benimle nehir kenarındaki açıklıkta buluşacak.

Öğle yemeği telaşından sonra Stephanie tezgahı toplar ve Bistro'da garsonluk yapıyor. Tomas masalara ekmek dağıtıyor ve herkesin yüzüne bir gülümseme getiriyor. Özellikle de kendine bir parça ekmek aldığı anda

ya da bir parçayı yere düşürür ve sepete geri koymaya çalışır. Stephanie müşteriyi eğlendirmek için müdahale eder. Her biri Tabak, evden getirdiğim bir demet lavanta dalıyla birlikte gidiyor. Her yemeğin kalbinde lavanta olan eski tarif kitabına küçük bir selam.

Makineyle boğuştuğundan ve nihayet dost canlısı bir müşterinin yardımıyla sorunu çözdükten sonra kahveler servis ediliyor. Her yer Henri için iyi dileklerle dolu ve kendimi ne zaman bu kadar yorgun, mutlu ve evimde hissettiğimi hatırlamıyorum. Bulaşıklar yıkandıktan sonra, Stephanie, Tomas ve ben birlikte yemek yemek için pencerenin önüne oturduk, küçük bir sürahi şarap içtik ve dünyanın geçip gidişini izledik. Bize bakan biri, günlük işlerini bitirip birlikte yemek yiyen bir aile olduğumuzu düşünerek affedilebilir. Buraya geldiğim, burada kaldığım ve bu insanlarla tanıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Ve Henri eve dönüp devralmaya hazır olana kadar bu bistroyu devam ettireceğimden emin olacağım. Böyle bir sevgiyle çevrili olduğum için kendimi kutsanmış hissediyorum. Annemin bugün yaptığım şeyle gurur duyacağını biliyorum. Yemek pişirirken yanımda olduğunu, beni izlediğini, bana rehberlik ettiğini duyabiliyordum, tıpkı

Stephanie bisküvi yapmayı öğrenirken. Hiçbir zaman kendi çocuğum olmayabilir ama sanki o mutfaktaki sevgiyi ona aktarmışım gibi hissediyorum.

Anneme, bana, Stephanie'ye, o da Tomas'a devredecek. O mutfak hepimizin hayatta yeniden yolumuzu bulmamıza yardımcı oldu.

"Tamam," diyorum, tabaklarımızı, bardaklarımızı, kahve fincanlarımızı ve dondurma kâselerimizi toplamak için ayağa kalkıyorum. Ayaklarım ve sırtım ağrıyor ve perişan haldeyim ama işimiz henüz bitmedi. 'Hadi bunları nehir kenarındaki açıklığa götürelim' diyorum.

KIRK İKİ

Açıklıkta dünden daha fazla insan bekliyor gibi görünüyor ve aniden yine gerginleşiyorum.

"Neden daha fazla insan var? Geldiğimde elimi sıkkan Alain'e soruyorum.

"Senin yemeklerini duymuşlar," diyor İngilizce, uzun zamandır bu dili konuşmadığını fark ediyorum ama belli ki denemeye hazır hissediyor.

"Henri'nin yemeklerini seviyorlar. Ama bisküvi yapan lavantacı kadının yemek yaptığını duymuşlar ve bu haber nehir boyunca yayılmış.

"Peki tüm bu insanlar evsiz mi? Ben soruyorum.

'Bazılarının evi yok, bazıları teknelerde ya da minibüslerde yaşıyor. Buradaki herkes geceleri evine dönecek bir masadan yoksun. Yapabilselerdi çoğunun olurdu. Gözlerinde hüznün var.

"Onları doyursak iyi olur," diyorum. "Umarım yeterince vardır. Şimdi endişeliyim. Henri'nin günün yemeklerini buraya getirdiğini sanıyordum. Bu gidişle daha fazla pişirmem gerekecek.

"Bazı insanların hiç parası yok, bazılarının ise biraz parası var" diyor Alain. 'Tüm bu insanları doyurmak ucuz değil. Belki de...' diyor düşünceli bir şekilde '... belki de insanların yemek için ödeyebildikleri kadarını ödedikleri bir dürüstlük kutusu.

"Bu harika bir fikir! Ben de öyle dedim.

Stephanie, "Ancak hiç kimse ödeme gücü olmadığı için geri çevrilmemeli" diyor.

"Aynen öyle! Ben de aynı fikirdeyim. "İnsanlardan karşılayabilecekleri kadarını istiyoruz, ancak hiçbir şeyi olmayan hiç kimse geri çevrilmeyecek.

Tam o sırada Rhi ve Lou'nun nehir kıyısından aşağı indiğini gördüm. plastik kase ve torbalar, el sallayarak ve gülümseyerek. Stephanie küçük derme çatma mutfakçı açıyor ve yemeği ocağa koyuyor. Çatal bıçakları bardaklara koyuyor ve masanın üzerine yerleştiriyor. Sonra eski bir bisküvi kutusu buluyor, açıyor ve

İnsanları ödeyebilecekleri kadar ödemeye teşvik eden bir tabela yazıyor. Ama paranız yetmiyorsa sorun değil: herkes yemek yiyor.

"Vay canına! Bu gece çok yoğun!" diyor Rhi, gülümseyerek.

"Görünüşe göre yemeklerimle ilgili söylentiler yayılmış.

Kızardım. "Bu harika!" diyor Lou.

"Eğer bunu sürdürebilsek. Katkı istiyoruz. Bir dürüstlük kutusu. İnsanlar ödeyebilecekleri kadarını öderler.'

Stephanie peri ışıklarını yakıyor ve küçük açıklık büyüleyici görünüyor. Evsizlerin takıldığı bir yer değil ama Fabien'in oraya koyduğu güzel mobilyalar, ışıklar, insanların birbirleriyle tanışıp selamlaştığı mutlu atmosfer ve etrafta dolaşan köpeklerle burası gerçekten de bir sanat enstalasyonuna benziyor. Birisi eski bir çöp bidonunda ateş yakarak toplantının sıcaklığına katkıda bulunuyor.

"Henri nasıldı?

'İyi gidiyor. İyileşiyor,' diyor Rhi. 'Fabien size daha fazlasını anlatmak için burada olacak. Ama sanırım Henri yakında evde olur.

Rhi ve Lou ile kulübeye geri dönüyorum.

"Ne var orada?" diye soruyorum, çantalarını göstererek.

"Şey..." Rhi şişesini kaybeder gibi olur, sonra kendini toparlar "... kuaför olduğum ve her zaman makasımı taşıdığım için ..." diye devam eder.

Ona bakıyorum.

"Düşündüm ki," dedi birden utanarak, "Alain biraz süslenip püslenmek isteyebilir.

"Bu çok güzel bir fikir! Ben de öyle dedim. "Ona soracağım.

"Ve beni tırnakladı!" diyor Lou, aynı anda hem korkmuş hem de dehşete düşmüş görünüyor, elindeki alet çantasını tutuyor.

"Teşekkür ederim! İkisine de söyledim.

Yanlarına gidip Alain'le sessizce konuşuyorum, belki teklifi reddetmek ister diye, ama onun yerine çok memnun oluyor ve Rhi'yi yanına çağırıyorum, ardından tereddütlü bir Lou geliyor. Alain'in elini sıkıyor ve ben de yanlarından ayrılıyorum. Sonra Stephanie'ye yardım etmek için mutfığa geri dönüyorum. JB, Tomas'ı Stephanie'den devralmak için geliyor ve kısa süre sonra gülümseyen bir Fabien onu takip ediyor, Rhi ve Lou'ya katılıyor, Rhi Alain'in saçını kesiyor ve Lou ellerini bir kase ılık suya batırıyor, sonra kucağına koyuyor ve bir havluyla ovuyor.

Neredeyse bir parti havası var. Herkesin karnı doyduğu için çok mutluyum ve teneke para ve banknotlarla dolu. Fabien bizi buldu ve birer kutu bira verdi.

"Henri'ye," diyor, gözlüklerimize dokunurken.

"Henri'ye!" diye yankılandık, diğer birçokları gibi. 'Gerçekten! Bu kadarı da fazla!

Cora öfkeli bir şekilde orada duruyor. 'Belediye başkanıyla konuşacağım! Bu durdurulmalı!

Alain ayağa kalkar, saçları kısa kesilmiş, uzun sakalı gitmiş, elleri ve tırnaklarını temizledi. 'Neden, *Madam*? Siz öyle dediğiniz için mi? Sizin Fransa vizyonunuza uymadığımız için mi? Biz de en az sizin kadar buraya aitiz. Ve eğer elinizde bir kavga istiyorsanız, bir tane alacaksınız!

Cora bana sanki nehir kenarını temizleyenleri cesaretlendirmem değil de onu savunmam gerekiyormuş gibi bakıyor. Sonra da uzaklaşıyor.

Lou, ellerini temizlemekten çekindiği ama şimdi dikkatle baktığı ve açıkça olduğu adamı bulmasına yardım ettiği bir adamın dönüşümü karşısında gururdan bayılacakmış gibi görünüyor.

KIRK ÜÇ

Ertesi gün de hemen hemen aynıydı. Stephanie kalkıp bistro için tatlılar pişiriyor ve ben de nehir kıyısı boyunca yürüyüp artık terk edilmiş olan açıklığın yanından geçiyorum. Tüm bu insanların nereden geldiği ya da geceleri nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Ama en azından nerede olurlarsa olsunlar tok karınla uyuyorlardı.

Dürüstlük kutusu masraflarımızı ve birazını karşıladı. Stephanie'ye ödeme yapmaya başlamalıyım, artık tezgahdaki tüm işleri o yapıyor. Bunu yapmamak hiç adil değil.

Fabien ve Rhi o gün Henri'yi tekrar ziyaret ediyor ve ben de ilham almak için eski tarif kitabının sayfalarına dönerek kendimi yemek yapmaya veriyorum. Stephanie öğle yemeği servisinden hemen önce bana katıldı.

"Bu vardiyalar için sana ödeme yapacağım," diyorum ve çantamdan bir zarf çıkarıyorum. 'Henri'nin bunu isteyeceğini biliyorum. Ve şimdi tezgah biraz para kazanmaya başladı, sana bunun için de ödeme yapabilirim. Çok değil ama yine de bir şeydir.

"Hayır, hayır. Başını sertçe sallıyor. 'Benim için yeterince şey yapıyorsun,' diyor. 'Bu benim teşekkür etme şeklim. Henri'ye ve sana. Kadın zarfı iter. 'Lütfen. İhtiyacım olan bir şey yok. Bana iş karşılığında yemek ve kalacak yer teklif ettiniz. JB artık Fabien için çalışıyor. Yeterince paramız var. Belki zamanla ...'

Onun adını anmak bile kalbimi yerinden oynatıyor. "Hayır, ısrar ediyorum! Tekrar ona doğru itiyorum. "Sen ve Tomas için, gelecek için bir şey.

"Hayır, ısrar *ediyorum*," diyor. "Daha fazla lavanta bitkisi al. Onu bana doğru geri itiyor. "Gelecek için. Küçük elini benimkinin üzerine koyup zarfı avucumun içine kapatıyor. 'Belki zamanla Tomas için bir paltoya ihtiyacım olur, birkaç ayakkabı ...'

"Tabii ki! Dedim. "Lütfen, parayı al.

"Belki zamanla," diyor yine. "Önce bitki satın al.

"O zaman seni ve Tomas'ı alışverişe götüreceğim. JB'yi de! Bir gün geçiririz.

Hepimiz için yeni kıyafetler ve

öğle yemeği!' Kıkırdıyoruz.

'Ama bu hafta çiftlik için daha fazla bitki yatırımı yapacağız, böylece bize bir ev ve iş sağlamaya devam edecek,' diyorum. 'Ama sen ve Tomas için bir şeye ihtiyacınız olursa bana söylemeniz yeterli.

Öğle yemeği vakti doluyuz. İnsanlar 'lavanta restoranını' duymuşlar ve yerel ürünü denemek istiyorlar. Hatta lavantanın eskiden yemeklerde kullanılan bir bitki olduğunu ama artık daha çok banyo malzemelerinde kullanıldığını konuştuklarına kulak misafiri oluyorum. Hatta lavanta ve onun Provence mutfaklarındaki yeniden dirilişi hakkında yazmak isteyen bir gazeteci bile var.

Servisten sonra, ağrıyan ayaklarımız ve sırtımızla, yemek için pencerenin önüne masayı hazırladık, Stephanie, Tomas ve ben. Biz çatal bıçakları toplarken JB, Fabien'le birlikte geldi. Ve ne kadar paramparça hissedersen hissedeyim, aniden tüm sinir uçlarım canlanıyor.

"Del," diyor ve Henri'yle ilgili bir haber olup olmadığını merak ettiğim için sinirlerim bozuluyor.

Fabien beni her iki yanağımdan öpüyor.

"Henri nasıl? Hormonlarımı çılgına çeviren tıraş losyonunun kokusundan uzaklaşarak "Henri nasıl?" diyorum.

'Oturup konuşuyor ve doktorlar yakında eve döneceğini söylüyor. Ama biraz ağırdan almalı.

"Oh, bu harika bir haber! Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. Çok sıkı ve çok coşkulu.

Tomas gülüp alkışlıyor ve ben de utanarak Fabien'i şu anda önemseydiğim her şeyi içine almış gibi görünen sıkı kucağımdan bırakıyorum.

Stephanie ve JB de gülüyor. JB az konuşan bir adam, ancak son birkaç haftadır daha fazla gördüğümüz en güzel gülümsemeye sahip.

"Mutlusun o zaman? Fabien diyor ki.

"Çok mutluyum," diye cevap veriyorum. Ve sonra dünyadaki en doğal şeyi yapıyorum. 'Hadi, hep beraber yiyelim. Stephanie, biraz şarap getir. Fabien, kalacak mısın?' Sonra bocaladım. "Eğer olman gereken başka bir yer yoksa? Ve birden JB ve Stephanie nefeslerini tutmuş gibi birbirlerine bakıyorlar. "Rhi de! Çabucak söylüyorum. "Lou... Lou Alain'le buluşmaya gitmiş gibi görünüyor. Alain'le buluşmaya gidiyor.

Ona nehir kenarını ve bitkilerini göster.' Mesajlarıma bakıyorum.

"Lou'nun bitkilerle ilgilendiğini bilmiyordum," diyor

Stephanie.

"Ben de öyle! Hepimiz gülüyoruz.

"Peki ya Rhi? Etrafta onu arıyorum.

"Rhi," diyor Fabien, "bize katılamaz.

'Oh, çok yazık. Ona biraz ayıracağım,' diyorum hemen. "Neden?

"Henri'ye eşlik etmek için onunla kaldı," diyor bakışlarımı sabit tutarak. 'Görünüşe göre pek çok ortak noktaları var - küçük işletmeler işletmek, evden ayrılan çocuklar...'

"Oh!" Kaşlarım havaya kalktı. Rhi ve Henri: Bu bilgiyi yavaş yavaş sindiriyorum. "Doğru. Anlıyorum, eğer..." Ne söylüyorum ve neden söylüyorum? Ona bakıyorum ve "Bu şimdiye kadar yaşadığım en harika öpücüktü!" demeye çalışıyorum. Ama belki de onun için sadece başka bir öpücüktü. Bir an için dilimiz tutuldu. Kelimeler bir türlü gelmiyor.

"Limonlu ve lavantalı tavuk," diyorum, "nefis kokuyor, ardından ballı ve lavantalı kurabiye ve dondurma.

"Size katılmayı çok isterim, teşekkür ederim, eğer sadece benim olmamı sorun etmezseniz. Tabii ki yok! Aslında, kalbim ve midem taklalar atıyor. flamalar ve hula-hoplar. JB ve Stephanie gibi ben de ışıldıyorum. Aralarında bir komplo havası var ve bir kez daha kendimi kızarmış buluyorum ve yemek yapmak ve pembe yanaklarımı gizlemek için mutfığa gidiyorum. Şarap dolduruluyor, kesilmiş bir baget kareli kumaşla kaplı bir sepete konuyor ve ben de küçük kızarmış patatesli limonlu tavuk tabaklarını elden ele dolaştırıyorum. Tomas memnuniyetle kaşığını alıyor ve hemen yemeğe yumuluyor.

"Henri'ye," diyorum kadehimi kaldırarak. Hepsi de 'Henri'ye' diyor.

"Şeref!" diyor Tomas, plastik kupasını bardaklara çarparak. Mutlu ruh halimi hiçbir şeyin bozabileceğinden emin değilim.

Geç saatlere kadar süren öğle yemeğimizin ardından, Fabien'in yardıma gelmekte ısrar etmesi üzerine yemek kapları ve bisküvi tabaklarıyla birlikte nehir kenarındaki açıklığa doğru yürüyoruz. JB geri dönüyor *Brocante*'deki tüm malları dışarıya koyup kapatıyor ve anahtarları Fabien'e teslim edeceğine söz veriyor. Bistrodan caddeye doğru yürüyoruz. Nehre doğru ilerlerken gözlerim sürekli Fabien'inkilere kayıyor ve onunkilerin de benimkilere kaydığını görüyorum; tıpkı arıların lavantalara, çiçeklere çekilmesi gibi, var olmak için birbirimize ihtiyaç duyuyoruz.

İçimde garip bir heyecan var, sanki bir şeyler olacakmış gibi tüylerim diken diken oluyor. Beklenmedik bir şey.

Köşeyi dönüp nehir kenarındaki açıklığa gidiyoruz. Her zamankinden daha kalabalık.

Havada bir vızıltı var ve ne olduğundan emin değilim. Ve sonra onu görüyorum. Mutluluğum patlamış bir balon gibi buharlaşıyor.

KIRK DÖRT

Nehir kenarındaki patikada üç sarı yelek, büyük tavaları tutarken kulübeye ulaşmamızı engelliyor.

"Cora. İç çekiyorum.

Çenesini kaldırıp büyük boy, floresan sarısı yeleğini üzerine çekerek, 'Ve daha gelecek çok kişi var,' diyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ne istiyorsun Cora? Tam da işler yoluna girmeye başlamışken.

"Tüm bunların sona ermesini istiyoruz!" diyor, eliyle işlek caddeyi göstererek nehir kenarı temizliği. 'Bu alan kasaba halkı için oluşturuldu. Evsizlerin takıldığı bir yer olarak değil!

'Bu insanların da burada olmaya en az senin ya da benim kadar hakkı var Cora. Belki daha fazla. Ne de olsa burası onların kasabası. Şimdi lütfen geçmemize izin verin,' dedim.

Başını meydan okurcasına yukarı kaldırıyor. 'Evimizi aldığımızda, kocam ve ben, çok para harcadık. Kasabaya yatırım yapıyorduk, refah getiriyorduk.

'Cora, gördüğüm kadarıyla pek refah getirmiyorsun. Yerel alışveriş yapmıyorsun, her zaman süpermarkete gidiyorsun ve yerel ekonomiyi desteklemiyorsun.

çünkü hep "pub "a gidiyorsun.'

"Pekala! Dudaklarını şişiriyor. "Gördüğüm kadarıyla yerel halka kendini sevdireyorsun. Fabien'e bakıyor. "Sırf onlarla yatağa girmediğimiz için.

"*Madam!* Yeter!" der Fabien ve Alain gelip Cora'nın arkasında durur.

"Sadece söylüyorum. Stephanie'yi işaret eder. 'Bunların nasıl olduğunu biliyorsun

evsiz tipler olabilir. Size söylemiştim! Bir leopar ne kadar süslenirse süsle sin beneklerini değiştiremez.

İçimde öfke kabarıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke. Ve Stephanie'nin adına öfke.

"Yeter dedim!" diyor Fabien.

Ve sonra: "Bırakın geçsinler. Cora döner ve Alain'in dönüştüğü akıllı, düzgün görünüşlü adamı görünce iki kez bakar.

"Bunlar mahalleyi mahvediyor," diyor Cora. 'Bugünlerde bu kasabada evsizlikle anılıyoruz. Kimse evlerimizi satın almak istemeyecek. Fiyatlar düşecek.

"Bir evin olduğuna şükret," diye homurdanıyor Alain.

'Evet, herkes senin kadar şanslı değil. Ama Del gibi insanlar onlara yardım ederse, ikinci bir şans elde edebilirler' diyor Stephanie, taşıdığı tavanın ve ekmeğin ağırlığı altında ezilerek.

"Şimdi bırakın geçsinler," dedi Alain.

Cora pankartını sallayarak 'Burası herkes için' diyor. "Burası sakinler için.

Bir ampul anı yaşadım. "O güzel mavi kanepeyi nehre atan sendin, değil mi Cora?" diye sordum.

Burnunu çekiyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.

Yalan söylediğini anlayabiliyorum. O yaptı, tamam. O ve yandaşları. Ama bunu kanıtlamamın bir yolu yok elbette.

'Pekala, geçmemize izin vermenizi öneririm. Burada yemek için bekleyen aç insanlar var ve yerinizde olsam onlara engel olmazdım' dedim. 'Bu "evsiz tiplerin" nasıl olabileceğini bilirsiniz.

Alain'e diğer bazı erkekler de katılınca endişeyle etrafına bakınır. 'Tam da bu yüzden cesaretlendirilmemeliler. Ama ben buraya bela çıkarmaya gelmedim,' diyor ve bela çıkaracağı belliyken kenara çekilmeye başlıyor. 'Protesto etmek için buradayım ve protesto edeceğim,' diyor pankartını sallayarak.

Tam o sırada Ralph etrafta dolaşan köpekleri fark eder ve ileri atılarak Cora'nın dizlerine vurur. Ağır çekimde, nehir kıyısının kenarında sallanıyor. Kimse hareket etmiyor. Kolları sallanmaya başlar. Önce pankart bir sıçramayla içeri girer. Ona uzanmak için döndüğünde çok geç kalmıştır. Arkadaşları ellerini ağızlarına ve burunlarına götürürken o öne doğru devrilir, nehir kıyısından aşağıya düşer, bir kolu kendini kurtarmak için dışarıdadır ve suya dalar. Onun arkadaşlar donup kalıyor. Ağzım açık kaldı. Diz boyu suyun içinde duruyor, sıçırıyor, küfrediyor ve ıslak kolları ile ellerinden yeşil bir bitkiyi silkeliyor. Çok öfkeli. Ralph ise bu yeni oyundan heyecan duyuyor ve kendini nehre atıyor, büyük bir sıçrama ile, yaralanmaya hakaret ekliyor. Onu sudan çıkarmak istesem de konuşamıyorum. Ağzımdan çıkacak tek sesin gergin bir kahkaha olmasından endişeleniyorum.

Hızla kulübeye dönüyorum, kilidini açıyorum, büyük tavayı içeri alıp kenara koyuyorum. Dışarıdan 'Çıkarın beni! Bunu son kez duymayacaksınız! İşte bu yüzden burada istenmiyorsunuz!

Tıpkı mavi kanepeyi nehirden çıkardıklarında olduğu gibi bir kargaşa ve tezahürat duyabiliyorum ve limonlu ve lavantalı tavuğumla birlikte bu gece nehir kenarındaki açıklıkta sadece tatlıların servis edildiğini düşünmeden edemiyorum.

Daha sonra, güneş batarken, boş tavaları Le Petit Mas'a geri götürüyoruz. Tabaklar ve çatal-bıçaklar yıkandı ve kulübeye götürüldü. Yemek yiyenler bize teşekkür etti ve dürüstlük kutusu doldu. Rhi hala Henri ile birlikte hastanede ve Lou da kendisine yaraları göstermek isteyen Alain ile birlikte nehir kıyısında bir gezinti daha yapıyor. Yakında döneceğine söz veriyor. "Alain benimle eve kadar yürüyecek, merak etme" diyor.

JB, Stephanie ve Tomas, Fabien, Ralph ve benimle birlikte yürüyorlar; Fabien eşyaların çiftlik evine taşınmasına yardım etmekte ısrar ediyor ve onsuz da idare edebilecek olmamıza rağmen, onun gitmesini istemiyorum, henüz değil.

Stephanie ve JB Tomas'ı yatırdılar ve birdenbire sadece ben, Fabien ve bir şişe roze şarapla vadiden batan güneşe bakmaya başladık. Kokusu Çamlar ve lavantalar etrafımızı sarmış durumda ve ağustos böcekleri ağaçlarda cıvıldıyor. Şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer ya da birlikte olmayı tercih edeceğim başka biri olduğunu sanmıyorum. Gerginim ama bu sadece Fabien, diyorum kendime.

"Carine nasıl? Sohbet etmeye çalışarak soruyorum.

"İyiyim. Meşgulüm.' Başını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. "Aktif bir sosyal hayatı var. Aslında,' şarap kadehinin sapını çeviriyor, 'hamile.

Bu sözler üzerine kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı ama tam olarak değil. Arkadaşlarımın hamile kaldığını, benim üye olamadığım bir kulübe katıldıklarını, insanların Ollie ve bana söylemekten utandıklarını duyduğum zamanlardaki gibi değil. Şimdi düşüncelerim değişti: Kendimi ve sahip olmadıklarımı düşünmüyorum; Carine'i düşünüyorum.

"Kim... babası kim? Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Fabien başını sallıyor, belli ki mutsuzdur. "*Mösyö le maire*," diye kesin bir dille cevap verir.

'Belediye Başkanı! Ama o ... değil mi?' Fabien başını sallıyor. "Evli.

"Peki o..." Ollie'yi ve yeni ailesini düşünerek yutkunuyorum "... karısını terk etmeyi mi planlıyor?

Fabien yine başını sallıyor. "O bunu asla yapmaz.

"Ne yapacak?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Daha çok erken. O... seçeneklerini düşünüyor. Şarabından büyük bir yudum alıyor ve yarı dikilmiş lavanta tarlasına bakıyor. "Yarın daha fazla bitki bırakacağım," diyerek konuyu değiştiriyor. Ve ben

Aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Bana geri döndü. "Peki... şu öpücük hakkında. Odadaki fili yakaladı ve aramıza koydu.

Stephanie'ydi. Senden hoşlanmaya başlamıştı ve ben de onun beni zorladığımı düşünmesini istemedim. Bana güvenmemesini istemedim.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Peki ya şimdi?" "Hımm..." Kızardım.

"Gerçekten bu kadar aptalca bir öpücük müydü?

İrislerinin etrafında koyu halkalar olan yeşil gözlerine bakıyorum ve dudaklarını dudaklarımda o kadar çok istiyorum ki. İçimde yıllardır hissetmediğim bir özlem var.

Bir çekim, bir çekiliş, sevişmek için bir özlem. En son ne zaman seviştiğimi hatırlamıyorum, bebek sahibi olmaya çalışmadığım bir sevişme. Ollie ile aramızdaki sevişme uzun zaman önce durdu. Seks yaptık, çizelgelerimiz vardı, iğnelerimiz vardı,

taramalar, daha fazla seks, ama bu sadece sekse dönüştü. Sona giden bir araç ve bizim için kapalı bir yol haline gelen bir son. Şu anda her şeyden çok istediğim şey sevişmek. Bu bir bebek istemekle ilgili değil, bu adamı istemekle ilgili, zar zor gizleyebildiğim bir özlemle. Fabien'e bakıyorum, benden çok daha genç. Ona aşık olmama izin veremem.

"Sence Cora nehir kenarındaki açıklıkta bizi kapatmayı başarabilecek mi? Kendimin ve onun dikkatini dağıtmaya çalışarak hızlıca söylüyorum. "Bizi burada istemediği çok açık!

Boş ver onu! Seni burada istiyorum. Seni burada çok istiyorum!"

"Burada mı? Kelebekler, tıpkı şu anda önümüzde uçan yarasalar gibi, midemde çırpınıyor.

"Burada değil..."

"Burada değil mi?" diyorum. Flört ediyorum! Uzun zamandır flört etmemiş ve bunun heyecanını hissetmemiştim. Yaş farkı ne olursa olsun birini istemek ve arzulamak yanlış bir şey mi? Onları *onlar* için istemek. Mesele hamile kalmak değil: mesele onunla birlikte olmak istemek.

Alt dudağımı ısırıyorum.

"Hayır." Bana doğru yaklaşıyor ve sonunda dudakları dudaklarıma değiyor, beni öpüyor. Ben de onu öpüyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem öpücüktü.

"Nasıldı?" Uzaklaşırken gülümsüyor.

Sinir uçlarım hazır olda bekliyor ve daha fazlasını istiyorum.

"Şimdi, lütfen seni yatağa götürmeme izin verir misin?" diye soruyor ve ben şaşıyorum, ama bunun yerine gerçekten ne istediğini söylemenin nesi yanlış?

Numara mı yapıyorsun?

Ona bakıyorum, aramızdaki hava bu sıcak gecede ağustos böceklerinin vızıltısı kadar elektrikli.

Ve sonra başımı öne eğiyorum. "Yapamam," diyorum sessizce, aşırı heyecanlanmış hormonlarımı dizginlemeye çalışarak.

"Neden olmasın?" diyor. "Kocanız mı?"

"Yakında eski kocam olacak," dedim. "Sevgilisinden bir bebeği olan.

"O mu?" Şaşırmış görünmüyor.

"Hayır.

O zaman neden? İkimiz de bunu istiyoruz. İkimiz de birlikte olmakta özgürüz. Ve Stephanie artık mutsuz olmayacak.'

"Çünkü..." Bunu söyleyip söyleyemeyeceğimi bile bilmiyorum. Başımı kaldırıp onun güzel yüzüne bakıyorum. "Çünkü sana aşık olabileceğimden endişeleniyorum," diyorum, o kadar sessizce ki yüksek sesle söyleyip söylemediğimi bile bilmiyorum.

Yanağıma uzanıyor ve ayağa kalkarak bana elini uzatıyor. "Risk alalım, olur mu?" diyor. 'Hayatta her zaman risk vardır. Buraya gelmen, burada kalman. Bu bir riskti ama sen bunu başardın, çünkü sen sensin. Risk almak sadece yolculuğun başlangıcıdır, ilk adımdır. Gülümsüyor, eli hâlâ uzanmış durumda. "Bu riske değmeli, değil mi?

Kalbim güm güm atıyor, midem heyecandan köpürüyor.

O haklı. Burada kaldığım ilk gün risk aldım ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Eline bakıyorum ve yavaşça, çok yavaşça, benimkini onunkine koyuyorum ve beni yatağa götürmesine izin veriyorum.

KIRK BEŞ

Ertesi sabah güneş ufukta yeniden belirirken kuşlar ötmeye başlıyor, yüksek sesli bir kakofoni değil ama biz yeniden sevişirken uzaktaki horoz dışında birbirimizin duyulmasına izin veriyorlar. Ve evet, gerçekten de sevişmek, sevmek ve bir başkasını sevmek gibi hissettiriyor. Gerçekten aşık olduğumu düşünüyorum. Sonunda, ikimiz de gecenin bitmesini istemesek de, Fabien beni önce dudaklarımdan, sonra burnumdan nazikçe öpüyor, gülümsüyor ve evden çıktığından emin olmak için çarşafların arasından kayıyor

Stephanie ve Tomas başta olmak üzere herkes kalkmadan önce. Acele etmeyeceğiz, anlaştık. Şimdilik bu bizim sırrımız ve şimdiye kadarki en iyi sır gibi geliyor. Giyinirken telefonunu eline alıyor, yüzünü benimkinin yanına koyuyor ve fotoğrafımızı çekiyor.

"Bunu sana gönderdim!" diye fısıldıyor. "Böylece bizi birlikte düşünebilirsin. "Berbat görüneceğim! Gülüyorum.

"Çok güzel görünüyorsun - işte! Bana fotoğrafı gösterdi. Şaşırdım. Bu gerçekten ben miyim? Çok güzel görünüyorum.

'Şimdi kendini benim gördüğüm gibi görüyorsun, güzel ve şaşırtıcı. Burada yaptıklarına, yardım ettiğin insanlara bir bak. Kendini sevmek, başkalarının sana aşık olmasının ilk adımıdır. Beni tekrar öptü, sonra parmak uçlarında

Ayakkabıları elinde, kokusunu yastıklara bırakarak odaya giriyor, ben de yastıklara sarılıyorum ve onu hâlâ yakınımnda hissederek dün gece olduğu yere doğru ilerliyorum.

Panjurları açıp güneşin vadinin üzerinden, büyük topların arasından uzanan ışınlarına bakarken yüzümdeki gülümseme kaybolmayı reddediyor.

Ökse otu ağaçların arasında. Çiy tarlada yanmaya başlarken nehirden bir sis yükseliyor ve lavanta bitkilerim, bu sıcak ay ortasında

Ağustos sabahı, tüm tarla onlarla kaplandığında nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Derin derin nefes alıyorum. Buranın kokusu bana yaşadığımı hissettiriyor. Hafif esinti, yeni dönmüş toprağın ve çiğle ıslanmış lavantanın kokusunu getiriyor, az önce ne olduğunu düşünürken

beni karşılamak için yükseliyor

dün geceyi kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum, sanki oraya kazımak ve sonsuza dek saklamak istediğim özel bir anı gibi. Bunun nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok: sanki hayatımın en iyi ya da en kötü deneyimi olacağına dair hiçbir ipucu olmayan bir hız trenine adım atmış gibiyim.

"Ama risk almaya değer. Sözlerini duyuyorum, elinin dokunuşunu hissediyorum ve gözlerindeki özlemi hatırlıyorum. Bana duyduğu özlemi. Aynaya bakıyorum ve elimi yüzüme götürüyorum.

"Artık benim gördüğümü sen de görebilirsin. Onun sözlerini duyuyorum. Ve gülümsüyorum.

"Merhaba, sen! Sanki eski bir arkadaşımı yeniden karşılamışım gibi söylüyorum. Aynadaki arkadaşım bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve bu hoşuma gidiyor. Gördüğüm şey hoşuma gidiyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Duş aldım, giyindim ve aşağıya indim. Mutfağa ulaşana kadar mırıldandığımı fark etmiyorum. Stephanie içeri girdiğimi duyunca dönüyor ve mırıldanmayı kesiyorum ama gülümseme dudaklarımdan ayrılmıyor.

'Birileri mutlu,' diyor.

"Henri'nin iyileşip eve dönüyor olmasına çok sevindim," diyorum hemen. "Her şey eski haline dönüyor.

"Pek eskisi gibi değil," diyor ve JB ile kendisi hakkında mı yoksa başka bir şey hakkında mı konuştuğundan emin olamıyorum. Hafifçe öksürüp boğazımı temizliyorum ve onun çoktan sabahki fırın işlerine başladığını görüyorum. Tomas ona yardım ediyor ve JB ceketini giyiyor, Stephanie'ye veda öpücüğü veriyor, sonra Tomas'a, sonra da Fabien'le *brokantide* çalışmaya gidiyor. Uzanıyorum ve Fabien'in dün gece küçük köpeği Mimi ile alt katta kalmasını söylediği Ralph. Ondan hiç ses çıkmadı.

"Beni nerede istiyorsun?" diye soruyorum.

"Sen iyisin," diyor. 'Sen bistroya git. Burada her şey elimde.

O da biliyor. Bana ihtiyacı yok. O ve Tomas her şeyi kontrol altında tutuyor. "Bistro'da görüşürüz o zaman. Daha da geniş gülümsüyorum.

"*Oui, à bientôt!*" diyor, fırını açıyor ve ilk tepsisini koyuyor.

"*Touche pas!*" der Tomas'a.

"*Touche pas!*" diye tekrarlıyor, parmağını bana doğru sallayarak beni güldürüyor. "*À toute à l'heure,*" diye sesleniyorum, çantamı alırken Stephanie ve

Tomas yemek pişirmek için metal kapıya doğru yola çıktı ve nehir kıyısına doğru ilerledi. Yabani kekik, biberiye ve çam kokusu kasabaya doğru ilerlerken nehir kıyısından gelen seslere yol veriyor.

dudaklarımda gülümseme ve yüzümde güneş. Bir çift yalıçapkını nehre girip çıkarken mavi ve sarının parıltısını izliyorum ve uzun Oradaki otlar, devrilmiş bir çitin üzerinden sarkan salkım söğütlerin etrafında vızıldayan tumbul yaban arıları ve dallarını berrak, yavaş akan suya sarkıtan ağlayan bir söğüt, hepsi de benim hissettiğim kadar rahat ve kaygısız.

Nehir kenarındaki açıklığa ulaştığımda yavaşladım. Belediye başkanıyla birlikte takım elbiseli iki adam orada, etrafı inceliyorlar.

"*Bonjour*," diyorum ve beni onaylıyorlar, belediye başkanı kibarca gülümsüyor. Neler oluyor? Belli ki bir şeyler var ve ben aniden endişelendim.

Carine'i düşünüyorum. Bistro'da öğle yemeği için hazırlanmaya başlamadan önce bolca zamanım var. Nasıl olduğunu görmek istiyorum. Belki işten önce kahve içmeye vakti olur. Belki açıklıkta neler olduğunu bilir. Cora istediğini aldı mı?

KIRK ALTI

"Carine? Cam kapıyı iterek açıp sabah güneşinden uzak, klimalı, serin emlak bürosuna adımımı atarken çekinerek "Carine" diyorum. Carine bana arkasını dönmüş, mendiliyle birkaç damla gözyaşını siliyor olabilir. Bana dönüyor, burnu kızarmış ve gözleri biraz şiş. Kokluyor, sonra gülümsüyor.

"Del, nasılsın?" diye soruyor, öne çıkıp beni her iki yanağımdan öpüyor. "Henri'de harika bir iş çıkardığını duydum - Stephanie de öyle.

Burnunu hızlıca siliyor, sonra mendilini çantasına koyuyor ve şeffaf plastik sandalyeli, her şeyin yerli yerinde olduğu, düzenli, tertipli, minimalist masasının üzerine bırakıyor.

"*Je suis très bien!* Gülümsüyorum, sonra biraz dizginlemeye çalışıyorum. Fabien hakkındaki haberlerimi kimseyle paylaşmaya hazır değilim. Lezzetli yemeklerin tadını çıkarıyorum.

Dün gecenin anısını ve anlaştığımız gibi kendime sakladım. İşleri yavaştan al.

"İyi görünüyorsun," diyor. 'Belli ki Provence'ta ve bistroda yaşamak sana yakışıyor.

Duvardaki aynada kendimi görüyorum ve yine eski halime döndüğüm için mutlu oluyorum. Carine'in pembe ışıltımın başka bir nedenini tespit etmemesini umuyorum.

'İşe başlamadan önce kahve içmeye vaktiniz var mı diye merak ettim. Erkenciyim. Stephanie evdeki tüm yemek işlerini hallediyor, ben de düşündüm ki...' Başımı yana eğiyorum, gözlerinin yeniden yaşlarla dolduğunu görüyorum.

Mendilini çıkardı. "Ah, aptal saman nezlesi," diyor ve burnunu gürültülü bir şekilde, hiç de Carine'e yakışmayan bir şekilde sümkürüyor. Sonra mendili bir kenara koyar ve bana bakıyor. 'Kahve içmeye gelmeyi çok isterdim ama...' duraksıyor '... bir randevum var. Gitmem gereken bir yer var. Saatine baktı.

"İş randevusu mu? Ben soruyorum.

Kadın başını sallar. "Doktor," diyor.

Daha ne kadar söylemem ya da sormam gerektiğini düşünerek alt dudağımı ısırıyorum. "Doktorlardan bahsetmişken," garip sessizliği

bozuyorum, "Henri'yle ilgili haberler harika,

ha?'

'Bu harika! En iyisi. O iyi bir adam,' diyor ve küçük bir kompakt ayna kullanarak ruj sürmeye çalışarak gülümsemeye çalışıyor.

"Duyduğuma göre senin de bazı haberlerin varmış," diyorum usulca.

"Ah. Aynayı ve rujı yere bırakıyor. "Fabien mi söyledi?"

Dün gece beni yatağa götürmeden hemen önce olduğunu söylemek istemediğim için başımı sallıyorum. "Evet.

Onu pek görmedim. Bu sabah benimle gelmesini isteyecektim ama ona ulaşamadım. Sanırım benden kaçıyor. "Eminim öyle değildir. Onun böyle düşünmesini istemiyorum ama ben de istemiyorum. ne onu ne de beni ele verir. "Eminim sadece... meşguldü.

Carine'in keskin ve kurnaz zekası bir kez olsun satır aralarını okuyamamış gibi görünüyor. Genelde hiçbir şeyi kaçırmaz. Gerçekten kendinde değil.

"Dediğim gibi, benimle doktora gelmesini istedim. Bir nevi elimi tutmasını. Ama belki de doktorun onun olduğunu düşüneceğinden endişeleniyordur. Düz karnına bakıyor.

"Ve değil mi?" Kendimi iki kez kontrol etmek isterken buluyorum.

"Hayır, hayır. Kesinlikle hayır. Dediğim gibi, Fabien ve ben arkadaşız ve her zaman da öyle olacağız... Umarım. Ama şu anda benden kaçıyor. Bana ne söyleyeceğini bilmiyor. Sanırım kendimi bu duruma soktuğum için bana kızgın.

"Neden? Elbette büyük bir destek olacaktır.

"Bebegi doğurup doğurmayacağıma karar vermem gerekiyor," diyor ve ben soğuyorum. 'Fabien kararsızlığımı onaylamıyor. "Seçeneklerim" olduğunu. İç çekiyor. "Benimle doktora gelir misin?" diye soruyor. "Eğer vaktin varsa, benimle gelir misin?"

Ne diyebilirim ki? Birine ihtiyacı varken onu terk edemem. "Lütfen!" diyor. "Sadece benimle yürü ve benimle otur.

Burada kalmaya karar verdiğimde bu kadın iyiliğin ta kendisiydi. Şimdi ona sırtımı dönemem. Ama onun 'seçeneklerini' de düşünemem. Sadece yürüyeceğim ve onunla oturacağım. Hepsi bu kadar. Onunla 'seçeneklerini' tartışmamın imkanı yok. Hamile kalmak uzun zamandır istediğim tek şeyken olmaz. Başkaları için çok kolay görünüyor ama benim için değil. Ve bu rüya benim için bitti. Bunu artık biliyorum. Hayatta ihtiyacım olan her şeye sahibim. Kalbim olabildiğince dolu. Ama Carine'in kendisi için doğru olanı yapması gerektiğini de biliyorum. Stephanie'yi düşünüyorum ve bir anne olarak beni ne kadar gururlandırdığını.

Hayatta yeniden. Tomas'ı ve Stephanie'nin onu yanında tutabilmek, iyi bir anne olabileceğini kendine kanıtlayabilmek için ne kadar çok çalışmak zorunda kaldığını düşünüyorum.

'Evet, tabii ki' dedim. "Ben de seninle geleceğim. Boğazımda bir yumru.

Kasabada yürüyoruz, ikimiz de gerçekten konuşmuyoruz, kendi düşüncelerimizin içinde kayboluyoruz.

Eve benzeyen bir yere çıkıyoruz. İçeride, resepsiyon masası ve bekleme alanı olan bir doktor muayenehanesi var. Carine resepsiyon görevlisine burada olduğunu bildiriyor, sonra bekleme alanındaki sert plastik sandalyeye yanıma oturuyor.

"Hiç çocuğun olmadı mı, Del?" diye soruyor, doğrudan konuya girerek.

Boğazımda bir yumru yükselip alçalıyor. "Onları alamazdık," diyorum, bunu daha önce defalarca söylemiştim. "Aslında," diye yutkunuyorum, bunu ilk kez, 'Onları alamam. Kocam, eski sevgilim, çocuk sahibi olmak üzere.

'Hızlı bir çalışmaydı,' diyor.

"Sanırım sevgilisi, ortağı," diye düzeltiyorum kendimi, doğru terminolojinin ne olduğunu bilmediğimden, "çocuğunun annesi biz buraya gelmeden önce hamileydi. Sanırım hamile olduğunu öğrenince buraya kaçtı. Ve o eve gittiğinde, ben gitmediğimde, sanırım sonunda sorumluluklarını kabul etti.

'Şey, bu bazı açılardan iyi. En azından doğru olanı yaptı. 'Peki ya bebeğinin babası Carine? O biliyor mu?'

Başını iki yana sallar. "Bu adil olmaz. Onun bir karısı ve ailesi var. Bunu onun için mahvetmek istemiyorum. Her şeyi yerli yerine oturttuğumu sanmıştım ama şimdi tam bir kaos! Olması gereken bu değildi.

Birine olan sevginizi göstermenin tuhaf bir yolu gibi görünüyor, bence, ama belli ki onun gözünde öyle.

Acaba annem de bana hamile olduğunu öğrendiğinde böyle mi hissetmişti?

"Kendini de düşünmelisin Carine, sadece bebeğin babasını değil," diyorum belli belirsiz, "ve bebeği... Belki de Stephanie'yle konuşmalısın. Anne olmak için her şeyi yapardım. İlk başta bunun hamile kalmakla ilgili olduğunu düşünmüştüm ama şimdi biliyorum ki asla öyle değildi. Anne olmakla ilgiliydi.

İhtiyaçları olduğunda yanlarında olmak, anne olmak. Ollie ve eşinin hamile olmasını kıskanmıyorum... ama ben de anne olmak isterdim.

Carine sanki söylediklerimi yavaşça değerlendiriyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Hmm," diyor düşünceli bir şekilde. "Fabien'le sonunda bir araya gelmiş olsaydık çok daha kolay olurdu. Küçük bir gülümseme deniyor.

"Nasıl yani?" diye soruyorum, kapı açılıp kapanırken ve başka bir hasta bekleme odasına girerken bir esinti hissediyorum.

'Fabien kendi büyük ailesinden başka bir şey istemiyor. Bir sürü erkek kardeşi, yeğeni ve yeğenleri var. Muhtemelen size söylemiştir. Daha kuzeyde yaşıyorlar. Onları çok seviyor. Bu yüzden çocuklarla arası çok iyi. Kendine ait bir ailesi olsun istiyor. Her zaman istediği tek şey bu.

Donduğumu hissediyorum.

"Carine! Doktor başını ameliyathanenin kapısından uzatır ve Carine elinde çantasıyla ayağa kalkar.

"Beni bekler misin?" diye sorar.

"Tabii ki! Düşünmeden söyledim. Çünkü şu anda hareket edemiyorum. Yerimde duramıyorum. Fabien'in dünyada en çok istediği şeyi ona veremiyorum. Ilık esinti kapıyı tekrar açıp mistralin geri dönmek üzere olduğunu haber verince ürperiyorum. Ayağa kalktım ve kapıyı kapattım.

KIRK YEDİ

Doktordan ayrılırken Carine çok az şey söyledi. Onunla emlakçıya kadar yürüdüm.

"Mersi," diyor ve beni her iki yanağımdan öpüyor. "Bugün benimle geldiğiniz için teşekkür ederim.

"İyi misin? diye sordum. Genelde mükemmel olan teni donuklaşmıştı. "İyi olacağım. Sadece ihtiyacım var..."

Bakışlarını takip etmek için dönüyorum. Kalbim ve midem sıkışıyor ve kafam karışık duygularla dönmeye başlıyor. Bu Fabien.

Brocante'den yürüyerek gelmiş, meydanın tam karşısında duruyor.

Sanki bistroya beni görmeye gidiyormuş gibi görünüyor.

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," diyor Carine, cam kapının kilidini açıyor ve kendini içeri bırakıyor.

Bana tembel bir gülümsemeyle bakan Fabien'e dönüyorum. *Brocante*'nin bulunduğu yönü işaret ediyor ve başını sallayarak orada buluşmamızı söylüyor, sonra da adımlarını hızlandırarak geri dönüyor.

Ne düşündüğü konusunda endişelenerek Carine'den uzaklaşıyorum.

Bakıyorum.

Yolun diğer tarafındaki Fabien'e doğru. Gülümsüyor ve tekrar *brokantiye* doğru başını sallıyor.

Saatimi gösteriyorum. "Binmem gerek," diye sesleniyorum elimi sallayarak. Kaşlarını çatıyor ve üzgün bir yüz ifadesi takınıyor.

"Sonra," diye yalan söylüyorum ve çantamdan anahtarları çıkararak bistroya doğru koşuyorum, midem bulanıyor. Çünkü artık Fabien'i göremeyeceğimi biliyorum. Ona aşık olamam, ya da o bana, çünkü asla onun olmamı istediği kişi olamam. Ona dünyada en çok istediği şeyi asla veremem.

KIRK SEKİZ

Öğle yemeği vakti sona erdiğinde, Fabien'in beni görmeyi bekleyeceğini ya da dün olduğu gibi öğle yemeğinde bize katılmak için beni aramaya geleceğini bilerek endişeyle yola bakıyorum. Dün dünyalar kadar farklıydı. Hiç olmadığım kadar mutluydum. Ve şimdi bundan olabildiğince uzaktayım.

Şaşıran Stephanie'ye "Bugün Le Petit Mas'ta yiyelim," diyorum.

"Tamam," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet... sadece başım ağrıyor. Henri eve doğru yola çıktığına göre şimdi ne olacağını merak ediyorum. Belki kızları bistroyu devralmak ister. Elinde pazar tezgahı var. Yeni planlar yapmanın zamanı geldi, hepsi bu," diye tekrar yalan söyledim.

"Ben devralmak istemedim-" diyor.

"Hiç de değil! Onu durduruyorum. 'Bu işi üstlendiğini görmek hoşuma gidiyor. Seninle gurur duyuyorum. Onu kendime çektim ve başının üstünden öptüm. Bana izin veriyor ve hatta gülümsüyor bile olabilir.

"Aslında Del, bir şeye ihtiyacım olursa söylememi istemiştin?" "Evet, elbette," dedim.

"Bu... Tomas'ın doğum günü yaklaşıyor.

Ona bir şeyler alırsız. Tabii ki! Bana ne kadar istediğini söyle. Ve bir parti verelim!"

"Sadece onun için kendimden bir şeyler yapabilmek istiyorum.

Elbette. Gelecek hafta uygun olur mu? Fabien'e ödemem gereken Evdeki mobilyalar ve sonra sana ihtiyacın olanı verebilirim. Bana sadece ne kadar olduğunu söyleyin.

Stephanie başını sallar.

"Tamam. Öğle yemeği için eve gidelim," dedim.

"JB'ye haber veririm," diyor ve büyük tavayı toplarken bistroya son bir kez daha bakıyorum. Henri yakında evde olacak. Bundan sonra ne yapacağıma karar vermemin zamanı geldi. Kapıyı çekip kapatıyorum.

Eve yeni girmiştik ki Rhi'ye rastladım. "Bahçede bir adam var," dedi bana. Hastaneden kıyafetlerini değiştirmek için eve gelmiş ve Henri'nin eve gitmeye hazırlanmasına yardım etmek için geri dönüyordu Yarın.

"Bir erkek mi? Ağır tencereyi bir 'oomph' sesiyle kenara bırakıp elimi terleyen alnımda gezdirerek soruyorum. "Yine mi? Stephanie buzdolabından su doldurup bana uzatıyor. Bardağı alıp minnetle içiyorum, başım zonkluyor.

"Fabien de Serge'den bir sürü yeni lavanta bitkisi getirdi. Bir hediye. Size hediye olarak çiçek getireceğini söyledi, sonra kamyonun arkasını indirdi ve bir sürü bitki boşalttı!

İçim burkuldu. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en güzel hediye. Beni çok iyi tanıyor ama hiç tanımıyor! Bu nazik, muhteşem adama ona göre bir kadın olmadığımı nasıl söyleyeceğim? Lavantayı geri vermek zorundayım. Kabul edemem.

"Peki o adam kim? Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. "Bilmiyorum. Döndüğümde oradaydı." "Ne yapıyordu?

"Lavanta dikiyorum," diyor.

Ne? Hayır! Hayır! Bekle!" Eğimli tarlaya bakan terasa doğru koştum. Orada, tarlada, Lou'nun geniş kenarlı şapkasına benzeyen bir şey giyyordu,

Sıcak öğleden sonra güneşinin altında, elleri ve dizleri üzerinde lavanta eken Alain.

"Ah, Del," diyor, ayağa kalkıyor, gömleğini çıkarıyor. 'Umarım sakıncası yoktur. Lou burada duş almama izin verdi.'

"Hayır, tabii ki değil. Lou şort ve bikini üstü giymiş, onunla birlikte çalışıyor. İnanamıyorum ama kirpiklerini ve makyajının çoğunu çıkarmış gibi görünüyor. Çok güzel görünüyor. Yanlarında, tarlada kullanıldığı belli olan ahırdaki eski saban duruyor.

Umarım sakıncası yoktur, Del. Alain dün gece ahırda kaldı. Hava sıcaktı ve biz yürüyüşe çıktıktan sonra bu mantıklı bir fikir gibi göründü.

"Ahır mı?

'Evet, üst kat, eski samanlık. Çok rahat.' Gülümsüyor. 'Ve her şey için teşekkür etmek istedim,' diyor. "Bu da benim teşekkür etme şeklim. Elinde bir mala var ve toprağa ekilmiş bitkilere el sallıyor.

"Bu harika!" demekten başka bir şey gelmiyor aklıma. "Teşekkür ederim! Ona onları sökmesini, Fabien'e geri göndereceğimi söyleyemem. Söyleyemem işte. Ve işte

Benim de Serge'e bunu yapmamın imkanı yok! "İhtiyacınız olduğu sürece ahırda kalın," diyorum ve Alain ile Lou'nun birbirlerine gülümsediklerini görüyorum. "Ama lütfen, isterseniz evde de kalabilirsiniz," diye ekliyorum.

'Teşekkür ederim, ama uzun zamandır yatakta uyumadım. O zamandan beri...' destek için Lou'ya bakar '... karım yanımda öldüğünden beri. Uzun ve yalnız bir yol oldu,' tekrar Lou'ya bakıyor, 'ama işler kesinlikle yolunda.

Herkes için havada aşk var gibi görünüyor. Herkes hariç... Kendimi durduruyorum. O konuya giremem. Hüzünlenmenin faydası olmaz. Fabien'e harika bir gece olduğunu söylemeliyim ama birlikte bir geleceğimiz yok. Daha çok Carine gibi olmalıyım, her şey yerli yerinde olmalı... sevişmek bile.

"Öğle yemeğini hazırlayayım," diyorum. Mutfığa gidip çatal ve bıçakları çıkarıyorum, Alain için de fazladan bir takım.

Öğle yemeğinden sonra uyumadığım, sadece Fabien'le bu yatakta geçirdiğim geceyi yeniden yaşadığım hızlı bir siesta yapıyorum. Hayatımın en tatlı, en güzel gecesini. Daha sonra hep birlikte nehir kenarındaki açıklığa doğru yürüyoruz. Cora arkadaşlarından biriyle beni bekliyor. Diğerinin de yolda olmasını bekliyorum. Birbirlerinden hiç ayrılmazlar. Bugün Cora ve onun bağınazlığıyla uğraşmak istemiyorum.

"Belediye başkanıyla konuştum!" diye bağılıyor, geldiğini görünce. "Bunu durdurmanın zamanının geldiğini kabul ediyor. Büyük boy sarı yeleğinin içinde elindeki pankartı sallıyor.

Onu görmezden gelerek küçük kulübeye doğru yürüyorum ve orada oluşan kuyruğu selamlıyorum. Kapıya ulaşıyorum ve kilidi açıyorum.

'Kasabamızı toparlayın. Çöplerden kurtulun! Cora bağılıyor.

Bunun üzerine hayatın adaletsizliğine karşı duyduğum öfke ve hayal kırıklığı içimde kabarıyor.

Önce Stephanie'ye, sonra da bana zaferle gülümseyen Cora'ya dönüyorum. Henri'nin verdiği tüm emeği mahvetmek ve ikinci bir şansa ihtiyacı olanların hayatını daha da zorlaştırmak için burada. Artık Lou'nun şapkasını takmayan Alain ona doğru yürümeye başladı. Onu durdurdum. "İşte, tut şunu!" "Tut şunu!" dedim.

Ona büyük tencereyi veriyorum. Sonra Cora'ya doğru yürüyorum, ayak parmağımıza gelene kadar ona yaklaşıyorum.

Bir adım geri çekilerek, "Belediye Başkanı burada neler olup bittiğinin tamamen farkında," diyor.

Bugün onun inadına hiç havamda değilim, pankartını tutup elinden çekiyorum ve nehre atıyorum. Daha sonra geri alırım. Cora'yı peşinden iterken kendimi durdurmayı başardım.

"Şimdi defol git, Cora! Sesimi düşündüğümünden daha tehditkâr çıkararak söylüyorum. 'Yoksa bu aç insanlar, senin çöp olarak gördüğün, aşağılıktan da aşağılık insanlar, yolda sana yardım etmek zorunda kalacaklar. Ve "öyle" insanların ne yapabileceğini asla bilemezsiniz. Sana yardım edemeyeceğim.

Grup bir adım öne çıkar. Cora arkadaşına bakar, o da kendi pankartını düşürür, sarı yeleğini çıkarır ve kasabaya giden patikadan geri koşar.

Cora bir eşek arısını çiğniyormuş gibi görünüyor. "Bunun sonunu duymadınız," diyor ve hepimize parmağını sallıyor. 'Vahşiler! Hepiniz! Bir köpek havlıyor, Ralph da katılıyor ve Cora dünkü smaç olayını hatırlayarak havlıyor.

Arkadaşının ardından seslenerek aceleyle kasabaya doğru yola çıkar.

Grup geri çekilir ve gülerek onun sendeleyerek uzaklaşmasını izler. 'Pekâlâ, nerede kalmıştık? Akşam yemeği çok yakında hazır olacak.

Kulübeye girdiğimizde herkes tabakları çıkarmak, kapları kutulara koymak ve yiyecekleri ısıtmak için ocak başına geçiyor. Alain, Lou ve Rhi'ye yardım ediyor.

"Affedersiniz!" diyor çok İngiliz bir ses.

Cora'nın diğer arkadaşı. Her zaman İngiltere'ye dönmek için can atıyormuş gibi görünen kişi.

Onları kaçırdınız. Gittiler. Toplanmaya gönderildiler,' diyorum. 'Bela istemiyoruz. Burada sorun çıkaran tek kişi Cora.

"Bela aramaya gelmedim. Aslında yardım edebilir miyim diye merak ediyordum. Yapacak değerli bir şeyler bulmanın biraz olsun yerleşmeme yardımcı olabileceğini düşünüyorum.

"Ne zamandır buradasın?" diye soruyorum.

"Yedi yıl," diye yanıtlıyor, başı öne eğik. "Gurbetçilerle kaynaşmanın beni evimde hissettireceğini düşünmüştüm ama ... hissetmiyorum. Başını kaldırıp bakıyor. "İsterdim ki Kasabayla ilgilenmek istedim ve burada bulaşıkçılık gibi işlerde yardımcı olabileceğimi düşündüm.

Yedi yıl boyunca evden hiç ayrılmamış olmayı diledi!

'Elbette! Katılmak isteyen herkese kapımız açık'. Gülümsüyorum. Ve öyle de yapıyor. Kollarını sıvıyor, lavabonun üzerindeki tek musluğu açıyor, biraz bulaşık deterjanı koyuyor ve sabun köpüğüyle dolmasını izliyor.

Akşam yemeğini servis ederken, zaman bir pus içinde geçiyor. Çok geçmeden son birkaç kâseyi dağıtıyor ve köpekler için artıkları topluyoruz. Stephanie ve JB kağıt tabakları temizliyor ve çatal bıçakları

topluyor.

Daha yeni bitiriyoruz ve dürüstlük kutusu, yaptığımız işe desteklerini gösteren insanların bağışlarıyla doldu.

"Bak," diyor Stephanie, bana göstererek. Gözlerim yaşardı. Bu insanların çok az şeyi var ama bir şeyler vermek istiyorlar çünkü yaptıklarımız için, Henri'nin projesini devam ettirdiğimiz için minnettarlar.

'Hey! *Üa va?*'

"Fabien! Darmadağın olduğumda beni hazırlıksız yakalıyor. Fırçalıyorum gözyaşları içinde para kutusunu Stephanie'ye uzatıyor, o da kutuyu kapağın yanındaki rafına geri koyuyor. Bize şöyle bir bakıyor ve açıklığı toparlamayı bitirmeye karar veriyor.

Peri ışıkları yanıyor ve bir ateş çukuru yakılıyor - tuğlalar üzerinde bir çöp kutusu kapağı - sıcak akşama rağmen alevler çıkarıyor. Güneş batıyor, yarasalar ortaya çıkıyor ve arka planda, nehrin ilerisinden bir kurbağa korosunun başladığını duyabiliyorum.

Fabien'in yüzü ağaçların ve ateş çukurunun ışığında parlıyor, bütün gece yanımda olan tanıdık yüz. Tıraşsız çene, yeşil gözler ve o gülümseme. Bedenim tekrar onunla birlikte olmak için can atıyor.

beni iki yanağımdan öptüğünde, bacaklarımın çözülebileceğini düşünüyorum. Ondan geri çekilmek ve dudaklarımın onunkilerin yanında oyalanmasına izin vermemek için tüm irademi kullanıyorum. Kaşlarını çatarak başını şaşkınca bana çeviriyor.

"Her şey yolunda mı?

"*Oui, bien sûr!* Çabucak söyledim.

Haberlerim var! Henri. Yarın evde olacak. Rhi dönüş yolunda.'

"Oh, bu harika! Kendimi tekrar iyi hissediyorum.

Başını daha da öne eğiyor, beni bir kitap gibi okuyor, her şeyin yolunda olmadığını biliyor.

Bunu ona düzgün bir şekilde açıklamalıyım. Ona ne kadar değer verdiğimi ve ona tamamen aşık olduğumu söylemem gerekiyor. Bu yüzden buna bir son vermeliyim. Onu seviyorum. Bunu biliyorum. Ve onun mutlu olmasını istiyorum, ama ona hak ettiği mutluluğu asla veremeyeceğim. Daha fazla incinmeden bu işi bitirmeliyim. Ama bunu düzgünce açıklamalıyım.

"Stephanie, bir süre etrafa göz kulak olabilir misin? Sadece ihtiyacım var... Fabien ve ben, nehir kıyısında yürüyüşe çıkıyoruz,' diye acınası bir şekilde bitiriyorum. Hadi ama Del. Bundan daha güçlü olmalısın, diyorum kendime. Evlendin, biriyle yuva kurmak için zamanın oldu ve birlikte bir geleceğin ve bunun getirebileceklerinin hayalini kurdun. Bunu Fabien'in elinden alamazsın. O da birlikte hayaller kurabileceği biriyle tanışmalı. Ben benim. Sadece benim. Bu kadar. Artık geleceği hayal etmiyorum, sadece

Her günü geldiği gibi yaşamak ve olduğu gibi sevmek. Ama birlikte olmayı hak ettiği kişi olamam, birlikte bir aile kurmayı, baba, hatta dede olmayı hayal ettiği kişi olamam. Ona söylemek zorundayım. Belime bağladığım önlükten çay havlusunu çıkarıp sinirli bir şekilde ellerimi siliyorum.

Başımı patikaya doğru eğiyorum, ateş çukurunun etrafında toplanan gruptan ve oradaki yeni kanepeden uzaklaşıyorum, her ne kadar mavi olan artık kurumuş olsa da. Çoğu insan uzaklaşıyor, köpekler sahipleriyle birlikte gidiyor ve geriye sadece birkaç kişi kalıyor. Alain onlarla konuşuyor ama kalmaya niyeti yok. Onu bekleyen bir samanlık ve Lou ile bir akşam gezintisi var.

Ağustos böceklerini ve kurbağaları dinleyerek nehir kıyısında biraz yürüyoruz. Düşüncelerimi toparlıyorum ve ne kadar zor olursa olsun söylemem gerekenleri söyleyecek kadar toparladığımı hissediyorum. Düzgün bir şekilde açıkladığımdan emin olmalıyım. Ona aşık olmadığımın değil. Aşık oldum. Ama gitmesine izin vermeliyim. Kendi yaşına yakın başka biriyle tanışacak. Tanışamaz.

Hayatta istediği her şeye sahip olma şansı varken benimle vakit kaybetmek.

Ateş çukurunun etrafında oturan birkaç kişinin kahkahalarını duyabiliyorum.

Kulübenin mutfağında kepenkler iniyor, Tomas yatma vakti yaklaştıkça ağlamaya başlıyor, Stephanie onu yatıştırmaya çalışıyor. JB'nin de ona yardım ettiğini duyuyorum ama ikisi de Tomas'ı yatıştıramıyor. Le Petit Mas'a geri dönmeye başlamalıyız. Hepimiz için uzun bir gün oldu. Ama en azından Henri yarın evde olacak ve o yokken işleri sürdürdüğümüzü ve sürdüreceğimizi göstermek için bistroda sağlıklı kazançlar var. ayağa kalktığında da bunu yapmaya devam edecek.

Fabien aniden durdu, beni kollarımdan tuttu ve kendisine doğru çevirdi. "Del? Sorun nedir? Neden üzgünsün?"

Çok derin bir nefes alıyorum. Ona her şeyi anlatmalıyım, beni, Ollie'yi, başarısız tüp bebeği, her şeyi.

"Fabien, dün geceye bayıldım.

"Ben de. Bana yaklaşıyor ve bir buklesini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ve bu gece her şeyi tekrar yapmayı umuyorum. Gülümsüyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Elimi göğsüne götürüp sertliğini hissediyorum. Kaşlarını çatıyor.

"Ama...

"Ama?" Başını tekrar eğiyor, siyah bukleleri bir o yana bir bu yana savruluyor. "Ama var mı?"

Söylemem gereken her şeyi söyleyecek cesareti bulabilmek için dudağımı ısıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Seni artık göremiyorum Fabien," diyorum, gözlerim hâlâ kapalı. Yüzünü göremezsem daha kolay oluyor.

Ne? Neden olmasın? Düşündüm ki-

"Evet, var, var ama evliliğimle ilgili açıklamam gereken şeyler var. Gözlerimi açtım. 'Seni artık göremiyorum çünkü... *phffffff*! Fabien, ben senden on yaş büyüğüm.

'Bu benim için önemli değil. Neden olsun ki? Gülüyor, endişelerimi yok saymaya çalışıyor.

'Çünkü...' her parçam onun kollarına atılmak istiyor ama yapamayacağımı biliyorum '... çünkü bu asla değişmeyecek. Bir aileye sahip olma şansım vardı ve artık o zamanın benim için bittiğini biliyorum. Sadece kendim olarak mutlu olabileceğimin farkındayım. Ama ...'

"Benim için de fark etmez!" diye itiraz ediyor.

Hayır. Öyle. Öyle olduğunu biliyorum. Carine söyledi. Bana her zaman istediğin tek şeyin bir aile olduğunu söyledi. Bunu sana veremem. Benim için bundan vazgeçmeni istemek adil olmaz. Sana izin veremem.' Gözyaşlarım şimdi gözlerime doluyor ve yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

"Del, lütfen dinle," diyor.

Artık yüzünü göremiyorum ama sesindeki çatlağı duyabiliyorum. 'Hayır, Fabien. Yapamam. Olmamı istediğin kişi olamam. Seninle olamam. Bu kadar!'

"Ama-

Birden bir bağırış duyuldu.

'Del! Del!' Bu Stephanie. Gözlerim faltaşı gibi açılıyor ama gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. 'Del! Çabuk ol!'

İkinci kez söylememe gerek yok. Fabien'den uzaklaşıp tökezleyerek açıklığa geri dönüyorum, Henri'nin ve mavi ışıkların görüntüleri aklımdan geçiyor.

Fabien peşimden geliyor. Açıklığa doğru koşarken ayak seslerini duyabiliyor, nefesini hemen arkamda hissedebiliyorum.

KIRK DOKUZ

"Gitmiş! Stephanie servis kapağının yanındaki boş rafı işaret ediyor. JB'nin kucağında uyuyakalmış olan Tomas tekrar uyandı ve ağlıyor. Fabien ve ben yavaşça duruyoruz, o hemen yanımda. Deri ceketinin kokusunu alabiliyorum, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum, onu her şeyden çok istiyorum.

"Ne gitti? Gözlerimi odaklamaya çalışırken neler olup bittiğini anlamam birkaç saniyemi alıyor. Kimsenin yaralanmadığına, özellikle de Tomas'ın babasının kollarında yorgun ve huysuz olsa da güvende olduğuna seviniyorum.

Mösyö Lapin.

Dürüstlük kutusu! Gitmiş! Stephanie tekrar işaret ediyor.

"Emin misin? Tek gecelik sevgilimle birlikte olmasaydım, neden onun için çok yaşlı olduğumu açıklamaya çalışmasaydım, burada olurdu, her şeyi Stephanie'nin çözmesine bırakmazdım. Görünüşe göre bunu çok fazla yapıyorum. Henri eve döndüğüne göre, artık fırın işleriyle daha fazla ilgilenmemin zamanı geldi. Belki yeni bir şeyler düşünürüm, başka şehirlere ve pazarlara giderim.

Diğer belediye başkanlarıyla iletişime geçip oralarda bir stant açıp açamayacağımı soracağım. Ama bu yarın için. Şu anda para kutusunun nereye gittiğini bulmam gerekiyor.

Etrafa soruyoruz. Kimse görmüş mü? Kimse görmemiş.

Kulübenin içine ve çevresine baktıktan sonra, "Burada birinin onu öylece alabileceğine inanmıyorum," diyorum. Ama hiçbir yerde görünmüyor. Cora'nın daha önce nehre attığım ve geri almak istediğim afişinin de olmadığını fark ediyorum. Umarım çok uzağa sürüklenmemiştir. Hepimiz birbirimize bakıyoruz, birinin bize bunu yapmasına kızmaktan çok hayal kırıklığına uğramış durumdayız. Güvene dayalı bir dürüstlük kutusuydu. Buradaki insanların minnettar olduklarını, arkamızı döner dönmez bizi soymak istemediklerini sanıyordum. Başımı salladım, bitkin düşmüştüm.

Fabien hala burada olan insanlara iyi geceler diliyor.

"*C'est dommage*," derler. Utanç verici. Gerçek bir utanç. Sadece parayı değil, projenin güvenini ve ruhunu da aldılar. O zaman kendime parayı

alanın sadece bir kişi olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Bunun projeyi bozmasına izin veremeyiz.

herkes için bir şeyler. Yarın başka bir gün, diyorum kendi kendime ve Fabien'in patikadan kasabaya ve *brokantın* arkasındaki evine doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum.

"Fabien, bekle! Ben sesleniyorum. Ona açıklamam gereken her şeyi, onu nasıl incitmek istemediğimi söylemedim. Onun mutlu olmasını istiyorum. Geri dönmüyor, sadece elini havaya kaldırıyor.

"Bekle!

'Sorun değil, anlıyorum. Benimle olmak istemiyorsun!' Kararlı bir şekilde yürümeye devam ediyor. Ve ben kendimi kesinlikle berbat hissediyorum. Bunu nasıl bu kadar berbat edebildim? Şimdi ona onu sevdiğimi ve bu yüzden bitirmek zorunda olduğumu nasıl söyleyebilirim? Bitti artık.

ELLİ

Le Petit Mas'a dönüş yürüyüşü sanki en uzun mil gibi. Hepimiz botlarımızda kurşun varmış gibi hissediyoruz. Alain, birinin Henri'ye ve projeye bu kadar saygısızca davranıp kutuyu çalmasına çok sinirleniyor. Cora hakkındaki düşüncelerimi henüz paylaşmadım. Onunla yüzleşme fırsatı bulana kadar olmaz. Tomas huysuz ve sadece Stephanie tarafından taşınmak istiyor. JB çantalarını alıyor ve küçük çocuğu yol boyunca kucağında taşıyor.

Yarınki dönüşünden önce Henri'ye son bir ziyarette bulunmuş olan Rhi'nin beklediği Le Petit Mas'a doğru tepeye çıktık. Şimdi ona kayıp dürüstlük kutusundan ve hepimizin ağzında bıraktığı nahoş tattan bahsetmek zorundayız. Birdenbire bir kasaba, yan yana mutlu mesut yaşayan bir topluluk paramparça oldu ve şüphe uyandırdı.

ELLİ BİR

Ertesi sabah aşığıya indiğimde beni yeni yatak arkadaşı Mimi'yi en az benim kadar özlemiş görünen Ralph karşıladı.

Pencereden dışarı baktığımda Lou'nun kısa sabahlığıyla kahve, kruvasan ve portakal suyu dolu bir tepsiyle ahırda kaybolduğunu görüyorum. Bu beni gülümsetiyor. Fırın minibüsü gelmiş ve hepimiz için kruvasanlar var. Kollarımı sıvıyorum ve pastanın malzemelerini çıkarmaya başlıyorum. günün pastaları. Stephanie bu sabah biraz geç kaldı ama biraz uzanmak ona iyi gelecek. Mutfakta kitabı arıyorum. Sonra hatırlıyorum, muhtemelen çantasındadır - bistrodan geri getirmiş olmalı. Belki de güne yeni bir yemekle başlamalıyım. Provence'ın kalbinden gelen bir şey, diye düşünüyorum ve moralim biraz yükseliyor. Fabien'in dün gece elini havaya kaldırarak benden uzaklaştığını hayal etmemeye çalışıyorum.

'Sorun değil, anlıyorum. Benimle olmak istemiyorsun.' Hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz. Ama yapamam! Fabien eskiden kim olduğumu hatırlamama yardımcı oldu. Şu anda yaşıyorum ve bunu seviyorum, gelecek için yaşamıyorum. Ama kesinlikle geri dönmeyeceğim.

Stephanie'nin çantası yan tarafta ve kitabın orada olup olmadığını merak ediyorum. Şişkin ve üstten dışarı çıkmış bir şey görebiliyorum. Sonra kanım donuyor.

ELLİ İKİ

'Üzgünüm geciktim. Tomas diş çıkarıyor. Elimi çantasına uzatıp dürüstlük kutusunu çıkarırken durup bana bakıyor.

Gözlerini kocaman açmış, şaşkınlık içinde bakıyor.

Kendimi kötü hissediyorum. Ona güvenmiştim ve onun da bana güvendiğini sanmıştım. Onu almış olamaz! Bunu biliyorum! Ama orada ne işi var?

Saniyeler yavaşça geçiyor. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki duymamasına şaşıyorum. Onu almış olamaz, diyorum kendime.

Yavaşça ona bakıyorum.

"Neredeydi?" diye soruyor endişeyle.

"Şey," diyorum, "o..." Tekrar yutkunuyorum. O olmadığına eminim. Lütfen JB de olmasın! "El çantandaydı. Gerçekçi bir şekilde söylemeye çalışıyorum.

"Çantamda mı?" diye kekeliyor. "Ama nasıl?

"Bilmiyorum," diyorum. "Yanlışlıkla düşmüş olabilir mi? Ya da birisi güvenli olsun diye oraya koymuş olabilir mi?

Gözlerinde yaşlar var. Sıcak, kızgın olanlar.

Sadece bana sen olmadığınızı söyle ve kim olduğunu bulalım. "Benim yaptığımı düşünüyorsun, değil mi?" diyor, daha önce hiç görmediğim bir çeliklikle.

ilk tanıştığımızdan beri duydum.

Hayır. Hayır. Bilmiyorum. Sadece çözmeye çalışıyorum...'

Düşüncelerim onunla ilk tanıştığım zamana dönüyor, onun yatakhaneğinde, benim

Masadaki bisküvileri, oğlu için gerekli olanları alırdı. Ama bunu bana ya da Henri'ye yapmazdı.

"Yapmış olabileceğimi düşünüyorsun," diyor kızgın bir fısıltıyla.

"Yapabileceğimi biliyorsun. Yüzü kül rengi. 'Bir leopar asla beneklerini değiştirmmez. O İngiliz kadın böyle dememiş miydi?

Titreyen ellerimdeki kutuya baktım. Bunu kim yapmış olabilir?!

Bana bakıyor, yüzü sabit. Gözleri, onunla alt kattaki odada ilk karşılaştığımda olduğu gibi karardı. Ona bir şey yaptığımı düşündüğümde

Yardım et. Tabii ki bunu bana yapacağını sanmıyorum.

"Hayır, dinle-" diye söze başlıyorum, "tabii ki öyle düşünmüyorum," diyecek oluyorum ama çenesini dik tutarak sözümü kesiyor.

"Anlıyorum. Her şeyi anlıyorum," diyor çantasını kaparak, 've eğer bunu alabileceğime inanıyorsanız, artık burada kalamam! Kadın dışarı çıkıyor.

"Bekle! Ama ön kapının çarptığını duydum. Şimdi ne yaptım ben?

Tabii ki onun yapmış olamayacağını söylememi istedi. Ben sadece kimin yapmış olabileceğini bulmaya çalışıyorum. Ve şimdi her şeyi mahvettim! Henri hastanedeyken devam etmeye çalıştım.

Fabien benden nefret ediyor ve belli ki Stephanie de öyle.

İçimden kocaman bir hıçkırık kopuyor ve kendimi Ollie'siz geçirdiğim o ilk geceden daha yalnız hissediyorum.

ELLİ ÜÇ

Dışarıda mistral, kalmaya karar verdiğim gün olduğu gibi her zamankinden daha büyük esiyor. Ben Stephanie, JB ve diğerlerini izlerken toz kalkıyor. Tomas mavi çantalarıyla yolda yürüyor. JB Tomas'ı taşıyor. Bana Tomas ve Stephanie'nin iyi olacağını söyledi. Başka bir şey ayarlayana kadar ailesiyle kalacaklarını söyledi ve yaptığım her şey için bana teşekkür etti. Ama ben başka bir şeyin halledilmesini istemiyorum. Onların burada kalmasını, her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Benim küçük ailem. Her parçam "Dur!" diye bağırmak istiyor. Geri dön!" diye bağırmak istiyor. Ama Stephanie'nin bunu tartışacak hali yok.

Mesele bu. Yolun sonuna doğru yürürken sırtlarını izliyorum, bilinmeyen bir gelecekle yüzleşen küçük bir aile ve kalbim kırılıyor. Rüzgar hızlanıyor ve ön kapıyı yüzüme çarparak kapatıyor.

ELLİ DÖRT

O sabahın ilerleyen saatlerinde Rhi, Henri'yle buluşmak ve onunla birlikte hastaneden eve gitmek üzere giyinmiş olarak ortaya çıkıyor. Lou ve Alain ahırdan geliyorlar ve ben de onları masanın etrafında toplayıp Stephanie'yi anlatıyorum.

"Çantasında buldum. Kendisinin aldığı düşünüyordum sandı ve böyle düşünürsem kalamayacağını söyledi.

Her biri benim hissettiğim kadar kalbi kırık görünüyor.

Öğle yemeğinde bistroda tek başıma idare ediyorum; Stephanie'nin doldurduğu boşluk, tüm müşterilerin Henri ve Tomas'ı sormasıyla büyük bir krater gibi hissediliyor.

Daha sonra, gözlerim sızlıyor, bulaşığı bitiriyorum. Kapı açılıyor ve kalbim sıkışıyor. Stephanie'yi orada görmeyi umuyorum. Keşke Fabien'e gidip olanları anlatabilseydim. Ama ihtiyacım olduğunda onu ağlamak için bir omuz olarak kullandığımı düşünmesine izin veremem. Bu durumu ben yarattım. Bunun sorumluluğunu almalıyım. Kapıda Stephanie değil ama yüzüme bir gülümseme getiren çok hoş bir manzara var.

"Henri!" diyorum ve ona sıkıca sarılmak için öne atılıyorum.

"Vay canına!" Gülüyor. "Kalbimi tekrar yerinden çıkaracaksın!

"Üzgünüm, seni görmek çok güzel. Burnumu çekiyorum, mutluluk ve hüznün gözyaşları

birbirine karışmış. Çok kilo vermiş ve keçi sakalını kesmiş olmasına rağmen kendisi gibi görünüyor. "Çok iyi görünüyorsun.

'Ölüm gibi hissediyorum! Ama sen... üzgün görünüyorsun,' diyor. 'Otur. Dediğimi yap!

"Bunu sana benim söylemem gerekmiyor mu? Gülüyorum ve tekrar kokluyorum ve Rhi bir sandalye çekiyor.

"Tartışmamayı öğrendim," diyor. "Ve evdekileri kontrol etmeyi Her beş dakikada bir iş yapın ve bırakın devam etsinler. Gülümsüyor ve oturmam için sandalyeyi tutuyor.

Henri mutfağa geri dönüyor, sanki eskiden iyi bildiği bir yeri yeniden ziyaret ediyormuş ve hiçbir şeyin ama her şeyin nasıl değiştiğini anlıyormuş gibi. Başını sallıyor

onaylıyor ve raftan bir şişe kırmızı şarap çıkarıyor. "İçiyor olman mı gerekiyor? diye sordum.

'Burası Fransa, sevgili kızım. Pratik olarak tavsiye edilir.'

Bunun doğru olmadığına eminim ama tartışmıyorum. O mantarı çıkarmak için uğraşırken ben de araya girmeye çalışmıyorum. Sonunda başarıyor, kendi de rahatlıyor.

Üç bardak getirip masaya koydu, sanki eskiden giydiği eski bir takım elbisenin içine sığmaya çalışıyordu. Henri'yi şef beyazından başka bir şeyle hiç görmemiştim, çünkü hep çalışıyordu. Üç bardak doldurdu, sonra oturdu ve kendi bardağını kaldırdı.

"Sağlığa, iyi arkadaşlara," bana bakıyor, "ve yeni başlangıçlara. Yüzü kızaran Rhi'ye bakıyor.

'Şimdi, *ma chérie*,' dedi, 'bana olan biten her şeyi anlat. Ve her şeyi kastediyorum.'

Henri geri döndü ve her şey eskisi gibi olacak. Omuzlarımdan çok fazla sorumluluk kalktığı için büyük bir rahatlama hissediyorum.

ELLİ BEŞ

Neredeyse her şeyi anlattıktan sonra Henri'ye, "Görüyorsun ya," diyorum. Fabien'le birlikte geçirdiğimiz gecenin ayrıntılarını ona anlatmıyorum. Ama ona nasıl aşık olduğumu ve onu hayal edebileceğimden çok daha fazla incittiğimi anlattım. Kendimi incitmemek için o kadar uğraşıyordum ki, gerçekten sevdiğim tek kişiyi incittim. İç çekiyorum, Henri de öyle.

Henri başını sallayarak, "Stephanie gururlu bir genç kadın," diyor.

"Ama bunu yapacağını düşünmemiştim. Sadece bana güven vermesini, o olmadığını söylemesini ve gerçekte ne olduğunu öğrenmemizi istedim. Onun olmadığını bildiğimi ona söylemeliydim. Ama o bana bu şansı vermedi. Ondan şüpheleneceğimi düşündü. Ama biliyorum ki o bana bunu yapmazdı. Sadece bunu anlamasını sağlamanın bir yolunu bulmalıyım.

Güven verici bir şekilde dizimi okşuyor. 'Genç yetişkinlere ebeveynlik yapmak fırtınalı bir denizde yol almaya çalışmak gibidir. Her zaman doğru yapamayız.

Ben böyle mi oldum? Onun için bir ebeveyn gibi mi? Henri gülümsüyor ve birden tam olarak böyle hissetmeye başladım. Her şeyi berbat eden bir ebeveyn gibi.

'Her şey yoluna girecek, Del. Sadece zaman ver.'

Burnumu çekiyorum, Henri'nin uzattığı kâğıt peçeteyi alıp sümkürüyorum. Sonra kendimi toparlıyorum, yana doğru devrilmiş ve hâlâ sersemlemiş bir boksör gibi hissediyorum. Keşke bir raunt daha dövüşebilseydim diyorum ama yapamıyorum. gücüm ya da becerim olduğundan emin değilim.

Henri, 'Del, burada harika bir iş çıkarmışsın,' diyor.

"Buna pek de harika diyemem. Neler olduğunu duydun. Ne olduğunu duydun.

sarı yelekli nehir kenarındaki açıklığı kapattı, paramız çalındı ... ve en kötü yerde tekrar bulundu ve şimdiye kadar bulabileceğiniz en iyi çalışanı kaybettiniz biliyordum.'

"Ve Fabien," diyor.

"Evet, ve Fabien. Boğazımı temizliyorum.

"Tek görebildiğim, işinizle, benim işimle ve Stephanie, JB ve Tomas ile ne kadar harika bir iş çıkardığınız. Rhi ve ben bunun nasıl bir şey olduğunu biliyoruz.

gençleri yetiştirmek için. Sizi severler ve terk ederler. Ama her zaman geri dönmek isterler.

"Ama anlamıyorsun! Gitmesine izin verdim - buna mecbur olduğunu düşündü!

'Bu tür şeylerin kendi kendine çözülme yolu vardır. Kendine karşı nazik ol.

Harika bir iş çıkardınız. Hayat böyle işte," diyor küçük şarap kadehlerimizi doldururken. Nedense günün bu saatinde iki *küçük* kadeh içmek bir büyük kadeh içmek kadar kötü görünmüyor.

"Size bir teklifim var," diyor ve şarabından bir yudum daha alıyor. "Rhi ve ben önlükleri ve makasları asma zamanının geldiğine karar verdik. Kadın başıyla onaylıyor. "Bir tatile çıkmayı planlıyoruz, uzun bir tatile.

Ne? Rhi?' Evindeki hayatından kopan arkadaşım için sevinçle doluyorum. Çocukları evden ayırdığından beri kendini işine zincirlemişti, ancak burada bulunarak keşfettiği gibi, iş onsuz da yürüyor. Ona sarılmak için ayağa kalktım. "İkiniz için de çok mutluyum, gerçekten. Ve Henri'ye tekrar sarılıyorum. Ondan çok iyi bir eş olacağını hep biliyordum. Ama ben değil: Gidip sahip olamayacağım tek adama aşık olmak zorunda kaldım ve şimdi o bana zar zor bakabiliyor.

'Ama ben burayı işletirsem ve Rhi de salonunu denetlerse bunu gerçekleştiremeyiz. Hastanede geçirdiğim süre boyunca neye sahip olduğumuzu ve hayatlarımızı değiştirmek için ne yapmamız gerektiğini fark ettik.

"Eminim çocuklar bu yüzden bizden nefret edecekler," diye araya giriyor Rhi, "ama ben senden daha büyüğüm, Del. Çocuklar gitti ve sadece para istediklerinde iletişime geçiyorlar. Ama artık kazandıklarımızı en iyi şekilde değerlendirmenin zamanı geldi, sadece miraslarını büyütmenin değil! Birbirlerine anlayışla gülümsüyorlar.

"Yani satıyor musunuz?" diye soruyorum, buraya geldiğimden beri benim ve Henri'ye bağlı olan nehir kenarındaki tüm insanlar için bir dayanak noktası olan bu yerin kapanacağını düşünmek üzücü. Ama şimdi, dürüstlük kutusu olayından sonra, haber yayılmış olacak ve belediye başkanı nehir kenarındaki açıklığı kapatmak isteyecektir. Öyle ya da böyle, Cora istediğini aldı. Bana yuva olan her şey gitti. Başladığım yere geri döndüm, ama bu sefer kalbimde kocaman bir boşlukla: Sadece bir ortağı değil, bir aileyi de kaybettim. Rüzgâr tenteyi uçuruyor, dışarıdaki sandalyeleri deviriyor ve duvarda büyüyen salkımları sallıyor.

"Hayır, satmıyorum," diyor ve bakışlarını tutuyor. 'Benim iş ortağım ol, Del. Benimle bistroya gel. Mekânı işlet. Ben arka koltukta oturacağım.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şeyi berbat ettim. Gidip hiçbir iş yapmadan geri dönebilir. Tüm geçim kaynağını bana emanet ediyor. Ya mahvedersem?

Kapı aniden açılır ve duvara çarpar.

"Fabien! Tam da onu düşünürken ortaya çıkmak gibi bir huyu var. Yoksa hep onu düşündüğüm için mi? "Del, seninle konuşmam lazım, acilen!"

ELLİ ALTI

Henri'yi selamladıktan, evine hoş geldin dedikten, sonra görüşeceklerini söyledikten ve harika bir iş çıkardığım konusunda onunla hemfikir olduktan sonra, 'Carine'i görmeye gittim,' diyor. Henri ve Rhi, bistronun üstündeki küçük dairesine çıkarak ortalıktan kaybolurlar.

"Fabien, açıklamama izin ver," diyorum. Yapmak istediğim son şeyin onu incitmek olduğunu söylemem gerekiyor.

Hayır, lütfen Del. Beni dinle. Bu çok önemli. Konuştuktan sonra Carine'i görmeye gittim. Bana dedi ki... şey, artık bunun bir önemi yok. Ama ona dürüstlük kutusundan bahsettim. Ve tahmin et bana ne söyledi? Belediye başkanı İngiliz kadının taleplerine boyun eğmiş' dedi.

"Projeyi kapatacak! Feryat ediyorum.

Fabien başını sallar ve gülümser. "CCTV taktırmış!" diye anons eder.

"Ne?

"Şimdi her şeyi filme aldı!

Fabien'in gülümsemesi genişliyor ve kalbim eriyor.

"Stephanie'nin yapmadığına dair kanıt var demektir.

Yerimden sıçıyorum, sandalye geriye savrulup yere çarparken takırdıyor ve Ralph'in havlamasına neden oluyor. "Peki kim yaptı?

"*Mösyö le maire*, Carine ile birlikte sizi bekliyor!

ELLİ YEDİ

Belediye başkanı, *belediyedeki* masasında otururken, yeni CCTV'sini göstererek "Evet," diyor.

Kameralar önündeki bilgisayar ekranında görüntüleri gösteriyor, 'Artık şehrin her yerinde neler olduğunu görebiliyorum. Dört yeni kamera.'

Koltuğunun arkasında durup ekrana bakıyoruz. Fabien, Carine ve ben az önce gördüklerimiz karşısında sustuk.

"Cora! Sonunda söyledim. "Başından beri o olduğunu biliyordum. Sadece istedim

Stephanie bana *onun* yapmadığını söylesin.' Yumruklarım öfkeyle sıkılmıştı. "Ama sormamam için bana ihtiyacı vardı.

"Bunu açıkça görebilirsiniz," diyor belediye başkanı. "İşte. Görüntüleri yeniden oynatırken ekranı işaret ediyor. "Kulübenin arka tarafında beliriyor, tıpkı sizin

Fabien ile uzaklaşıyorlar. Stephanie ve JB ise Tomas'la birlikteler, Tomas'ın bir gün için canına tak etti. Kıkırdar gibi görünüyor. "Kutuyu alıyor ve Stephanie'nin çantasına, kapının yanına, Tomas'a gittiğinde düşürdüğü yere kaydırın.

O kadar kızgınım ki kulaklarımda kan uğultusunu duyabiliyorum! Sadece Cora'ya değil, Stephanie'yi ya da JB'yi bir saniye bile sorguladığım için kendime de kızgınım!

"Ayrılırken pankartını bile geri alıyor," diye dikkat çekiyor. Suya eğiliyor ve onu dışarı çıkarıyor. 'Şüphesiz bu gece onunla tekrar dönmeye niyetli.

"Keşke çekip gitmeseydim," diyorum. 'Biz kilitlenene kadar açıklıkta kalsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı.

"Beni terk ediyordun, hatırladın mı? Fabien sert bir sesle, Stephanie'nin masum olduğu kesinleştiği için duyduğu sevinci unutmuş, incinmiş olduğunu belli ediyor. Yanaklarım

Cora konusunda utançtan mı, pişmanlıktan mı yoksa öfkeden mi emin değilim.

"Evet," diyorum başımı öne eğerek. 'Eğer doğru hatırlıyorsam çok kötüydü. Özür dilerim.

"Beni terk ettiğın için mi üzgünsün yoksa bu kadar kötü yaptığın için mi?" Kaşlarını kaldırıyor, o güzel yeşil gözleri yine parlıyor.

"İkisi de," diye mırıldanıyorum.

Carine, "Tamam, Cora'yı halledelim, sonra da ikinizin konuşması gerek," dedi. "Konuşmak her zaman en iyi seçenektir. Belediye başkanına gülümsüyor ve nasıl bir karara vardığını merak ediyorum ve herkes için doğru olmasını umuyorum. "Bir de CCTV'yi yerleştirmenin Cora'nın fikri olduğunu düşünecek olursak kasabadaki evsizler.'

"Sanırım kendi ipiyle kuyuya inmek üzere olduğu konusunda hemfikiriz!" diyor belediye başkanı. "Cora'yı bana ve polis memurlarıma bırakın," der.

'Bu arada, muhtemelen konuşmanız gereken başka biri var. Benimle konuşmadan önce,' diyor Fabien. "Seni bırakmamı ister misin?" diyor nazikçe. Ona sarılmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Lütfen," diye idare ediyorum. Umarım Stephanie beni görmeyi kabul eder, çünkü kabul etmezse burada daha fazla kalabileceğimi sanmıyorum. Le Petit Mas'taki zamanım sona erecek ve tüm mutlu anılarım yok olacak. Bu da tam olarak hak ettiğim şey olabilir.

ELLİ SEKİZ

JB'nin ailesinin evine giderken zar zor konuşuyoruz. Tam olarak ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Evin önüne geldiğimizde, beni görüp görmeyeceğini bile bilmiyorum. benimle yalnız konuşacak ve ben daha gergin olamazdım. Stephanie beni görmezse buna katlanabileceğimden emin değilim. Ön kapıya bakıyorum. Onu gönderen JB'yi bulmaya geldiğinde çaldığı kapıya. Ona bakıyorum ve aynı şeyin bana da olup olmayacağını merak ediyorum, tabii ki burada olduklarını varsayarak. Kalbim küt küt atıyor.

"Caddenin aşağısında bekleyeceğim," diyor Fabien. "İstediğin kadar kalabilirsin.

Kapıyı açıyorum ve Fabien'in Jack Russell'ı Mimi ile mutlu bir şekilde yeniden bir araya gelmiş olan Ralph'in yanından kayarak çıkıyorum.

Yolda yavaşça yürüyorum, ön kapıdan içeri giriyorum ve özenle bakılmış küçük bahçeden geçerek çılgınca döşenmiş patikadan adaçayı rengindeki ön kapıya çıkıyorum.

Ona bakıyorum. Şu anda, önemli olan her şey, umarım, diğer tarafta. Titreyen elimi kaldırıyorum ve kapıyı çalıyorum. Fransa'daki yeni hayatım pamuk ipliğine bağlı.

ELLİ DOKUZ

JB kapıyı açtı ve beni rahatlatmak için içeri davet etti ve anlaşılır bir şekilde biraz temkinli görünen ailesiyle tanıştırdı. Her şeyi çok kötü idare ettim. Kendimi berbat hissediyorum.

JB Stephanie'ye burada olduğumu söylemeye giderken garip bir sessizlik içinde duruyoruz. Küçük ve modern evin üst katına koşuyor. yetişkinler ve yürümeye başlayan bir çocuk ve çok sıkışık görünüyor.

Ellerim terliyor ve başım dönüyor.

Sonunda merdivenlerde ayak sesleri duyuyorum ve Stephanie kucığında Tomas'la aşağı iniyor. Onları görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, sonra bunun son vedamız olabileceğini hatırlayınca da dibe vuruyor.

JB'nin anne ve babası hala kanepede oturdukları yerden bana bakıyorlar, etrafları bebek bezi torbaları ve plastik bir arabayla çevrili. Pencereden arka bahçedeki çiçek tarhında bir futbol topu görüyorum. Tomas gelmeden önce her şey yerli yerindeydi ama şimdi onu gördüklerine çok seviniyorlar. Stephanie'yle biraz yalnız kalmak isterdim ama baş başa kalabileceğimiz bir yer olduğunu sanmıyorum.

"Stephanie," diyorum. Bu bir başlangıç. İki yanağından öpmemi kabul ediyor ve Tomas da öyle. Sanki ziyarete gelen özel bir teyzeymişim gibi bana sarılmak için kollarını uzatıyor. Ve ben de tam olarak böyle hissediyorum, annesi gibi değil ama özel bir teyze gibi ve bu çok hoş.

Boğazımı temizliyorum. Herkes bana bakıyor. Stephanie'nin gözleri temkinli ve karanlık.

"Beni polise ihbar edeceğini söylemeye mi geldin?" diyor, köşeye sıkışmış bir kedi gibi, tükürüyor ve tıslıyor. "Onlara hırsız olduğumu söylemeye.

Sözleri acıtıyor.

"Hayır," diyorum. 'Geldim...' şimdi kelimeleri bulmak zorundayım '... çünkü ne kadar yanıldığıma inanamıyorum. Parayı almayacağını biliyordum.

"Oh, gerçekten mi? Nereden biliyorsun? Size yapmadığımı söyleseydim, bana inanır mıydınız?

'Evet, tabii ki! Başından beri Cora'ydı. Bunu hemen fark etmeliydim. Özür dilerim. Size tuzak kurmaya çalışıyordu, böylece siz olduğunuzu düşünecektim ve nehir kenarındaki açıklık kapatılacaktı. Bize zarar vermek istedi. Hepimizin gitmesini sağlamak ve kasabasını "mükemmel" bırakmak için.

"Başarmış gibi görünüyor.

"Bu konuda daha kötü hissedemezdim. Gerçekten sen olduğunu hiç düşünmemiştim. Bir saniye bile. Özür dilerim.'

Kaşlarını kaldırıyor.

Bir saniye bile mi? Ben, hırsız! Beneklerini asla değiştiremeyen!"

Tıpkı onunla ilk tanıştığımdaya olduğu gibi çenesini yukarı kaldırıyor ve bunun gözlerinden akan yaşları durdurmak için olup olmadığını merak ediyorum.

Başımı sallıyorum.

"Bir saniye bile. Bana inanmasına ihtiyacım var. Cora böyle düşünmemi ne kadar isterse istesin, onun bana bunu yapmayacağını tüm kalbimle biliyordum.

Stephanie hiçbir şey söylemiyor. Kimse bir şey söylemiyor. Bu kadar. Tek söyleyebileceğim bu.

Ona Tomas'la birlikte hayatımda olmasını ne kadar çok sevdiğimi, JB'nin de işinde ne kadar harika olduğunu anlatabilirim. Ama sadece ona ihtiyacım var.

gerçekten üzgün olduğumu bilin. Burada verdiğim zararı hiçbir şey onaramaz. JB'nin ailesine dönüp onlara *hoşça kal* diyorum. Onları bir daha görmem mümkün değil. Ben de aynısını JB'ye söylüyorum. Ona sarılmak ve dönüştüğü babayla ne kadar gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Stephanie'ye söylemek istediğim çok şey var; ona dünyadaki tüm şansı ve sevgiyi dilediğimi, onun gibi bir insan olduğum için ne kadar gurur duyduğumu ve onun gibi olmayı dilediğimi söylemek istiyorum.

Ama daha fazlasını söyleyemem. Boğazımdaki yumru yüzünden konuşamıyorum. Bunun yerine başımı sallıyorum, kapıya doğru yürüyorum ve açıyorum. Ben dışarı çıkarken JB kapıyı tutuyor. vahşi, rüzgarlı, sıcak bir öğleden sonra. Kendimi kaldırılmış ve etrafımda döndürülmüş gibi hissediyorum - mistral tekrar ayrıldığında hangi yöne bakacağımdan emin değilim. Kolumu gözlerime siper edip patikadan aşağı doğru yürüyorum, Fabien'in aptalca davranışım yüzünden beni tamamen terk etmediğini umuyorum.

"Del," diye duyuyorum belli belirsiz. "Del! Stephanie'nin sesi. Geri

döndüm. Kapıda duruyordu. Ona doğru yürüdüm. Kapıyı arkasından çekerek verandanın altından dışarı çıktı.

'Del, herkesin ikinci bir şansı hak ettiğini söyleyen sen değil miydin? Senden çaldığımda bana bir şans verdin. Bana ikinci bir şans verdin, soru sormadan, geriye bakmadan. Ama üçüncüsünün olmayacağını söylemiştin!" diyor kararlı bir şekilde.

"Evet, biliyorum. Ama düşündüm ki-'

"Herkesin ikinci bir şansı hak ettiğini söylemişsiniz. Başımı salladım. Ben ettim.

"Sana ikinci bir şans veriyorum," diyor ve dudaklarında bir gülümseme belirliyor, "ama üçüncüsü olmayacak!

Onu doğru mu duydum?

"Özrünüzü kabul ediyorum," diyor. 'Neden ben olduğumu düşünmüş olabileceğinizi, neden bana sorduğunuzu anlıyorum. Sonuçta para benim çantamdaydı. Ben olmadığımı söylemeliydim. Ama çok gururluydum.

"Biliyorum ama-

"Artık ama yok. Cora zekiydi. İstedğini elde etti.'

"Kazanmasına izin vermeyeceğim, Stephanie. Neredeyse kazanıyordu. Neredeyse bizi mahvediyordu.' Ve kollarımı açtım. Bu kez Stephanie kollarıma giriyor ve ben de onu kucaklıyorum, sanki bir aile çöküşünden sonra, bir şeyler söylendiğinde ve insanlar düşünmeden harekete geçtiğinde onu eve davet ediyormuşum gibi. İçgüdülerime güvenmeliydim ve bundan sonra güveneceğim!

"İtiraf etmesini nasıl sağladın?" diye soruyor, uzaklaşarak.

CCTV! Belediye başkanı onun ısrarı üzerine taktırdı. Deniyordu. kasabaya duyurmadan önce. Geçen gün nehir kenarındaki açıklıkta yanlarından geçtiğim insanlar da onlardı.

"Ha! Stephanie gülüyor ve ben de gülüyorum. Rüzgâr etrafımızı sararken rahatlamış bir şekilde gülüyoruz. Kahkahalar dindiğinde annemi düşünüyorum. 'En az söylenen, en çabuk onarılır': sözleri kafamın içinde yüksek ve net, sanki burada benimle birlikteymiş gibi.

"Eve gelir misin lütfen? Dedim.

Cevabını düşünürken yüzünü izliyorum.

ALTI

"Birkaç kişilik daha yer var mı? Küçük ailenin tüm eşyalarını toplayıp kamyonu geri dönerken Fabien'e soruyorum. JB'nin yaşlı anne ve babası evlerini geri aldıkları için çok mutlular ama onlar, JB ve Stephanie birbirlerini ziyaret edeceklerine ve yabancı olmayacaklarına söz veriyorlar. Üçüne göz kulak olduğum ve JB'ye iş bulduğum için bana teşekkür ediyorlar. Köprüler kurulmuş gibi görünüyor Burada da. Şu anda oğullarının yanı sıra bir torunları ve neredeyse bir gelinleri var.

Fabien, köpekleri kamyonete bindirirken iş arkadaşını geri aldığı için benim kadar mutlu görünüyor, Stephanie ve Tomas da yanlarına sokuluyor.

Onlar. Tomas, arkadaşının geri dönmesinden mutluluk duyan Ralph ile yeniden bir araya gelmekten çok memnundur.

Le Petit Mas'ta rüzgâr dinmeye başlıyor ve arkasından güneş bulutların arasından parlayarak Ağustos'u bir kenara itip Eylül'e giriyor. Ailenin eşyalarını çingene karavanına boşaltıyoruz. Onlara evde oda teklif ediyorum, Rhi artık zamanını Henri ile geçiriyor gibi görünüyor: odasının boş olduğunu varsayıyorum. Ama bir kez daha reddediyorlar: karavanı tercih ediyorlar. Ben

Bir gün daha büyük bir şeye ihtiyaç duyacaklarından eminim ama şimdilik bu alan onların ve onu seviyorlar. Üçü birlikte.

Sonunda Fabien ve ben kamyonetine geri dönüyoruz, söylenmemiş sözler havayı dolduruyor. Rüzgâr duruluyor ve ben yüzümü güneşe doğru tutarak gücünü hissediyorum. Bu

Fabien'e her şeyi anlattım, bu sefer kesintisiz. Gözlerimi açtım ve ona baktım.

"Fabien, dün gece nehir kenarındaki açıklık hakkında," diyorum, onu asla incitmek istemediğimi anlamasını istiyorum.

"*Evet*," diyor üzgün bir şekilde.

'Aman Tanrım! Nehir kenarı - akşam yemeği! Tamamen unutmuşum. Oraya gitmeliyiz! Yemek için bekleyen insanlar olacak!

"Kamyonu bin," dedi.

'Hayır, nehir yolundan aşağı daha hızlı gideriz,' dedim. "Ben koşarım.

'Yiyecekleri alıp seninle orada buluşacağım,'
diyor. "Stephanie! Ben sesleniyorum.

"*Oui?*

'Servis! Nehir kenarında!'

"*Merde!* Ağaçların arasından koşarak çıkar.

"Dil, Stephanie," diyorum ve her şeyin yerine oturduğunu hissediyorum, sanki bir abla, bir teyze, bir arkadaşmışım gibi - kim bilir neyim ben? Çok özel hissettiriyor. Bir etikete ihtiyacı yok. Sadece aile gibi hissettiriyor.

Nehir kenarındaki açıklığı gördüğümüzde Stephanie ve ben yavaşlıyoruz. JB, Fabien ile birlikte gitti. Tamamen durduğumuzda nefes nefese kalmıştık. Peri ışıkları açık, ateş çukuru yanıyor.

Cora orada duruyor, iki arkadaşı da öyle, ama yanında değiller. Büyük bir kalabalık var ve yanılmıyorsam belediye başkanı da orada. Kapak açık ve Henri orada, saçları her zamanki at kuyruğu şeklinde arkadan bağlı, yanında Rhi ile birlikte. Herkes onu karşılıyor ve elini sıkıyor. Alain ve Lou çatal bıçak takımlarını ve kâğıt tabakları yerleştiriyor. Derme çatma masaların üzerindeki yıkanmış teneke kutulardaki lavantalar ılık akşam havasını kokusuyla dolduruyor.

Stephanie ve ben Cora'ya doğru yan yana yürüyorduk.

"Bunun olmasını engelleyemezsin Cora," diyorum bana bakarken.

"Ne kadar çok ya da az paramız olursa olsun, hepimizin burada olmaya hakkı var" diyor Stephanie ve ben onun kendine güvenen genç bir kadın haline gelmesiyle bir kez daha gurur duyuyorum.

"Biliyorum. Cora başını öne eğdi. "Özür dilerim. İzin verirsiniz yardım etmeye geldim. Tabiri caizse kendimi affettirmek için.

'Burada zengin ya da fakir herkese kapımız açık Cora. Biz bir topluluğuz. Birbirimize sahip çıkmalıyız' diyor belediye başkanı, farkında olmadan kendi sözlerini ona karşı kullanıyor.

"Hepimiz ikinci bir şansı hak ediyoruz, değil mi Del?" diyor Stephanie beni dürterek.

Bu genç kadından öğreneceğim çok şey var. "Var, Stephanie. Gülümsüyorum ve göz ucuyla Fabien'in deri ceketiyle açıklığın diğer tarafından belirlediğini görüyorum, arkasında JB ve Tomas var. Keşke onunla bir şansımız daha olabilseydi, ama ben yapamayacağımızı biliyorum. Gözlerimi ondan Cora'ya çeviriyorum. "Hepimiz ikinci bir şansı hak ediyoruz, Cora.

"Ama üçüncüsü olmaz! Stephanie ve ben birlikte söylüyoruz.

Arkadaşı onu yıkamaya götürür ve kimin yıkayıp kimin kurulayacağı konusunda tartışmaya başlarlar.

"Bayanlar ve baylar," diyor Belediye Başkanı, "tüm konuklarımızın ve sakinlerimizin anlayabilmesi için İngilizce konuşuyorum. Bu akşam burada olmaktan, hepinizi nehir kenarındaki açıklığa ve sizi bekleyen harika yemeğe tekrar davet etmekten mutluluk duyuyorum.

Bir tezahürat var. 'Ve daha da ötesi, hepiniz için burada olan ve bunu en başında kuran adama tekrar hoş geldin demek için. Henri! Herkes yüksek sesle alkışlar ve tezahürat yapar.

Henri bir elini kaldırır ve kalabalığı susturur. "*Mersi, mersi*," diyor. 'Ama aslında sadece bir geceliğine buradayım. Bu gecedен sonra önlüğümü asacağım. Kalabalık şimdi çok sessiz. 'Ama merak etmeyin, gitmeden önce yerime birini bulmayı umuyorum. Sizi emin ellere bırakmak istiyorum, hatta en iyisine. Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. Herkes bana döndü. Çok gerginim. Fabien'le asla birlikte olamayacağımızı bile bile evet deyip burada kalabilir miyim? Onu her gün görürken ve onunla birlikte olmadığımı bilirken bunu yapabileceğimden emin değilim. Yeni biriyle tanışmasını ve onunla bir aile kurmasını izlemek. Henri'ye evet demek istiyorum ama kalbim ikiye bölünmüş durumda.

Bistro'yu işletmeyi çok isterdim. Gençliğimde ne yapardım merak ediyorum. dedi mi? Gülümseyen Stephanie'ye bakıyorum ve genç halimin tam olarak ne diyeceğini biliyorum: 'Elbette!

Ama ben genç halim değilim ve Fabien'in kendi hayatına, kendi kasabasına devam etmesine engel olmak istemiyorum. Ne yapmalıyım?

Henri sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, 'Burası herkesin olduğu kadar senin de evin,' diyor. "Benim iş ortağım olur musun?

Şimdi bütün bunları bırakıp gidebilir miyim? Stephanie ve Tomas'ı yüzüstü bırakabilir miyim? Hiç sanmıyorum.

Başımı sallıyorum ve kalabalık alkışlıyor.

Henri son bir kez, "Şimdi *masaya*, yemek hazır," dedi ve zili çaldı tezgahın yanındaki küçük pirinç çan. Yemek yiyenler yavaşça servis kapağına doğru ilerliyor. Ve Fabien yanıma geliyor. Kalmaya karar verdiğim için üzgün mü? Ona zarar verdikten sonra beni görmek zorunda kalacağı için kızgın mı?

"Del! Lou ve Alain, el ele. Bana el sallıyor. Neredeyse hiç makyajı yok, yüzü bronzlaşmış, çilli ve mutlu.

Del!

Fabien olduğu yerde durdu. Umarım Lou'yla konuştuğumda hâlâ orada olur. Ona bir özür borçluyum ve yolundan çekilmeye çalışacağımı söylemeliyim.

"İkiniz de mutlu görünüyorsunuz! Gülümsüyorum.

"Öyleyiz! diyor Lou ve Alain'in güzel, pürüzsüz yüzü de ışıltıyor. "Alain ve ben, biz... Ben Fransa'da kalmaya devam edeceğim.

"Bu çok güzel bir haber," diyorum ve ona sarılıyorum.

"Seninle değil. Kendimize ait bir yer bulacağız. Ve bir iş arayacağız. Biraz arazisi olan küçük bir ev, böylece bir şeyler yetiştirebilir ve pazarda satabiliriz.

Bir an için şaşkına döndüm. Lou, kocası öldüğünden beri hiçbir ilişkiye bağlı olmayan ve ellerini gerçekten kirletmek bir yana yıllardır çalışmayan arkadaşım, Alain ile birlikte satın almak için küçük bir çiftlik aramaya gidiyor.

"Memnun olmadın mı? Çok üzgün görünüyor.

"Memnun mu? Şaşırdım ve çok sevindim!" Kollarımı tekrar ona ve mis gibi kokan Alain'e doluyorum.

"Lavanta bitkileri üzerinde çalışmayı o kadar çok sevdi ki biz de bir şeyler yapmak istiyoruz" diyor. Sevgili arkadaşımın bu kadar bu kadar kısa sürede değişti. 'Komşu olacağız. Çok uzağa gitmek istemiyoruz' diyor.

"İşler yoluna girene kadar Le Petit Mas'ta kalabilirsiniz," diyorum.

"Ahırda ya da evde, hangisi uygunsa.

Alain gülümser. 'Bu hoşuma gider. Evin içinde çok makbul olur, teşekkür ederim' diyor.

Sonunda Lou ile birlikte bir yatağa geri dönebildi ve geçmişin acılarını arkalarında bırakarak kendilerine yeni bir hayat kuruyorlar.

"Şimdi gidin ve yiyecek," diyorum onlara. 'Eğer Henri'yi tanıyorsam, bol miktarda olacak.

Fabien belediye başkanıyla konuşuyor. Beni görüyor ve bir kez daha nehir yolunda ona katılmam için işaret ediyor. Başımı salladım. Ben başımı salladığımda Carine oradaydı. "*Chérie!*" diyor. "Sonunda seni buldum!"

"Carine! Fabien'e bakıyorum, o da başını sallayıp gülüyor.

'Sana söylemek istedim. Kararımı verdim,' diyor sessizce, memnun yemek yiyenlerin, ağustos böceklerinin ve uzaktaki kurbağaların gürültüsüne karşı. Güneş batıyor, yaz sona ererken etrafımızdaki selvi, çam ve meşe silüetlerini belirliyor. Yarasalar suyun karşısındaki ağaçlara girip çıkıyor, akşam yemeği olan tatarcıklarını yakalıyorlar. Nefesimi tutuyorum.

"Bebek bende kalacak, Del," diyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Stephanie'yi Tomas'la gördüm, onu ve onu ne kadar çok seviyor.

'Çok memnun oldum. Ne olursa olsun bunun doğru bir karar olduğunu düşünüyorum,' diyorum.

'Bu şansa sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Bunu anlamamı sağladınız,' diyor. "Bu bir daha olmayabilir.

Başımı salladım.

"Peki ya belediye başkanı? Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Konuştuk. İlişkimizi bitireceğiz. Yanılmışım. Her şeyi yerli yerine koyduğunu sanıyordum ama öyle değilmiş. Sadece herkes için her şeyi berbat ediyor.

"Oh!

'Bana ve bebeğe destek olacak. Ama bunu kendimize saklayacağız ve bundan sonra eşiyle daha fazla vakit geçirecek.

İdeal bir durum değil ama alternatiften daha iyi.

Elini karnına götürerek, "Belki de hayatıma bir kez olsun düzensizliğin girmesine izin vermemin zamanı gelmiştir," diyor. "Oh, ve şuna bak! Telefonunu bana doğru itiyor. "Bugün yeni bir talimat aldım! Satılık bir evin fotoğrafına bakıyorum. Cora'nın evi. "Eve gidiyor," diyor Carine. Gülümsüyorum ve onu iki yanağından öpüyorum, sonra Fabien'in hâlâ beni bekleyip beklemediğini görmek için dönüyorum. Ama beklemiyordu. Gitmişti.

ALTMIŞ BİR

Açıklıkta elimizi yüzümüzü yıkayıp servis kapağını kapatıyoruz.

"*Bonne nuit*. Hepimiz birbirimize iyi geceler diliyoruz. Peri ışıkları sönüyor, ama ateş çukuru hala parlıyor, hala orada oturanların yüzlerini aydınlatıyor ve gidecek bir evim olduğu için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha anlıyorum.

Telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum, sonra Facebook'a, Ollie'nin sayfasına giriyorum, orada erkek bebeğinin doğumunu ve kendisinin de 'uykusuz geceler kulübüne' katıldığını duyuruyor. Ollie'ye ve bebeğe bakıyorum ve şunu keşfediyorum

Acı geçti. Bugün Stephanie, Tomas ve JB'yi sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğümde gerçek bir acı hissettim. Fabien için hissettiğim acı gibi. Ama Ollie ile hiç gerçekleşmeyen rüyanın acısı geçti. Karanlığın içinde parlak ekran ve yazı, *Tebrikler. Hepinize en iyi dileklerimi* sunuyorum ve bunda ciddiylim. Bırakalım Ollie ergenlik çağına girene kadar beklesin. uykusuz geceler gerçekten çok önemli. Biliyorum, bir ergenle yaşıyordum.

Küçük aileyi nehir kenarındaki patikadan yukarı doğru takip ediyorum; Lou ve Alain, Henri ve Rhi'yi öperek bistronun üstündeki dairesine dönüyorlar. Yürürken, yaralarının bir o yana bir bu yana uçuşunu izlerken, ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Fabien hayatımda olmayabilir ama tüm bunlara sahibim. Ve her şeye sahip olamazsın, değil mi? Memnun olmaya yetecek kadar.

ALTMİŞ İKİ

Le Petit Mas'a döndüğümüzde, hepimiz yolda yürüyoruz ve ben bir parıltı görüyorum. Hepimiz yavaşladık. Teras mumlarla aydınlatılmış ve orada biri bekliyor. Umarım Ollie değildir, yeni ailesini çoktan terk etmiştir. Yavaşça patikadan yukarı çıkıyoruz. Ollie değil. Kalbim dörtnele atıyor. Bu Fabien.

"Seninle konuşmanın tek yolunun kalabalıktan uzakta olduğunu tahmin ettim," diyor, masada iki kadehle birlikte bir şişe roze.

Stephanie iyi geceler dileyerek beni iki yanağımdan öpüyor, JB de öyle, ben de uyuyan Tomas'ı kollarından öpüyorum.

Lou, Alain'le birlikte evin içinde kayboldu. Ve şimdi sadece ben ve *brokantçı* adam terasta durmuş, ılık gece havasını kokusuyla dolduran lavanta tarlasının üzerinden kasabaya bakıyoruz. Bu koku ve bu yerle ilgili bir şey insanları iyileştiriyor gibi görünüyor. Umarım Fabien ve benim aramdaki yarayı da iyileştirir.

"Umarım sakıncası yoktur. Başını o şekilde eğiyor ve siyah bukleleri bir tarafa düşüyor.

'Hayır, hayır, seninle konuşmak istiyordum,' diyorum.

"Çok rağbet görüyorsun, Del. Popüler bir kadınsın.' Şarabı kadehlere doldurur. Açık pembe sıvı şişeden neşeyle yuvarlanıyor, mum ışığında parlıyor. 'Belki şimdi seni neden bu kadar çekici bulduğumu anlamışsındır. İnsanları kendine çekiyorsun, Del. İnsanlar sana çekiliyor. Hem için hem de dışınla çok güzel bir insansın,' diyor. "Sana aşık olduğum için özür dileyemem.

Nefesimi tutuyorum.

"Bana aşık mısın? İşte o an onu öpmek ve hiç durmamak istiyorum. Ama yapamıyorum.

"Seni gördüğüm andan itibaren sevdim. Ama anladığım kadarıyla senin için çok genç olduğumu düşünüyorsun. Belki de hala kocanıza aşıksınız.'

"Oh, hayır. Oturduk ve ağaçların arasında uçuşan yarasalara baktık. Şaraptan büyük bir yudum alıyorum. Şarabın tadı damağımda kaldı.

Burada yetiştiği güneşli *toprakları* yansıtan ferahlatıcı serin tatlar. Lavantayı içime çekiyorum. Neden onunla olamadığımı açıklama vakti geldi.

"Hayır," dedim. "Kalmak için buradayım. Henri ile iş yapacağım. Ollie'ye asla geri dönmeyecektim. Yolculuğumuz uzun zaman önce sona erdi. Sadece bunu fark etmem biraz zaman aldı.

"Sonra ne olacak?" Kafası karışmış görünüyor.

"Biz..." Tereddüt ediyorum. "Çocuk sahibi olamadım. Yıllarca diyetler, alternatif terapiler ve ardından IVF denedik, bu da beni depresyona soktu, sanki eski ben taşınmış ve geride sadece bir kabuğumu bırakmış gibiydim. Herkesin katılmasına izin verilen bir kulüpten dışlanmış gibi hissediyordum. Ama burada, kendi başıma, kendimi yeniden bulmaya başladım ve ondan hoşlandım.

"Ben de öyle. Nazikçe gülümsüyor. Kalbim ve midem kayıyor ve yeniden yerleşiyor. "Ve sonra... seninle tanıştım. Ve ben... aşık oldum ve ilk kez seviştim.

Yıllar sonra. Sevildiğimi hissettim.' Hiçbir şey söylemiyor.

"Bu benim hatam. Sana aşık olmama izin vermemeliydim.' "Ama ben de sana aşık oldum!

"Ama seninle olamam, Fabien.

"Anlamıyorum! Mum alevleri titriyor ve yüzünü aydınlatıyor.

'Çünkü sana gerçekten istediğin tek şeyi veremem, o da bir aile. Hayatta istediğin her şeyi sana verecek biriyle tanışmalısın ve bu ben değilim. En iyisi bunu şimdi durduralım, biz-'

"Aşık olmak mı? Bunun için biraz geç değil mi?" diye sorar. "Del. Ayağa kalkıp lavanta tarlasına bakıyor, gece havasını içine çekiyor, sonra bana dönüyor. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren sevdim, *brokantiye* geldiğin andan itibaren. Burada yalnız olduğunu ve kendi hayatını kurmaya çalıştığını duyduğumda. İkimiz de gülüyoruz. 'Sonra tezgahı kurdun, Stephanie'ye bir ev verdin, bistroyu ve nehir kenarını temizleme projesini üstlendin ve Cora'yı aldın. Sana olan sevgim büyüdü.

'Ama bunu yapabilecek biriyle birlikte olmalısın-'

'Bana bir aile mi vereceksin? Carine sana ne söylediğini bana anlattı. Kısa bir süre birlikte olduğumuzu fark etmemişti. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadınla nihayet tanıştığımı ve birlikte olduğumu düşündüğümde.

Ateşim var, kalbim hızla çarpıyor ve sahip olmak istediğim ama tam olarak ulaşamadığım hayata bir buluttan bakıyormuşum gibi

hissediyorum.

'Evet, bu doğru, her zaman bir ailem olsun istedim. Ama sen bana bir aileye sahip olmak için bebeğe ihtiyaç olmadığını gösterdin. Sen, Stephanie, Tomas, JB, işte aile bu, değil mi?

Yavaşça başımı sallıyorum.

'Ve sen, Stephanie, Tomas ve JB ihtiyacım olan tek ailesiniz. Hayatta istediğim her şey burada, şu anda, sizinle birlikte. Sizi ailem olarak istiyorum.

Bu yeterli değil mi?'

'Bu benim için. Fazlasıyla yeterli,' diyorum sessizce.

'Ve benim için,' yanıma çömeliyor, 'memnun olmak yeterli olmaktan çok daha fazlası. Bu her şey! Zengin bir adam olurdum! Sen benim ailemsin, Stephanie ve Tomas da öyle. Çocuklarımız olmayabilir, siz doğum yapmamış olabilirsiniz ama burada ve kasabada bir aile yarattınız. Yaşlanana kadar yanınızda olmak, aile hayatını sizinle paylaşmak istiyorum.

Hiç düşünmeden uzanıp yüzüne dokunuyorum, çünkü dokunmadan edemiyorum. Elimi yanağına götürüyorum ve o da avucumu öpüyor, dudaklarını orada tutuyor, vücudumda havai fişekler patlatıyor, tıpkı Bastille Günü kutlamaları gibi, Fransızlar Fransa'nın tarihinde yeni bir şafağa sevinirken. Ve sanırım bu benim. Buna karşı koyamam. Sadece kutlayabilirim. Bu benim yeni şafağım.

Sevdiğim adam ve sevgi ve güvenle bir araya gelmiş bir aile ve bu yeterli.

"Şimdi," diye ayağa kalktı ve acaba gidiyor mu diye merak ettim, "lütfen bana izin verir misiniz?

Seni yatağa götüreyim,' diyor şarap şişesini ve kadehleri alarak, 've yeni aile hayatımıza birlikte başlamanın keyfini çıkarmama izin ver? Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için bir bebeğe ihtiyacım yok, Del. İhtiyacım olan tek şey sensin.

"Gerçekten mi?

"Güven bana. Çünkü en azından buna sahibiz.

Gülümsüyorum ve elini tutuyorum. Etrafımda sevdiğim herkes var ve bu bana fazlasıyla yetiyor. Güneş lavanta tarlalarının ufkunda kaybolurken, annemin de bana yukarıdan bakarak aynı fikirde olduğunu biliyorum. yeni şafak.

Sonsöz

Her yerde lavanta var, süt yayıklarında, terastaki bir kemerin üzerinde, arkasında lavanta tarlası olan açıklıkta. Her şey hazır. Krem ve lavanta kurdeleleri rüzgârda uçuşuyor.

"Ralph'in benimle gelmesini istiyorum," diyor Tomas, kalın Fransız aksanıyla, artık tamamen iki dil biliyor ve okula başladığında öğretmenlerini etkilemişti.

"Ralph'in çok iyi bir yüzük taşıyıcısı olacağından emin değilim," diyorum iliğine küçük bir lavanta çiçeği takarken.

"Ralph'ı istiyorum!" der ve yüzü buruşmaya başlar.

"Tamam, tamam, Ralph da gelebilir! Lavanta tarlasına doğru ilerlerken hiçbir şeyin günü mahvetmesini istemiyorum.

Herkes orada, *brokanttan* alınmış beyaz sandalyelerde, bahar güneşinin serinliğinde.

Müzik başlar ve Tomas, Ralph'in yakasından tutarak onu koridordan aşağı, kutlamayı yapacak olan belediye başkanının gülümseyerek beklediği lavanta kaplı kemerli geçide götürür.

'*Bonsoir*, ve tüm konuklarımız için İngilizce olarak, iyi akşamlar. Le Petit Mas'a hoş geldiniz,' diyor notlarından başını kaldırarak. "Bugün burada gelin ve damadın ailelerini, JB'nin ailesini ve güzel gelin Stephanie'nin ailesini ağırlamaktan mutluluk duyuyorum. Stephanie bana dönüyor ve sırtarak

Bir dizi eklektik aile vardı. Fabien ve ben, Lou ve Alain, Henri ve Rhi, Carine ve yeni bebeği: Stephanie'nin ailesi. Stephanie bugün benden yanında olmamı istediğinde, daha önce *mairie*'de tanıklık ederken ve şimdi burada, Tomas'ın elini tutarak yürürken daha fazla gurur duyamazdım.

Koridorda yüzük taşıyıcısı olarak, düğün günündeki annesi gibi hissederek. Tomas'ın elini bırakıp bir mendil bulduğumda, bu yıl boyunca ağladığım gözyaşlarından çok farklı, mutluluk ve gurur karışımı bir gözyaşı döküyorum. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ve muhtemelen burnumu kıpkırmızı yapacak ama umurumda değil. Burada ihtiyacım olan her şeye sahibim. Bu benim ailem ve hepsini seviyorum.

Tören sona erip yüzükleri değiştirmeye hazırlanırken, Ralph lavanta tarlasına doğru koşar, Tomas da hemen arkasındadır.

Yüzükleri geri getir, Ralph! Yüzükleri!' Ve hepimiz gülüyoruz.

Ayağa kalktım ve Stephanie'yi öptüm.

'Planlanmamış olabilir ama hepimizi bir araya getiren şey o,' diye mırıldanıyor.

"O yaptı! Ve hayat planladığımız gibi gitmiyor,' dedim.

Stephanie bana bakıyor, *brocante*'den aldığımız elbisenin güzelliği içinde, sandalyeleri, beyaz masa örtülerini yaptığımız gibi muhteşem büfe ve hatta ferforje masa. Çünkü her şey ikinci bir şansı hak eder.

"Planlardan bahsetmişken," diyor Stephanie. "İyi işti bu! Bir elini karnının üzerine koyar.

"Ha? Haykırıyorum. Daha heyecanlı olamazdım.

"Yeniden büyükanne olmak üzeresin!" diyor. Her ne kadar böyle adlandırılmaya hazır olduğumdan emin olmasam da, Stephanie'ye annelik yapmak dünyanın en güzel şeyi. Bir de bunu sevdiğim adamla paylaşmak, çünkü hepimiz hayatta ikinci bir şansı hak ediyoruz ve Tanrı'ya şükür ben benimkini elde ettim.

"Şimdiden dede olmak nasıl bir duygu? Fabien'e sordum.

"*Brocante*'den bulup yapacağım daha çok oyuncak var. Stephanie'yi yanağından öpüyor, sonra da beni dudaklarımdan. "Bayıldım!

Teşekkür

Bir kitap yazmak ve üretmek bir ekip işidir ve bu ekipteki arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum.

Transworld'deki muhteşem yeni ekibe, beni yeni evimde güzel bir şekilde karşıladıkları için. Francesca Best'e beni bulmaya geldiği için ve Sally Williamson'a dümeni sorunsuz bir şekilde devraldığı ve bu kitabın olabilecek en iyi hale gelmesine yardımcı olduğu için. Ve özellikle de her şeyin gerçekleşmesini sağlayan muhteşem Vicky Palmer'a. Ve her zaman olduğu gibi, parlak ve sevimli menajerim David Headley'e onun sıkı çalışması, rehberliği, dostluğu ve eğlencesi.

Çok küçük yaşlarda başlayan Fransa aşkım olmasaydı bu kitap mümkün olmazdı. Renault 14 ile Fransa'da kamp yaptığımız yıllık tatilleri, ebeveynlerimizle geçirdiğimiz yaz tatilleri izledi.

Ardèche geçidinde kano yapmak ve kestane ormanında kamp yapmak için ücretsiz PGL tatilleri. Burası aynı zamanda babamla en çok ilişkilendirdiğim yer. Onu hayal edebiliyorum

Şimdi, yüzünü Provençal güneşine tutmuş, hastalığının getirdiği zorluklara rağmen mutlu yerine geri dönmüş. Onu ve annemi görebiliyorum, o tekerlekli sandalyesinde, annem ona şarap listesini gösteriyor ve içmesi için kadehini kaldırıyor. Hastalığı ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, hala zevkler vardı

Provence'ta, lavanta tarlalarının arasında güneş ışığında, iyi bir şişe şarap ve bir kase *moules marinière* ile yaşamda bulunacak. Bu zamanlara dair en büyük anılarım, La Garde-Freinet'de, Rose'un pizzacısında paylaştığımız yemekler ve her zaman aldığımız harika sıcak karşılama için kalbimizde her zaman özel bir yere sahip olan ve babamla son doğum günü yemeğime, sahilde, büyük bir gök gürültüsü fırtınasında, brandanın kenarları sallanırken, yemeğin, şarabın ve arkadaşlığın her anının tadını çıkararak pop-up bir restoranda oturduk. Benimle kalan mutlu anılar. Fransa'ya olan aşkım burada başladı ve oradan ayrılırken

Üniversitede Saint-Tropez'in hemen dışında garson olarak çalışmaya başladım. Bu öyle bir maceraydı ve hayatımın farklı yönlere gidebileceğini hissettiğim bir dönemdi, ama görünüşe göre beni buraya, Provence'a,

sayfalara geri götürdü.

bu hikayenin. Tabii bir de Bretanya'daki eski su değirmenine yapılan geziler vardı, ama bu başka bir gün için! Yazmak için Provence'a dönüyorum.

bu kitap tam bir keyifti.

Yolculuğuma tekrar katıldığı için harika yol arkadaşım Katie Fforde'a ve yolculuğumu başlatıp bana da katıldığı için anneme teşekkür ederim.

Umarım Provence'ın lavanta tarlalarına yaptığım bu yolculuktan keyif alırsınız ve eğer oraya giderseniz, Provence'taki Lavanta Müzesi olan harika Musée de la Lavande'ye mutlaka uğrayın...

www.museedelalavande.com

Onların lavanta yağı ve bana getirdiği harika uyku sadece zorlu geceleri atlatmama yardımcı olmakla kalmadı, aynı zamanda bu bölgeyle ilgili harika anılarımı geri getirdi ve bu kitaba, *Fransız Çiftlik Evine Kaçış'a* ilham verdi.

*Sizi Provence'ın kalbine geri
götürecek tarifler için okumaya
devam edin*

Lavantalı kurabiye

Tıpkı *Escape to the French Farmhouse*'daki Del gibi lezzetli lavantalı kurabiyeler yapmak için bu tarifi uygulayın.

İçindekiler

75g yumuşatılmış
tereyağı 30g pudra
şekeri 100g sade un
1 çay kaşığı taze lavanta
tomurcuğu Bir tutam tuz

Yöntem

1. Fırını önceden 190°C (fan 170°C), gaz işareti 5'e ısıtın ve bir fırın tepsisini pişirme kağıdı ile kaplayın.
2. Tereyağı ve şekeri hafif ve kabarık olana kadar birlikte krema haline getirin. Lavanta tomurcuklarını doğrayın (daha sonra süslemek için bir kısmını bütün bırakın).
3. Doğranmış lavantayı ve bir tutam tuzu una karıştırın ve ardından Kuru malzemeleri tereyağı ve şekerle ekmek kırıntısı kıvamına gelene kadar karıştırın.
4. Hafifçe unlanmış bir yüzeyde hamuru küçük bir top haline getirin, ardından streç filme sarın ve buzdolabında en az 20 dakika dinlenmeye bırakın.
5. Hamur soğuduktan sonra iyi unlanmış bir yüzeyde yaklaşık 4 mm kalınlığında açın ve bir kurabiye kalıbı kullanarak küçük daireler oluşturun.
6. Bisküvileri astarlanmış fırın tepsisine aktarın ve 15 dakika daha soğuması için buzdolabına geri koyun.
7. Önceden ısıtılmış fırında 12-15 dakika veya soluk altın rengi olana kadar pişirin. Tamamen soğuması için bir ızgara teline almadan önce tepside 5 dakika soğumaya bırakın. Kalan lavanta tomurcuklarını üzerine serpiştirerek servis edin. Bisküvilerinizi hava geçirmez bir kapta bir aya kadar saklayabilirsiniz (ya da hemen yiyebilirsiniz!).

Kayısı reelli pandispanya

Klasik reelli sandviç pandispanya asla hayal kırıklığına uğratmaz, ancak Provence'ın tadını evinize getirmek için neden kayısı reçeli ve lavanta serpiştirerek denemiyorsunuz?

İçindekiler

4 yumurta
Kabartma unu
Pudra şekeri
Tereyağı
1 ay kaşığı vanilya
özütü Kayısı reçeli
Birkaç lavanta tomurcuğı, doğranmış

Yöntem

1. Fırını 180°C (fanlı 160°C), gaz işareti 4'e ısıtın.
2. İki adet 20 cm'lik kek kalıbını yağlayın ve her birinin tabanını pişirme kağıdı ile kaplayın.
3. Yumurtaları kabuklarıyla tartın ve ardından aynı miktarda un, şeker ve tereyağı tartın.
4. Tereyağını yumuşayana kadar krema haline getirin ve ardından şekeri ekleyip hafif ve kabarık olana kadar birlikte çırpın.
5. Yumurtaları teker teker ekleyin ve karıştırın. Ardından vanilya özütünü ekleyin ve karıştırın.
6. Unu eleyerek karışıma ekleyin, ardından yavaşça ama iyice katlayın.
7. Hamuru kek kalıplarına eşit olarak paylaştırın ve fırında 25-30 dakika pişirin.
8. Kalıbın içinde birkaç dakika soğumaya bırakın, ardından tamamen soğuması için bir ızgara teline çevirin.
9. Soğuduktan sonra keklerden birine bolca kayısı reçeli sürün ve diğer keki üzerine yerleştirin.
10. Pastanın üstünü biraz daha pudra şekeri ve lavanta serpintisiyle süsleyin.

Lavanta kuzusu

İki güzel bahar ve yaz lezzeti bir arada! Bu lezzetli yemeği patates ve biraz mevsim sebzesi ile servis edin.

İçindekiler

1 kg kuzu budu (yaklaşık)
6 diş sarımsak, soyulmuş ve dilimler halinde kesilmiş
Bir avuç lavanta, doğranmış
Tuz ve karabiber
1 yemek kaşığı lavanta balı

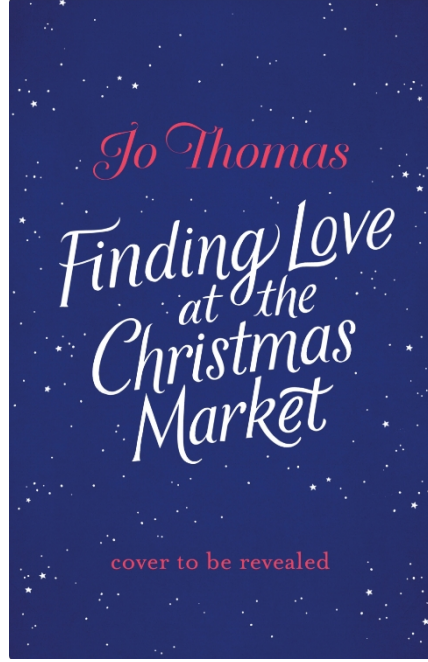
Glaze için:
4 yemek kaşığı lavanta balı
1 yemek kaşığı zeytinyağı

Yöntem

1. Fırını önceden 180°C'ye (fan 160°C), gaz işareti 4'e ısıtın.
2. Keskin bir bıçakla kuzu etine kesikler atın, ardından sarımsak ve lavantayı kesiklerin içine itin.
3. Kuzuyu bir kızartma kabına koyun, tuz ve karabiberle tatlandırın ve üzerine bal sürün ve 40 dakika pişirin.
4. Bu arada glazürü hazırlayın. Bal ve yağı bir tencerede akıcı hale gelene kadar ısıtın, ardından emülsiyon haline gelene kadar sıkıca ve hızlıca çırpın. Soğuması ve koyulaşması için birkaç dakika buzdolabında bekletin.
5. Kuzuyu fırından çıkardıktan sonra glazürü kuzunun her tarafına sürün.
6. Kuzu etini 20 dakika daha fırında tutun ve bitene kadar her birkaç dakikada bir üzerine biraz daha glaze sürün. Kuzu yumuşamış olmalı ve bir şişle delindiğinde suyu soluk pembe renkte akmalıdır.

Jo Thomas ile kaçmayı seviyor musunuz?

Bu kış, yazarın yepyeni romanı *Noel Pazarında Aşkı Bulmak* ile kendinizi şımartın

Bekâr bir anne olarak, bakım evinde yemek servisi yapan Connie kendini internette flört etmeye vermiştir - ya da çok fazla flört felaketi yaşayana kadar öyleydi. Şimdi ise tereddütlüdür... Geçmişte incinmiştir ve oğlunu da düşünerek hiçbir şey için acele etmeyecektir. Sonra Connie'nin yaşlı hastalarından biri ona güzel bir Alman Noel pazarında bir randevu ayarlar - yanında bir otobüs dolusu emekliyi de götüreceği sözüyle...

Eski pazar meydanında parıldayan ışıklar ve sıcak zencefilli çörek kokuları arasında Connie, randevusuna potansiyel partnerinin olmazsa olmazlarını içeren bir kontrol listesiyle gider. Fırıncı Henrich güvenilir, düşünceli ve hevesli olduğunu kanıtlayarak tüm kutuları işaretler. Ancak Connie, Henrich'in rakibi William ile tanıştığında, kutuları işaretlemenin cevap olup olmadığını merak etmeye başlar.

Connie bu Noel'de hayatının aşkını bulacak mı ve eğer bulacaksa bu kim olacak?

Jo Thomas'a övgüler:

"Büyülü bir romantizm... en iyi çıtırdayan bir odun ateşinin önünde okunur"
Milly Johnson

'Karakterler doğrudan kalbime işledi' **Katie Fforde**

'Işıltılı, yürek ısıtan bir hikaye' **Miranda Dickinson**

'En iyi tatil türü gibi' **Lucy Diamond**

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbeta katılın

Bizi Twitter'da takip edin

twitter.com/penguinukbooks Bizi Facebook'ta

beğenin facebook.com/penguinbooks

Sevgiyi Instagram'da paylaşın

instagram.com/penguinukbooks Yazarlarımızı YouTube'da

izleyin youtube.com/penguinbooks

Penguen kitaplarını Pinterest'inize sabitleyin

pinterest.com/penguinukbooks Sesli kitap kliplerini

soundcloud.com/penguin-books adresinden dinleyin

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir

sonraki kitabınızı penguin.co.uk

adresinden keşfedin

TRANSWORLD YAYINCILIK

penguin.co.uk

Transworld, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

İlk olarak 2020 yılında Transworld Publishers'ın bir baskısı olan Corgi Books tarafından Büyük Britanya'da yayımlandı

Telif Hakkı © Jo Thomas 2020

Kapak İllüstrasyonu © Harry Goldhawk

Yazı © Kate Forrester

Jo Thomas, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve tarihi gerçekler dışında, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Hem açıklayıcı hem de alıntılanan telif hakkı materyallerine atıfta bulunarak gerekli izinleri almak için her türlü çaba gösterilmiştir. Bu konudaki eksikliklerden dolayı özür dileriz. gelecekteki herhangi bir baskıda uygun teşekkürleri yapmak.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library ISBN 9781473573604

adresinden temin edilebilir.

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından yazılı olarak özellikle izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralananmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.